

Chờ Anh Đến Ngày Mai

Contents

Chờ Anh Đến Ngày Mai	1
1. Chương 1: Hẹn Ước	1
2. Chương 2: 17 Năm Sau	4
3. Chương 3: Sơ Linh	7
4. Chương 4: Chờ Đợi Anh	10
5. Chương 5: Đính Hôn	12
6. Chương 6: Hủy Hôn	15
7. Chương 7: Rời Đi	18
8. Chương 8: Hãy Quên Cô Ấy Đi	20
9. Chương 9: Tuyệt Thanh Nỗi Giận	22
10. Chương 10: Em Là Của Anh	25
11. Chương 11: Giám Lông	27
12. Chương 12: Anh Đùa Đủ Chưa?	29
13. Chương 13: Anh Yêu Em	32
14. Chương 14: Mượn Gió Đẩy Thuyền	34
15. Chương 15: Xây Ra Chuyện	37
16. Chương 16: Mang Thai	40
17. Chương 17: Uống Thuốc	43
18. Chương 18: Một Giây May Mắn	45
19. Chương 19: Kẻ Đứng Sau	48
20. Chương 20: Tiêm Thuốc	51
21. Chương 21: Đến Lúc Kết Thúc	54
22. Chương 22: Đau Lòng Vì Em	57
23. Chương 23: Hạnh Phúc	59

Chờ Anh Đến Ngày Mai

Giới thiệu

Thể loại: Sủng, sắc (18+), he
Một mối tình được đính ước từ khi còn rất nhỏ, nhưng lời hứa ngây ngô của cô bé đã khắc

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-den-ngay-mai>

1. Chương 1: Hẹn Ước

Chiếc xe hơi sang trọng, băng băng chạy trên con đường mòn, hai bên được trồng rất nhiều ngô đồng, mảnh đất rộng trải dài màu xanh khung cảnh yên bình làm người ta lưu luyến, thư thái...

Trong xe người phụ nữ trung niên, nhìn đứa cháu trai ngoan ngoãn ngồi im lặng, mắt vô hồn nhìn ra cửa xe. Cậu bé có khuôn mặt rất đẹp, còn nhỏ nhưng đường nét rõ ràng...Chỉ tiếc là khuôn mặt u sầu, không cảm xúc đó không phù hợp với đứa bé tám tuổi. Bà Dương đau lòng thở dài, từ ngày con dâu bà lên lâm bệnh mà mất..cũng đã nửa năm nhưng tình trạng đứa cháu trai của bà vẫn như thế không thay đổi, nó không còn vui vẻ, hoạt bát mà trở nên im lặng như tự nhốt mình vào thế giới riêng làm cả nhà bà lo lắng không thôi...

Hơn ai hết bà cũng xót thương đứa con dâu bạc mệnh, nhưng số trời đã định biết làm gì sao bây giờ. Con trai bà từ ngày vợ mất đau lòng đến độ quay cuồng với công việc bỏ bê cả đứa nhỏ. Gia đình bà tiền của không thiếu nhưng sao lại bạc phước thế này...

Vì muốn cải thiện tình trạng của cháu trai, hôm nay bà dắt nó về quê thăm một người bạn thân nhất của bà...Để sự bình yên nơi đây có thể làm tâm tình nó tốt hơn...

Chẳng mấy chốc xe ngừng lại trước ngôi nhà nhỏ, hai bên đường vào nhà, trồng rất nhiều hoa hồng đỏ, có cả loài hoa mọc thành dây leo, nhìn nơi đây như một bức tranh thiên nhiên mộc mạc rực rỡ, mang một chút lãng mạn, nên thơ...Không lấy gì làm lạ tuy là vùng quê nhưng nơi đây là vùng đất cao, không khí se lạnh nên rất thích hợp trồng các loài hoa....

Chưa vào đến nhà đã có một cô bé có khuôn mặt xinh xắn, mái tóc xoăn tự nhiên được buộc cao phía sau. Càng tôn thêm làn da trắng trẻo, khuôn mặt lanh lợi, đôi mắt đen láy to tròn, khi mỉm cười ánh mắt cong cong như trăng rằm..Càng nhìn bà Dương càng thích đứa bé gái này...

-” Bà ơi..bà tìm ai ạ?”

giọng cô bé trong trẻo, ngây thơ vang lên...

-” Cháu là cháu của Trần Nhã đúng không?có bà của cháu ở nhà không?”

-” Ai thế Tiểu Thanh...?”

Từ trong nhà bước ra là một phụ nữ trung niên nông thôn,khi nhìn người đứng đó..Hai mắt mở lớn mừng rỡ đi đến...

-” Ôi...sao đến mà không thông báo cho tôi biết...”

-” Tôi muốn cho bà một bất ngờ ấy mà..Trần Nhã bà béo lên phải không?...haha..”

Bà Dương vui vẻ trêu chọc bạn..

-” Không...không..nào..có..béo...vào nhà...vào nhà...”

Hai người lớn tay bắt mặt mừng vui vẻ, hai đứa nhỏ thì im lặng đứng nhìn nhau...

Cô bé nghiêng đầu quan sát bé trai nghĩ thầm..

Ôi thật đáng yêu nha sao con trai mà lại xinh đẹp như vậy....nhưng khuôn mặt sao mà lạnh lùng thế không biết..

Thấy cô bé đôi mắt to tròn hết nghiêng qua nghiêng lại, quan sát cậu...như người ngoài hành tinh, ánh mắt vô hồn ngày thường ánh lên một chút vui vẻ..Vẻ mặt xinh xắn, lanh lợi, biến dạng hóa nhiều cảm xúc khiến cậu nhóc cảm thấy thích thú...

Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng vô cùng sạch sẽ...

Trần Nhã cũng biết được biến cố xảy ra trong gia đình bạn mình...

-” Bà với Tiểu Phong ở lại đây chơi lâu một chút..Tuy nhà tôi nghèo nàn nhưng sẽ không để hai người đói đâu...”

Bà Dương gật đầu mỉm cười, sau đó nhìn bé con đứng sau lưng bà Trần...

-” Cháu gái, cháu tên gì? đến đây nào...sao mà xinh thế không biết..”

Bà rất thích có một đứa cháu gái, trắng trẻo, xinh xắn mềm mại ôm vào thật thích..

Nhưng con dâu bà...haiz....Bà Dương thở dài càng nghĩ chỉ thêm đau lòng...

-” Dạ..Cháu tên Tuyết Thanh ạ ”

Tuyết Thanh bước đến gần bà Dương lễ phép trả lời đôi mắt đem láy chớp chớp, không tìm được liếc nhẹ người bên cạnh...

Tuyết Thanh!

Cậu bé tuy im lặng nhưng trong lòng lặp lại cái tên vẻ xa lạ nhưng nghe qua lại khiến người khác khó quên..

-” Tên rất hợp với cháu..đều đẹp như nhau..haha ”

Bà Dương vui vẻ cười rộ..Cháu gái được khen,bà Trần cũng không giấu nổi vui vẻ..Cháu gái bà từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương cha mẹ.Hai vợ chồng con trai bà ly hôn, mẹ nó lấy chồng khác chưa bao giờ về thăm,còn con trai bà sau khi thất bại trong hôn nhân..nó xin qua Nhật hợp tác lao động mấy năm mới về một lần..Nên từ nhỏ Tiểu Thanh đã ở với bà;con bé rất lanh lợi thông minh và ngoan ngoãn..

Hàng xóm ai cũng thích và thương yêu con bé.Cháu gái bà rất thích hoa hồng đỏ...cả khu vườn ngoài kia là do chính tay bà nó trồng cho nó..Con bé xem như bảo vật, chăm sóc cẩn thận từng ly từng tý....

Nó chưa bao giờ hỏi về mẹ, những lúc thấy lũ trẻ hàng xóm có ba mẹ đầy đủ, bà chỉ biết ôm cháu gái vào lòng thương xót cho con bé..có lần bà hỏi

- ” Tiểu Thanh có nhớ mẹ không?..”

Con bé gật đầu,sau đó lại lắc đầu...giọng nghẹn ngào làm người khác thấy đau lòng

-” Mẹ không cần cháu...cháu chỉ cần bà và ba thương cháu thôi ”

Từ đó bà không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa, vì bà biết có đứa trẻ nào không ao ước được mẹ ôm vào lòng..Cháu gái bà còn nhỏ nhưng đã học cách mạnh mẽ....nhưng thật ra tâm hồn con bé rất mong manh và yếu đuối..

-“Trần Nhã chúng ta kết thành thông gia đi.Tui rất thích đứa nhỏ này ”

Cắt dòng suy nghĩ là lời đề nghị của Bà Dương khiến Trần Nhã bất ngờ, vui vẻ nhận lời...Không phải vì nhà họ Dương có tiền mà vì tình bạn bao nhiêu năm bà biết nếu Tiểu Thanh làm con dâu nhà họ sẽ không thiệt thòi..Nhưng bà quên mất người lấy Tiểu Thanh lấy sẽ là Dương Phong chứ không phải nhà họ Dương.

Không biết rằng bà có vội vàng hấp tấp quá hay không? Nhưng con cháu có phúc phần của con cháu vậy!

-” Được..được...Để Tiểu Thanh làm cháu dâu của bà...tôi mừng còn không bằng...Chỉ sợ Tiểu Phong không đồng ý mà thôi ”

Trần Nhã khéo léo đẩy vấn đề cho Tiểu Phong...

Bà Dương quay sang đứa cháu trai, im lặng từ lúc giờ, kéo tay cậu bé lên phía trước...

-” Tiểu Phong con nghe bà hỏi,con có muốn lấy cô bé xinh đẹp này làm vợ không?”

Nghe bà Dương hỏi Dương Phong im lặng quan sát cô bé đứng thấp hơn mình nữa cái đầu...im lặng không trả lời...

Làm vợ sao? Vợ là như thế nào có giống ba mẹ cậu không? Mất đi mẹ cậu rất buồn nếu có cô bé xinh đẹp này bên cạnh chắc là cũng vui...Mỗi lần nhìn vào đôi mắt đen láy chớp chớp, khuôn mặt biến hóa cảm xúc của cô bé làm cậu rất thích nhìn...Vì thế cậu bé quay sang bà Dương gật đầu...

Cả nhà cười rộ lên nhưng tiếng nói lạnh lạnh vang lên không đúng lúc...

-” Con không muốn lấy anh ta làm chồng đâu ”

Khuôn mặt lạnh lùng chẳng vui vẻ gì hết...

Tuy cậu ta rất đẹp trai nhưng khuôn mặt âm trầm không giống như một đứa trẻ nên có..

Hàng chân mày cậu bé nhíu lại...Bà Dương cũng tắt hẳn nụ cười, ngồi xuống ôm cô bé vào lòng..

-” Sao cháu không thích làm vợ cháu trai bà thế?”

Tiểu Thanh nghiêng đầu nhìn cậu bé, nắm lấy một sợi tóc miệng chu ra...

-” Khuôn mặt anh ấy quá lạnh lùng...cháu không thích nha ”

À thì ra là như vậy...không phải không thích cháu trai bà mà cô bé đang e dè khuôn mặt lạnh lùng của nhóc con nhà bà...

Bà Trần mỉm cười kéo tay Tuyết Thanh

-” Vì đó là Tiểu Phong đang gặp chuyện không vui...cháu không an ủi còn ghét bỏ Tiểu Phong...thật không ngoan mà ”

Tuyết Thanh nghe bà Trần giải thích, nhìn sang bà Dương, thấy bà Dương gật đầu...

khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ ái ngại..

Thì ra cậu ta có chuyện buồn,đôi mắt sụp xuống lông mi thật dài...

Tiểu Thanh đi đến trước mặt cậu bé, ngẩng khuôn mặt xinh xắn lên nhìn...

-” Thì ra anh đang có chuyện buồn à..em không có ghét bỏ anh....Em đồng ý làm vợ anh nha ”

Cô bé trịnh trọng tuyên bố...Lời hứa trẻ con ngây ngô, đâu biết được hai tiếng vợ chồng có nghĩa gì, sâu sắc như thế nào?...

Nhưng người lớn, hai người làm bà thì vui vẻ không thôi,dù biết chỉ là lời hẹn ước qua cửa miệng,phía trước hai đứa nhỏ phải trải qua nhiều chuyện buồn vui có đến được với nhau hay không mọi sự còn tùy duyên.

Dương Phong ngắm nhìn cô bé nhỏ nhắn khoảng cách hai người rất gần, nhìn kĩ sẽ thấy môi cậu nhếch lên nụ cười nhạt...

Nhưng phía trước ra sau? Sóng gió cuộc đời có làm con người quên đi lời hẹn ước tuổi thơ hay không?

2. Chương 2: 17 Năm Sau

17 năm sau

Cơn mưa lớn nặng hạt từng cơn xả xuống...

Cả khu vườn rộng của Dương gia chìm trong mưa gió một vùng trắng xóa không còn nhận thấy rõ cảnh vật....

Trong sảnh lớn của ngôi biệt thự cổ,người giúp việc đứng hai hàng, đầu ai cũng cúi gằm xuống..chẳng ai dám ngẩng lên...

-” Có gọi được cho nó không? ”

Tiếng nói uy nghiêm, tức giận vang lên lẫn cả tiếng mưa...

-” Mẹ...mẹ bình tĩnh, con đang gọi ”

Dương Tĩnh thấy mẹ mình đang lên cơn thịnh nộ, ông cũng sốt ruột cầm điện thoại lên điện, nhưng điện thoại lại không liên lạc được, đành gọi cho thư kí...Ông rất sợ mẹ ông vì tức giận mà lên cơn mệt, nên đỡ bà ngồi xuống, nhẹ giọng khuyên ngăn...

-” Mẹ...mẹ đừng gấp, con đã cho người đi đón Tiểu Thanh rồi, chắc không sao đâu...còn Tiểu Phong chắc đang họp nên không nghe máy ”

-” Đang họp,nó không coi lời nói của bà già này ra gì...Sáng nay mẹ đã cho người đến công ty nó thông báo..Hôm nay phải đón bằng được Tiểu Thanh...Con bé lần đầu đến thành phố này không biết đường biết xá, rủi đi lạc con nói mẹ làm sao ăn nói với Trần Nhã đây ”

-” Được rồi...được rồi mẹ...mẹ đừng giận nữa....sẽ anh hưởng đến sức khỏe ”

Bà Dương tức giận ngồi xuống ghế...Tuy tuổi đã gần sáu mươi nhưng sức khỏe bà rất tốt..con trai bà lo lắng thừa thãi đây mà...

-” Tĩnh..anh nghĩ có khi nào Phong, nó đang tiệc tùng gì với mấy cô bạn gái của nó không?...Anh nhìn xem bây giờ không phải hết giờ tan ca rồi sao?”

Người phụ nữ ngồi im lặng từ lúc giờ bỗng nhiên lên tiếng, giọng điệu ngọt ngào. Chẳng ai khác chính là vợ sau của Dương Tĩnh

-” Lan Nguyệt...em im ngay cho anh ”

Dương Tĩnh tức giận quát vợ..Không thấy mẹ ông đang lên cơn thịnh nộ hay sao? Mà còn thêm dầu vào lửa...Chẳng trách rằng Lan Nguyệt đã bao nhiêu năm nay về làm vợ ông nhưng chẳng có được thiện cảm trên dưới Lâm gia....

-” Em..em chỉ nghĩ sao nói vậy thôi..sao anh lại mắng em ”

Lan Nguyệt âm ức cãi lại...Từ lúc về ngôi nhà này trên dưới ai cũng coi thường bà....

để làm vui lòng mẹ chồng, bà phải tỏ ra là nàng dâu hiền ngoan, yêu thương con chồng như con ruột... Nhưng bao năm qua bà được cái gì chẳng bao giờ mẹ chồng cho bà sắc mặt tốt...còn cái tên Dương Phong, nhắc đến cậu ta chỉ khiến nổi hận bà càng lớn mà thôi...Đứa con trai trên danh nghĩa đấy, chưa bao giờ cho bà mặt mũi trước mọi người.Trong lòng Dương Phong bà không xứng đáng ngồi vào vị trí của mẹ của cậu ta..Từ ngày Dương Phong lên nắm chức Tổng giám Tập đoàn ngân hàng AKill, chẳng để ai vào mắt...

Nhưng có một điều bà cực kì hả dạ. Vì bà mà hai cha con Dương Tĩnh trở mặt nhau, cũng mười sáu năm rồi, hai người chưa bao giờ nói chuyện với nhau một cách chân tình...

Nhìn khối tài sản nhà họ Dương khiến bà nằm mơ cũng muốn chiếm lấy, nhưng tiếc rằng về với Dương Tĩnh ông không cho bà cơ hội mang thai, bà rất uất hận nhưng đó là điều kiện trước khi ông lấy bà..Ông muốn lấy một người vợ về chăm sóc con trai ông, ông muốn dành tất cả tình thương cho đứa con trai duy nhất, không bị chia sẻ bởi một người khác..Nhưng Dương Phong nào hiểu, trong mắt Lan Nguyệt cậu ta là ác quỷ, không chuyện gì cậu ta không dám làm..

Nghe nói ngày xưa cậu ta là một đứa bé ngoan không biết vì lí do gì trở thành như thế, thay đổi đến mức Dương Tĩnh không còn nhận ra đó có phải là con trai mình nữa không? vì thế khoảng cách hai cha con ngày càng xa nhau...

Người ta thường nói ăn không được phá cho hôi..Lan nguyệt nghĩ con cái bà không có, danh dự, mặt mũi cái gì cũng không, nên lúc nào trút giận được bà sẽ làm ngày..

Nhưng để đối đầu với cái tên có tính cách kì quái đó, thì bà sẽ không dại mà làm...

Bà Dương biết Lan Nguyệt cố tình đâm chọt nhưng cơn giận không thể nào khống chế được...Càng nghĩ càng có lý, không phải hằng ngày báo chí luôn viết về chuyện tình cảm lãng nhãng của nó hay sao..Hết sánh đôi với ngôi sao điện ảnh này, không thì người mẫu kia...Tức chết thật mà..

-” Ông chủ...cậu Phong đã về ”

Quần gia chạy vào thông báo...

Dương Phong lấy tay phủi phủi nước mưa còn đang đọng trên áo..Một thân tây trang màu đen, áo vest đã được cởi ra chỉ còn chiếc áo sơ mi kết hợp với quần tây tối màu, tôn vóc dáng cao lớn của anh...

Khuôn mặt sắc nét mang chút mị hoặc, vẻ đẹp pha một chút ma mị có thể làm lổi nhịp bất cứ cô gái nào lần đầu tiên gặp....

-” Xoảng...xoảng...”

Chưa bước vô được mấy bước..thì những vật nặng, nào là tách, ly, trái cây đều canh ngay anh ném tới..Dương Phong nhanh chân né trái né phải...

-” Mẹ...mẹ...mẹ bình tĩnh đi mẹ ”

Bà Dương tức giận thở hổn hển, không nói không rằng lấy đồ ném trước rồi hỏi tội sao? Nhìn nó bảnh bao, thông thả bước vào cửa chỉ tội cho Tiểu Thanh của bà giờ này mưa gió không biết đã đi nơi nào...

-” Bà nội sao lại ném cháu...cháu chọc giận gì bà sao?”

Sao khi tránh được một kiếp nạn..

Dương Phong cau mày nhìn người vừa ném mình...nhưng nào dám tức giận chỉ khó hiểu vì sao bà nội lại tức giận như vậy.?

Mắt thấy bà nội tức giận mặt đỏ bừng...

Dương Phong đi nhanh ôm bà vào lòng nhẹ giọng lấy lòng...Đây là chiêu của anh, mỗi lần bà nội tức giận, anh sẽ ôm chặt xin tha thứ..Cuộc đời anh, bà nội là người quan trọng hơn ai hết,là người anh tin tưởng cũng là người thân duy nhất không rời bỏ anh...

-” Bà nội...bà đừng giận, cháu sai gì bà nói cho cháu biết, cháu sẽ sửa ”

-” Buông ra,cháu còn hỏi...Bà bảo cháu hôm nay ra bến xe đón Tiểu Thanh. Cả ngày nay cháu đã đi đâu,gọi điện cháu không bắt máy..càng ngày cháu không xem bà già này ra gì đúng không?”

-” Bà cho người nào thông báo, cháu nào có nhận được gì?”

Dương Phong cau mày khó hiểu, cả ngày nay anh đều trong phòng họp, có nhận được tin gì đâu...

-” Không đúng...Bà...”

-” Lão phu nhân..Cô Tuyết Thanh đến rồi ”

Cùng với lời nói, mọi người ngưng ngay tranh cãi nhìn ra phía cửa, chỉ thấy một cô gái có vóc dáng mảnh mai, cả người ướt sũng...trên khuôn mặt trắng mịn dính đầy nước mưa...nhưng dù cô mang bộ dạng lồi thối ướt đẫm nước cũng không giảm phần nào sự xinh đẹp vốn có...

Khi cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn,chính đôi mắt đó..đôi mắt đen láy to tròn cùng hàng mi dài vì lạnh run run...vừa mơ màng lại ngây thơ...Dương Phong đắm chiêu nhìn người con gái trước mắt..đây là cô bé năm nào lớn lên đòi làm vợ anh đó sao?

-” Tiểu Thanh...ôi...lấy khăn...cháu ướt hết rồi ”

Bà Dương vui mừng đi đến nắm bàn tay nhỏ nhắn đang run lên vì lạnh...

-” Cháu chào bà...bà có khỏe không ạ ”

Cầm khăn lông trên tay, lau xong khuôn mặt của mình...Tuyết Thanh lễ phép chào hỏi..nhìn sang người lớn trong nhà gật đầu nhẹ...Dương Tĩnh rất hài lòng với sự lễ phép của cô bé này, không như...haiz...đứa con của ông...

Mắt tròn khi nhìn người đàn ông bên cạnh Bà Dương,Tuyết Thanh hơi khựng lại một chút, rồi cũng gật đầu ,xem như chào hỏi...chỉ thấy anh nhìn cô nở nụ cười quyến rũ...Tuyết Thanh sững sờ sau đó nhanh chóng cup mắt xuống ngại ngùng...

-” Bà khỏe...bà khỏe...Tiểu Thanh cháu ướt hết rồi...lên thay đồ rồi chúng ta nói chuyện sau được không?”

-” Dạ”

-” Tiểu Phong..con còn không mau đưa con bé lên phòng thay đồ đứng đó làm gì”

-” Đi thôi..anh đưa em lên thay đồ ”

Anh rất sáng khoái nhận lời không chối từ...

Tuyết Thanh hơi ngại ngùng nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu vì giờ cô rất lạnh..

3. Chương 3: Sơ Linh

-” Em vào đi...đây là phòng của em..”

Mở cửa kéo hành lý cô vào phòng...Anh chỉ vào phòng tắm...

-” Em vào tắm đi kéo cảm lạnh đấy”

Tuyết Thanh lại gật đầu...nhanh chóng lấy bộ đồ trong vali, đi nhanh vào đóng chặt cửa phòng tắm...Dựa vào cánh cửa, Tuyết Thanh lấy tay để lên ngực...Đó chính là cậu bé năm xưa sao? Anh lớn lên thật là đẹp trai..tương lai sẽ là chồng của cô sao? Nghĩ đến điều đó khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Thanh bất giác đỏ lên...Từ lúc nhỏ lời hẹn lớn lên sẽ làm vợ anh, ai nói còn bé ngây ngô không biết gì, cô vẫn luôn nún nấu điều đó trong lòng...Với bộ dáng xinh đẹp lớn lên biết bao người theo đuổi, cô luôn từ chối,vì trong đầu cô luôn hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của cậu bé năm nào..cùng lời hứa ngày xưa...Thời gian thấm thoát trôi qua, anh đã trở thành người đàn ông mì hoặc như vậy...Tuyết Thanh nở nụ cười ngây ngô...

Trái tim thiếu nữ non nớt mới lớn làm sao không loạn nhịp với người đàn ông như thế này, huống chi anh còn là chồng chưa cưới của cô...

Dương Phong bộ dáng biếng nhác ngồi lên nệm chân dài duỗi ra để dưới sàn, hai tay chống ra sau đặt lên nệm, mắt nhìn chằm chằm vào phòng tắm, không biết trong đầu suy nghĩ gì chỉ thấy môi mỏng nhếch lên nụ cười thích thú...

” Kết ”

Cánh cửa được mở...Tuyết Thanh bước ra,trên tay còn cầm chiếc khăn đang lau tóc, cô mặc bộ đồ ngủ bằng phi có tay màu xanh dương đậm rất đơn giản, khuôn mặt được tẩy rửa sạch sẽ, không chút son phấn...Nhưng lại xinh đẹp làm sao? Một vẻ đẹp vừa ngày thơ lại rất có sức cảm dỗ...

Nhìn làn da trắng mịn không tỳ vết..Dương Phong cảm thấy tay mình có chút ngứa ngáy rất muốn chạm vào, không biết cảm giác sẽ ra sao nhỉ? Mắt Dương Phong lướt nhanh xuống phía dưới, cô có vóc dáng mảnh mai nhưng rất quyến rũ, chỉ mặc bộ đồ ngủ bình thường nhưng cô như một tiểu yêu tinh dụ hoặc đàn ông phạm tội...

-” Chúng ta xuống..dưới được chưa? ”

Tuyết Thanh lên tiếng giải vây không khí xấu hổ.. Anh cứ ngồi đó ngấm nhìn lấy cô...làm gai ốc của cô cũng nổi lên từng mảng.

-” Ừm...được ”

Dương Phong lấy lại tinh thần...biết mình hơi thất thố...đứng dậy bộ dáng thong thả gật đầu xem như không có chuyện gì...

Cơn mưa lớn ngoài trời cũng đã bắt đầu tạnh..

-” Tuyết Thanh cháu ăn nhiều vào cháu gầy quá đấy ”

Bà Dương liên tục gắp thức ăn bỏ vào chén cho Tuyết Thanh...

-” Dạ cháu cảm ơn ”

-” Tiểu Thanh con xin thực tập ở đâu?”

Dương Tình từ tốn hỏi...

-” Dạ..Tập Đoàn Thời Trang T&S ạ ”

Đấy cũng là lí do cô lên thành phố này và xin vào Lâm gia ở nhờ..

-“Để vào Tập Đoàn Thời Trang T&S thực tập không dễ đâu....vậy cháu phải là sinh viên xuất sắc trong trường rồi”

Dương Tĩnh biết để vào Tập Đoàn T&S không phải muốn vào là vào được, Không phải hàng năm các sinh vào đó thực tập chỉ đếm trên đầu ngón tay hay sao?

-“Dạ trường con có ba xuất..con may mắn được ạ ”

Tuyết Thanh khiêm tốn trả lời...

-” Ôi...cháu gái..giỏi..từ nhỏ vừa bà biết cháu là đứa nhỏ thông minh mà...haha ”

bà Dương hết lời khen ngợi..

-” Đúng vậy...không phải may mắn..mà cháu rất có tài ”

Dương Tĩnh gật gù đồng ý với mẹ..

Dương Phong nhìn cổ gái nhỏ e lệ cuối đầu ăn cơm, môi nhếch lên nụ cười...bé con ngày xưa, giờ đã trở thành cô gái xinh đẹp lại học giỏi thế này...

-” Chỉ là vào thực tập có phải được vào đó làm đâu mà...”

Lời định nói tiếp đã bị ánh mắt giết người của Dương Phong làm Lan Nguyệt nghẹn ở cổ..cúi gầm mặt ăn cơm...

Bà Dương khó chịu nhưng không muốn bày ra không khí ngột ngạt..nên chuyển sang chuyện khác..

-” Tiểu Phong bắt đầu ngày mai bà giao Tiểu Thanh cho con, con bé còn chưa quen thuộc nơi đây..con xem mà hướng dẫn con bé nhé ”

-” Dạ..Bà nội..”

Dương Phong nhẹ nhàng gật đầu...Tuyết Thanh lén mắt liếc trộm không ngờ va phải ánh mắt anh cũng đang nhìn mình, làm gò má cô gái nhỏ đỏ lên, ngại ngần cúi mặt..

-” Con chào cả nhà...”

Mọi người bắt đầu tập trung ăn cơm, bất ngờ có một giọng nói ngọt ngào vang lên...

Tuyết Thanh nhìn lên,đứng ở cửa phòng ăn là một cô gái có vẻ ngoài xinh xắn nhìn sơ cũng biết là con nhà tiểu thư, sống trong nhung lụa..Hình như cô gái này rất quen thuộc nơi đây, tự nhiên đi vào mà không cần ai thông báo...

-” Sơ Linh...sẵn vào ăn cơm luôn đi con ”

Dương Tĩnh cười tươi thân thiện...

-” Đúng vậy vào đi con để dì kêu người lấy chén đũa cho con ”

Với người con gái này Lan Nguyệt xởi lởi vui vẻ...

-” Anh Phong, anh không mời em ăn cơm à?”

Cô gái tự nhiên kéo chiếc ghế ngồi kế bên Dương Phong trêu chọc..

-” Anh nghĩ giờ này đại tiểu thư như em phải được ăn nó rồi chứ ”

Dương Phong mỉm cười, gấp đồ ăn cho Sơ Linh...

-” Bà nội mời bà...con mời mọi người..con không khách sáo nữa nhé ”

-” Đây là...”

Sơ Linh rất muốn làm lơ người con gái ngồi đối diện mình, nhưng không thể kìm chế được sự tò mò..

-” Đây là Tuyết Thanh, hai người bằng tuổi nhau làm quen với nhau đi ”

Dương Phong giới thiệu qua loa...Tuyết Thanh nhìn sang Sơ Linh nở nụ cười...thay cho lời chào..

-” Tiểu Thanh,Sơ Linh là con gái của bạn thân ba Tiểu Phong, nó như con cháu trong nhà, cháu đừng ngại..”

Bà Dương nhìn Tuyết Thanh hiền hậu giải thích..ngừng mấy giây rồi quay sang Sơ Linh..

-” Sơ Linh, Tiểu Thanh còn nhiều thứ không quen, cháu biết gì chỉ con bé....Tiểu Thanh sau này sẽ là vợ của anh Phong cháu...bởi vậy cứ coi là người nhà không cần câu nệ ”

Lời nói quá rõ ràng, giới thiệu thân phận Tuyết Thanh cho Sơ Linh biết..Là người từng trải nhìn sơ sau bà không biết trong đầu con bé kia nghĩ gì..Tốt nhất để nó chết tâm, trong lòng bà đã chỉ điểm Tuyết Thanh mới là đứa cháu dâu bà muốn...

-” Á ”

Do quá tập trung vào câu nói của Bà Dương, mà bàn tay va vào chén canh nóng trên bàn lúc nào không hay làm cho Sơ Linh đau đốn hết lên..

-” Em không sao chứ..Sao lại không cẩn thận như vậy ”

Dương Phong nhanh tay lấy cái khăn lau nước canh nóng trên tay Sơ Linh, miệng không ngừng quở trách, nhưng cử chỉ rất dịu dàng..Mọi thứ đều được Tuyết Thanh thu vào mắt...cô rất muốn đứng lên giúp đỡ nhưng cảm giác mình như kẻ thừa.Nơi lồng ngực có gì đó rất không thỏa mái vô cùng khó chịu cô có cảm giác mình xuất hiện nơi đây hình như không đúng thì phải....

Linh cảm mạch bảo người con gái tên Sơ Linh đó với anh có gì đó không đơn giản, Dương Phong hình như rất quan tâm cô gái đó, cử chỉ cứng chiu anh dành cho cô gái ấy..Hai người rất hợp nhau, tự nhiên, thân thuộc với nhau như từ rất lâu, rất lâu rồi. Còn cô thì sao, mang tiếng là vợ chưa cưới nhưng cả ngàn ấy năm mới giáp mặt, một chút về anh cô cũng không rõ.. Lòng cảm thấy chua chát, cô nghĩ mình có quá ấu trĩ không? khi tin tưởng mơ mộng về lời hẹn ước năm xưa..Vậy anh thì sao? anh có nhớ đến chuyện đó không, hay đã quên và cảm thấy đó là gánh nặng...

-“Tiểu Thanh, con ăn xong chưa lên phòng với bà...bà cháu ta trò chuyện một chút ”

Bà Dương liếc về mặt không thoải mái của Tuyết Thanh và chường mắt với cháu trai ngu ngốc của mình...

Tuyết Thanh gật đầu đi theo bà Dương lên lầu, cô thật sự không muốn ngồi đây nhìn cảnh tình cảm của hai người đó..

Liếc nhìn bóng lưng nhỏ nhắn, khuất dần ngay cầu thang..Dương Phong cảm thấy bữa cơm này cũng không cần ăn nữa..Một cảm giác mất hứng khó nói nên lời...

-” Anh Phong..anh đưa em về được không...em không đi xe đến..”

-” Ừ..Anh cũng phải về...để anh lên nói bà nội một tiếng”

-” Vậy em đi với anh”

” kết ” Tiếng cửa phòng mở ra..Tuyết Thanh với bà Dương đang trò chuyện vui vẻ, cùng nhìn xem người vào..

-” Bà nội..cháu đưa Sơ Linh về,sẵn cháu về luôn..”

Dương Phong hướng đến Bà Dương lễ phép nói tạm biệt...mắt liếc nhẹ cô gái nhỏ cũng đang nhìn anh...

-” Tiểu Thanh mai anh đến sớm chở em đến Tập Đoàn T& S và mua một chút đồ để chuẩn bị cho thực tập ”

-” Dạ...cám ơn anh ”

Tuyết Thanh nhỏ giọng cảm ơn..về mặt mang chút vui vẻ nhưng khi nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang khoát lên tay anh, cô thật sự cười không nổi...

-” Bà ơi..con về nhé..Tiểu Thanh tôi về nhé ”

Sơ Linh lễ phép chào tạm biệt...ôm lấy cánh tay Dương Phong ra về...

4. Chương 4: Chờ Đợi Anh

-” Chúng nó chơi với nhau từ nhỏ...hai gia đình có hảo tình..cháu đừng hiểu lầm....”

Bà Dương nhẹ giọng giải thích

-” Dạ..cháu biết rồi ạ ”

-” Bà biết Dương Phong nó bây giờ thay đổi rất nhiều...Cháu biết không lúc nó lên chín tuổi ba nó tái hôn..Nó phản kháng rất quyết liệt, bỏ ăn, trốn nhà bỏ đi, xem tí nữa là bị bắt cóc rồi,cũng may là do ba của Sơ Linh tìm được và cứu nó, cho nó ở nhà họ Sơ một thời gian..Khi nó trở về, nó không nói chuyện với ba nó...Khi thấy Lan Nguyệt nằm trên chiếc giường của mẹ nó, nó nổi điên, kéo đẩy Lan Nguyệt đến nỗi té xuống cầu thang..Dương Tĩnh vì quá nóng giận tát thẳng bé va vào cạnh bàn đến ngất xỉu..

Sau việc đó Dương Tĩnh hối hận rất nhiều bà cũng từ mặt nó một thời gian..Vì chuyện đấy bà quyết đem Dương Phong về ở chung nhưng càng lớn, tính cách nó càng thay đổi..Bà nghĩ nó sẽ bị quá khứ vây lấy trở nên trầm cảm..Nhưng không phải, nó hoạt bát vui vẻ, khuôn mặt ngày càng ma mị, bồn chột, nhưng lại rất bất chấp..ăn chứa trong nụ cười vẻ biến nhác đó là một con người đầy tàn nhẫn...Bác sĩ từng nói với bà..do tuổi nhỏ nó phải gánh chịu nhiều cú sốc đau lòng, nên tâm lý dẫn đến tính cách cũng thay đổi..Nhưng bà biết bản chất của nó bây giờ chỉ để che đậy những yếu đuối trong con người nó mà thôi..Tiểu Thanh! thật ra Tiểu Phong là đứa trẻ đáng thương..

Đã mười mấy năm nay nó và ba nó không hề nói ngời xuống nói chuyện với nhau một cách đàng hoàng..Nó cũng dọn ra ngoài sống...Chỉ mới mấy năm lên nắm tập đoàn, nhưng nó đã đưa Tập Đoàn lan rộng khắp Châu Á..là một người lãnh đạo tài giỏi..

Nhưng cách làm việc của nó vô cùng tàn nhẫn..Nó không ngần ngại tống cổ các lão làng trong tập đoàn ra khỏi khi biết họ ngốn tiền công..hoặc có ý đồ bất chính..Haizz..bà rất sợ..sợ một ngày nào đó, nỗi uất hận bao nhiêu năm qua của nó cứ để trong lòng, không giải bày cùng ai sẽ khiến nó ngày càng lún sâu...sống nội tâm là nỗi khổ không thể tỏ cùng ai..haizz..”

Bà Dương nắm chặt bàn tay Tuyết Thanh than thở tâm sự...

-” Tiểu Thanh...lúc còn nhỏ không phải bà muốn đem lời hẹn ước làm gánh nặng cho hai đứa sau này..Nhưng bà nhìn thấy rõ trong đôi mắt cháu trai bà khi gặp cháu nó trở nên vui vẻ..dù trước đó nó lúc nào cũng chìm trong thế giới một mình..Nên bà biết có lẽ sau này cháu sẽ là người bên cạnh nó tốt nhất...Có lẽ nó đang bị mất phương hướng...Không còn tin vào cái gì gọi là tình thân..cũng sẽ chậm chạp trong tình yêu...Nhưng bà tin cháu sẽ giúp nó nhận ra...Cháu hãy tin tưởng bà..Nó thường dính líu mấy vụ scandal tình cảm trên báo chí..nhưng bà biết cháu trai mình rất trong sạch..Để đứa đầu gối đó nhận ra mọi thứ sẽ vất vả cho cháu..Nhưng cháu hãy vì bà mà cố gắng được không? ”

-” Dạ ”

...Tuyết Thanh gật đầu...Bà kể nhiều thứ cho cô nghe để cô cảm thông với con người anh, nhưng mọi chuyện không dễ dàng như cô nghĩ...Để một người ngây ngô trong tình cảm dạy một người không phân biệt được tình yêu, quả là một chuyện vô cùng khó khăn..và nghịch lý...

*****

Cô hối hận rồi...hối hận vì lời hẹn ước năm xưa, hối hận vì nhận lời của Bà Dương quá nhanh, nếu không giờ đây cô không cần đau đớn như vậy...

Những ngày ở lại Dương gia anh rất tốt với cô, lo lắng chăm sóc cô không thiếu thứ gì..Lúc nào anh cũng nhẹ nhàng, trêu chọc cô cười..Càng quen biết lâu hai người càng trở nên rất hòa hợp..Sau khi ba tháng thực tập hoàn thành cô may mắn, được nhận vào Tập Đoàn T&S làm nhân viên chính thức, cảm xúc như vỡ òa..Bà Dương là người vui nhất...Dương Phong cũng vui, vì cảm xúc vui mừng khôn xiết cô đã ôm chầm lấy anh lần đầu tiên hai người tiếp xúc gần gũi như vậy...Làm cô xấu hổ cả ngày còn anh thì xem như không có chuyện gì..còn rất vui vẻ nữa.Nhưng qua lần đó anh rất tự nhiên, như một người chồng chưa cưới được hưởng thụ....Dần rồi cô cũng quen với những cử chỉ gần gũi đó..

Anh thường xuyên dắt cô đi mua sắm, tặng quà cho cô, dẫn cô đi du lịch, sắm vai một người chồng chưa cưới rất hoàn hảo tuy anh chưa bao giờ nói tiếng thích cô, cử chỉ hai người cũng không có gì quá phận, ngoài những cái ôm ấm áp, nhưng cái xoa đầu, nhéo má và hôn môi, thì anh rất biết giữ gìn cho cô...Nụ hôn đầu tiên của hai người chính là lúc anh tổ chức sinh nhật tròn 24 tuổi của cô...Trên sân thượng vào ban đêm có lẽ kích thích chất cồn, không kiềm lòng được anh đã hôn cô..Kể từ ngày đó hai người cũng trở nên thân mật hơn...Mọi thứ đều thuận theo tự nhiên, tình cảm ngày cũng khẩn khít đến bất ngờ...Mối quan hệ của cô với anh, nói để định nghĩa gọi là gì, cô cũng không biết hình dung là gì...Giống như hai người nhận định là của nhau, nên thuận theo những gì có sẵn tiến đến mối quan hệ bây giờ..

Nhưng nếu sẽ vui vẻ hơn khi không có sự xuất hiện của Sơ Linh, người được xem là cô em gái hay còn gọi thanh mai trúc mã của anh...Khi hai người đi mua sắm Sơ Linh sẽ đi đòi theo, Dương Phong cũng rất vui vẻ, vì với anh Sơ Linh như người thân không gì có thể từ chối cô gái nhỏ đáng yêu đấy...Nhưng cô thì không, cô không thoải mái.vì khi như vậy, Sơ Linh sẽ bám víu anh mua này mua kia mà Dương Phong cũng rất chiều ý cô ta đầy nhẫn nại..

Như lúc này cô đang ngồi nghỉ mệt, phía xa kia, hai người họ sẽ sánh đôi, thảo luận chọn mua này mua kia...Dù Dương Phong không muốn đi Sơ Linh cũng sẽ nũng nịu nắm tay anh kéo đi...Thật sự chướng mắt, vô cùng chướng mắt nhưng cô không thể nào lên tiếng..

Tiếng yêu anh còn chưa nói với cô, khi tình cảm còn chưa xác định rõ cô lấy tư cách gì để lên tiếng đây...Vợ chưa cưới à?...Một khi chưa đính hôn thì lời hứa hẹn đó không hề có giá trị...Mà cô cũng không muốn tỏ ra là một người nhỏ nhen trong mắt anh...

Buổi tối trong nhà hàng cao cấp...

-” Chúc mừng em được thăng chức..chưa đầy hai năm mà đã leo lên cái ghế trưởng phòng...Tiểu Thanh anh phải nhìn em bằng con mắt khác rồi nhé”

Dương Phong ngắm nhìn người con gái trước mắt..so với vẻ xinh đẹp mộc mạc hai năm trước..Bây giờ càng xinh đẹp hơn, nhưng vẻ mộc mạc đó được thay thế bằng sự thành thục, quyến rũ...

Làn da trắng mịn, ngoài đi tiệc tùng còn không cô rất ít khi trang điểm,nhưng đường nét thanh tú trên khuôn mặt không vì thế trở nên lưu mờ...Hai năm qua hai người đã quen thuộc sự tồn tại của nhau, anh rất thích có cô bên cạnh, thích ngắm nhìn cô ăn, khi cô cười, khi cô tức giận khi làm nũng, dù biểu cảm gì đi nữa,cô cũng vô cùng đáng yêu..Anh thích cảm giác ôm cô vào lòng khiến tâm anh bình yên đến kì lạ...Mỗi lần nhìn đám đàn ông vây quanh cô anh rất khó chịu, nhất là tên tổng tài của Tập Đoàn T&S Giang Vỹ..nhìn sơ anh cũng biết hắn có ý với cô..Mà cô gái nhỏ ngu ngơ này lại không hay biết gì..Buổi tiệc nào,cũng muốn cô đi cùng, mỗi lần hắn nhìn cô, ánh mắt như bắn ra được lửa...Cũng may rằng còn mấy ngày nữa anh và cô sẽ đính hôn, sẽ khiến anh thoáng yên tâm hơn một chút.

Anh đúng thật là chưa xác định rõ với cô tình cảm của mình có phải là yêu không...

Với anh một khi xác định yêu thương một ai đó vô cùng thiên liêng...Ai cũng tưởng anh đối với chuyện tình cảm không nghiêm túc, hờ hợt nhưng thật ra hơn ai hết anh rất cần hơi ấm của tình thân.Nên trước khi xác định rõ ràng trái tim mình anh luôn để mọi chuyện tự nhiên được diễn ra...nhưng có lẽ mỗi thứ trên đời này không như anh nghĩ..

-” Vậy ngày xưa anh nhìn em bằng con mắt gì hả ”

Tuyết Thanh vừa ăn vừa cười nói...cắt dòng suy nghĩ của anh...

Dương Phong nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô..

-” Là con lợn ham ăn..haha ”

-” Anh mới là lợn á..hừ ”

Tuyết Thanh chu môi kháng nghị.

Đúng vậy cô không giống các cô gái khác,cô không bao giờ câu nệ chuyện ăn uống..Đừng nhìn vóc dáng mảnh mai của cô mà lầm, cô rất thích ăn,rất biết hưởng thụ, mỗi lần nhìn cô ăn ngon miệng anh cũng vui lây...

Hai người vui vẻ vừa ăn vừa trêu đùa nhưng tiếng điện thoại reo lên không đúng lúc...Chỉ cần liếc nhìn dây số đang reo lên đã làm lòng Tuyết Thanh không thoải mái...nhưng chuyện không đơn giản nằm ở đó...

Sau khi Dương Phong cúp máy, chân mày hơi cau lại nhìn cô...

-” Thanh...Sơ Linh say rượu ở quán bar..Anh...”

-” Cô ấy gọi cho anh à...?”

Tại sao không phải gọi cho người khác mà lại là anh....cô rất muốn mở miệng hỏi...

cảm thấy rất tức giận...vì sao lúc nào hai người bên cạnh cũng bị cô ta phá rối..

-” Đúng vậy đến giọng nói cũng không rõ ràng...Con gái mà say rượu ở quán bar rất dễ xảy ra chuyện..em chờ anh, anh đến đưa cô ấy về...em..đi cùng anh không?”

Dương Phong nhìn bàn đồ ăn vừa mới gọi ra cũng thật có chút khó xử...Anh không muốn để cô ở lại đây nên muốn cô cùng đến quán bar cùng anh...nào ngờ...

-” Anh đi đi...em ăn chưa no với lại...có thêm em càng vướn vứ ”

mặc kệ là lí do gì cô không muốn đi vì khi xuất hiện Sơ Linh cô cảm thấy mình là người thừa..Cô ghét nhất là nhìn cảnh tình cảm của họ... Muốn tức giận cũng không được vì Sơ Linh rất khôn khéo, cô ấy luôn dùng tình thân, bạn bè thân thiết để nắm khuyết điểm của anh..Dương Phong cũng cảm nhận được Tuyết Thanh không thoải mái khi mỗi lần gặp Sơ Linh...nhưng anh làm sao bỏ mặc cô ta trong lúc này..Vì anh xem gia đình Sơ Linh như người thân, có ơn với anh, trong mắt anh Sơ Linh là cô em gái bốc đồng...

-” Vậy em chờ anh...anh đưa Sơ Linh về rồi sẽ quay lại đón em ”

-” Dạ ”

Nhìn dáng anh khuất sau cánh cửa nụ cười trên môi Tuyết Thanh cũng tắt...Cô rất muốn hỏi vị trí của em trong lòng anh là gì...Với Sơ Linh ai quang trọng hơn..Cô ta không còn là cô bé mà khiến anh chăm bẵm.Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này, mà mỗi khi Sơ Linh có chuyện anh đều bỏ lại cô đi gặp cô ta...

Hai năm qua tình cảm nhen nhóm theo từng ngày.. Cảm giác cô yêu anh đã cắm rễ vào tim...Nhưng tình cảm anh đối với cô luôn mơ hồ, không rõ ràng như thế...Cô luôn chờ đợi anh, chờ anh từng ngày hiểu rõ trái tim mình...Cô luôn nhẹ nhàng từng chút một chạm đến tim anh, để anh hiểu rõ vị trí của cô trong lòng là tình yêu không phải là trách nhiệm của lời hứa hẹn năm xưa....

5. Chương 5: Đính Hôn

Nhưng sự thật cô đã sai...Đêm hôm đó anh đã không quay lại rước cô..chỉ gọi điện xin lỗi cô vì Sơ Linh say rượu khốc lốc nắm chặt tay áo anh, Bác Mạnh tức là ba Sơ Linh nhờ anh ở lại đợi khi nào cô ấy ngủ rồi hãy về...

Cúp điện thoại,mà cô không biết nên khóc hay nên cười...Tưởng hạnh phúc trước mắt nhưng khi gờ tay ra nó lại ở rất xa mình, cố gắng cách mấy cũng không thể nào nắm được...

Cô biết mình xuất thân bần hàn, không xứng với anh..Nên những năm qua cô đã cố gắng nỗ lực dù không thể nào bằng anh nhưng cũng khiến cho anh hãnh diện khi đi bên cạnh cô...cô luôn nỗ lực cho tình yêu của họ..nhưng anh thì sao? Có bao giờ anh quan tâm đến cảm nhận của cô chưa....

-” Tối nay là tiệc đính hôn của em..mà sao giờ này em còn ngồi đây...Em muốn người khác nghĩ rằng anh đang vất kiệt sức nhân viên mình à ”

Người mới hỏi cô là Tổng Giám Đốc tập đoàn T&S, Giang Vỹ...Ngoài là boss anh còn là người thầy hướng dẫn cô rất nhiều thứ trong ngành thiết kế, nên cô mới được như ngày hôm nay...nói ra hai người gặp nhau vẫn cần một cái duyên....

-” Còn sớm mà...em vẽ xong bản thảo này sẽ về liền...Tôi nay anh không đến sao?”

Đúng vậy tối nay là lễ đính hôn của cô và Dương Phong...Là ngày mà cô mong chờ bao năm nay...

-” Anh sẽ tranh thủ...Chúc mừng em ”

Miệng nói lời chúc mừng nhưng ánh mắt lại che giấu sự đau lòng khó nói..Còn nhớ một năm trước, anh ngỡ ý với cô..Không sợ uy quyền hay bị đuổi việc cô thắng thừng từ chối anh...cô nói rằng cô đã có chồng chưa cưới, anh rất bất ngờ sự thắng thừng và mạnh mẽ của cô, nên không làm người yêu anh bằng lòng làm một người bạn đứng sau lưng quan sát cô gái nhỏ ngày một trưởng thành...

Cứ tưởng cảm giác thích thú đó sẽ dần phai. Nhưng không ngờ được,qua hai năm nay, hàng ngày ngắm nhìn cô, tiếp xúc cùng cô, tình cảm ngày càng đậm rĩ không thể nào kiểm soát được..Ai biết anh là người đến sau thì đành chấp nhận chúc phúc cho cô vậy...

” Reng...reng...”

-” Em nghe...em xuống liền ”

Tuyết Thanh cúp điện thoại...đưa bản thảo về phía Giang Vỹ...

-” Giang tổng em về nhé...Bản thảo này anh xem thử, có gì không vừa ý nói em biết nhé”

-” Ừ..em về đi ”

Giang Vỹ nhìn cô mỉm cười..

Tuyết Thanh nở nụ cười vui vẻ rồi rời đi...Giang Vỹ nhìn cánh cửa đã đóng mà thở dài..Không cần nghĩ cũng biết cuộc gọi vừa rồi là của ai...Chỉ cần nhìn nụ cười hạnh phúc của cô, cũng biết người gọi là Dương Phong..Chỉ có anh ta mới khiến Tuyết Thanh vui vẻ như vậy....

Tại Khuôn viên rộng lớn của Dương gia...Buổi lễ đính hôn được trang trí long trọng nhưng vô cùng ấm áp...Khách được mời là những người có mối quan hệ thân thiết...Tiệc đính hôn của Dương Phong và Tuyết Thanh được diễn ra âm thầm, vì không muốn rầm rộ nên giới nhà báo không hề hay biết...

Hôm nay Tuyết Thanh mặc chiếc đầm dạ hội màu hồng da, theo kiểu yếm hở trọn tấm lưng trần trắng mịn, chiếc đầm được thiết kế đơn giản, ôm sát cơ thể quyến rũ của cô, mái tóc quăn được xõa nhẹ sau gáy, được cố định bằng chiếc cài ngọc trai...càng làm khuôn mặt xinh đẹp thêm tỏa sáng...sát cánh bên cạnh cô không ai khác chính là Dương Phong...toàn thân anh được khoác lên bộ vest màu đen hàng hiệu càng làm nổi bật thân hình cao ngất của anh...trên môi lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc, hai người xứng đôi đến mức khiến mọi người có mặt ai cũng xuýt xoa..

-” Phong..chúc mừng cậu nhé ”

Nhóm người Hạ Quân Vỹ dĩ nhiên không thể nào vắng mặt được...Cùng Hàn Thiên, Trương Hải nâng ly chúc mừng...

-” Cám ơn các cậu...”

Dương Phong mỉm cười cảm ơn.Tuyết Thanh gật đầu chào họ...Cô đã được Dương Phong mấy lần dẫn đi chơi cùng nhóm người Hàn Thiên và Hạ Quân Vỹ..Nên biết rõ họ là những người bạn thân nhất của anh...

Sau khi trò chuyện Dương Phong ôm eo Tuyết Thanh chào hỏi những người khác cùng Bà nội Dương, ngày vui hôm nay làm sao thiếu được bà của Tuyết Thanh,hai người già mừng rỡ vì lời hẹn ước năm xưa đã thành sự thật cười tít cả mắt...

Tuyết Thanh đi theo Bà Dương ra mắt họ hàng..Dương Phong đứng kế bên nhìn cô vợ nhỏ sắp cưới, môi hồng chúm chím ngại ngùng, thân hình mềm mại trắng mịn,xinh đẹp nổi bật dưới ánh đèn làm anh cảm thấy thỏa mãn...

” reng.....reng.....reng.....”

Cuộc trò chuyện vui vẻ lại bị gián đoạn tiếng điện thoại reo lên...Bà Dương cau mày khó chịu...

-” Con tắt điện thoại đi...Giờ này mà còn ai gọi...Không biết hôm nay ngày gì à?”

Nghe bà nội lằm bằm Dương Phong cũng muốn nhanh chóng tắt điện thoại nhưng khi nhìn thấy dây số quen thuộc làm anh chùng chờ không muốn tắt máy...Tuyết Thanh chỉ cần liếc sơ cũng biết là ai gọi...Bỗng nhiên tim cô đập rất nhanh cô có một dự cảm không lành...

-“Bà Nội là của Sơ Linh...”

Bà Dương liếc xéo quay mặt chỗ khác...

Dương Phong bấm nghe cuộc gọi...

-” Sơ Linh ”

-” Anh Phong....anh ấy không cần em nữa...em không muốn sống nữa...em muốn chết...huhu ”

Trong điện thoại giọng Sơ Linh nghẹn ngào đau khổ...

-” Sơ Linh em bình tĩnh đi...Không được nghĩ đại dột, giờ em đang ở đâu?”

Tiếng Dương Phong rất lớn,nét mặt lo lắng gây chú ý những người xung quanh, cả ba Sơ Linh là Sơ Mạnh khi nghe tên con gái mình qua cửa miệng của Dương Phong làm ông hốt hoảng không thôi...

-” Em không muốn sống nữa...huhu anh ấy không cần em nữa rồi..em muốn chết đi để không đau lòng nữa”

-” Sơ Linh nói anh nghe em đang ở đâu?”

-” Em đang ở trên cây cầu gần trường đại học của chúng mình ngày xưa..Anh Phong anh đến với em đi..Nếu không em không biết mình sẽ làm điều gì đại dột nữa

...huhu....anh Phong nếu anh cũng bỏ mặc em...em không còn tiếc sống nữa...”

-” Được...em bình tĩnh...anh đến liền...đừng làm gì đại dột ”

Dương Phong cúp điện thoại quay sang nhìn Tuyết Thanh...

-” Phong...Sơ Linh xảy ra chuyện gì ”

Sơ Mạnh lo lắng túm tay Dương Phong

-” Chú Mạnh...Sơ Linh cô ấy muốn tìm đến cái chết ”

-” Nó đang ở đâu...đang ở đâu...con bé này sao lại đại dột như vậy ”

Dương Phong không trả lời ông mà quay sang Tuyết Thanh...nhìn ánh mắt của anh mà lòng Tuyết Thanh lạnh đi, sắc mặt cũng trở nên tái đi...

-” Thanh...em chờ anh....Sơ Linh đang gặp chuyện...cô ấy muốn tìm đến cái chết...Sơ Linh muốn gặp anh...anh đến giúp chú Mạnh đưa cô ấy về...Rồi chúng ta tiếp tục buổi lễ...Sẽ rất nhanh...em chờ anh nhé ”

-” Con đang bị điên gì vậy...Hôm nay là lễ đính hôn của con với Tiểu Thanh con muốn đi đâu...Con nói đi chỉ cho chú Mạnh biết mà tìm con bé ”

Bà Dương tức giận quát Dương Phong...

Nghe lời anh nói mà trái tim Tuyết Thanh như ai lấy dao đâm vào...cô như người mất cảm giác, chỉ mở to mắt nhìn anh mím môi không trả lời...Dương Phong tỏ ra khó xử, anh biết cô đang tức giận....

-” Phong bà nội con nói đúng...để chú đi tìm con bé là được rồi...”

Dương Phong nghĩ cũng đúng nhưng khi tin nhắn ” tít...tít ” đọc nội dung tin nhắn xong, anh không còn lòng nào suy nghĩ việc gì đúng sai được nữa...

-” Bà nội...cháu về sẽ giải thích sau với bà ”

-” Thanh...em chờ anh...anh sẽ về liền ”

Nói rồi không đợi mọi người tiếp thu câu nói, đã vội bỏ đi...Sở Mạnh tỏ vẻ hối lỗi gật đầu xin lỗi cũng rời đi....

Tuyết Thanh đứng đó nhìn bóng anh khuất xa, hai tay nắm chặt vào nhau không lên tiếng ngăn cản, không đuổi theo cũng không khóc, mặc mọi người xung quanh xô xao bàn tán...Cô nhẹ nhàng nắm tà váy mỉm cười gật đầu chào mọi người rồi quay đầu vào nhà...Chú rể đi rồi...không phải cô dâu cũng nên đi hay sao?

Cái gì đến rồi cũng đến....có lo lắng,có bất an đến mấy, khi nó đến cũng phải buông tay chấp nhận, là số kiếp thì không thể nào tránh khỏi...Sau khi tiễn khách ra về, Bà Dương đau lòng nhìn Tuyết Thanh, Trần Nhã thì quay sang chỗ khác lén lau nước mắt...Dương Tĩnh nhìn cô cũng cảm thấy xót xa, cô ngồi yên lặng một góc trên chiếc sofa...vẻ mặt rất bình tĩnh...ánh mắt chung thủy trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ...Thời gian đã hơn 11 giờ mà Dương Phong vẫn chưa về...Cả nhà ai nấy đều sốt ruột...Bà Dương đau lòng mắt cũng đỏ lên..nắm bàn tay nhỏ nhắn đang rất lạnh...

-” Tiểu Thanh con lên phòng nằm nghỉ đi...Dương Phong nó về, bà sẽ đánh gãy chân nó, lấy lại công bằng cho con...nghe lời bà đi con ”

Tuyết Thanh không trả lời chỉ nhìn bà Dương nhẹ nhàng mỉm cười lắc đầu, ý bảo cô không sao đâu....

-” Gần mười hai giờ rồi...mà Phong cũng chưa về chắc là đêm nay nó còn bận lo cho Sơ Linh ”

Như sợ thiên hạ chưa đủ loạn Lan Nguyệt buông lời vu vơ...

- ” Cô có im không...không nói không ai bảo cô cầm đầu....đi...đi về nhà các người đi ”

Bà Dương tức giận xua đuổi...Lan Nguyệt cuối gầm mặt..Dương Tĩnh ngao ngán lắc đầu...định bảo vợ về trước thì người gây ra sóng gió tối nay cũng đã chịu về....

Dương Phong bên ngoài bước vào vẻ mặt nôn nóng, lo lắng đi nhanh về phía Tuyết Thanh, lúc này đây anh chỉ muốn ôm cô vô lòng mà thôi...

Nhưng còn chưa đầy một bước chân nữa sẽ chạm vào cô, anh đã phải nhận một cái tát như trời giáng..

-” Bốp ”

6. Chương 6: Hủy Hôn

” Bốp ”

Bàn tay không báo trước rơi mạnh vào khuôn mặt đẹp trai của Dương Phong....

Cái tát rất mạnh, bàn tay Bà Dương còn cảm thấy đau và tê rần, làn da mịn màng hồng rở năm dấu tay.Mọi người xung quanh đều hoảng hốt, không khí im lặng như tờ...

-” Mày còn biết đường về nữa à.Sao mày không đi luôn đi.Mày có biết hôm nay mày làm chuyện ngu xuẩn gì không hả?...Tao đánh chết mày...tao không có đứa cháu như mày ”

-” Mẹ...mẹ...bình tĩnh đi mẹ ”

Dương Tĩnh thấy bà Dương kích động ông nhanh chóng khuyên ngăn bà...

-” Bà nội cháu xin lỗi...cháu biết cháu sai...nhưng cháu không thể thấy chết mà không cứu...Huống gì Chú Mạnh lại có ơn với cháu ”

Dương Phong nhìn bà Dương giải thích...

nhưng không thể nào làm tan cơn giận của bà..

-” Có ơn.? Bao năm qua mày trả chưa đủ sao? Gia đình Sơ Mạnh xém phá sản mày cũng ra tay giúp nhà họ Sơ trả nợ... Sơ Linh bốc đồng mày cũng bao dung, dung túng cho nó..lại làm không ít chuyện cho nó...

Vậy mày nói xem, còn muốn trả ơn gì nữa...

Không lẽ vì vậy,mày muốn đem hạnh phúc của mày ra trao đổi...Vậy nếu Sơ Linh nó muốn mày lấy nó mày cũng sẽ làm sao?...

Mày xem Tiểu Thanh là gì,mày có nghĩ đến cảm giác của con bé không?”

Dương Phong cứng họng nói không nên lời...bà nội nói đúng,anh còn gì biện mình....

-” Bà...bà đừng tức giận ”

Người luôn im lặng lúc giờ bất ngờ lên tiếng...Tuyết Thanh đứng dậy nắm bàn tay run run của bà Dương trấn an...

Lúc này mới quay sang Dương Phong nhìn anh sâu sắc.....giọng nói nhỏ nhẹ, bình tĩnh đến mức khiến người khác đau lòng.

-” Phong..anh biết không? Lúc bé em nghĩ, vì lời hứa sau này lớn lên sẽ làm vợ anh..sẽ không ảnh hưởng gì đến em..Nhưng khi lớn lên em có nhiều người theo đuổi..em vẫn không động lòng bất cứ ai....Rồi khi lần đầu gặp lại anh...em mới hiểu ra một chuyện, em không phải tuân thủ lời hứa...mà em đã thích anh, cố định vị trí anh trong lòng không để một ai xâm phạm hay thay thế...

Em ngây thơ nghĩ rằng anh cũng sẽ giống em...nhưng không phải....”

Cô im lặng sau đó mỉm cười chua chát...nói tiếp

-” Mà là gánh nặng đối với anh...Qua hai năm bên cạnh anh, em ngày càng trở nên tham lam, quyến luyến từng giây từng phút được bên anh...Em sẵn sàng chờ đợi...đợi một ngày anh yêu em..đợi sẽ có một ngày anh sẽ hiểu được tình cảm của chính mình dành cho em...Nhưng em đã sai...em đã quá tham lam nên ông trời có lẽ trừng phạt em...cho em cảm nhận thế nào là đau đớn, để cảnh tỉnh em...Cho nên em chấp nhận bỏ cuộc...tình yêu này khiến em quá mệt mỏi, em không còn sức để gắng gượng ”

Nước mắt cũng không tìm được lối rẽ rời...Tuyết Thanh hít thở sâu, lấy tay lau đi..

-” Thanh...không phải như vậy...em nghe anh nói...”

Dương Phong nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của cô..anh muốn giải thích..muốn nói cô hiểu...nhưng lời chưa thoát ra đã bị cô cắt ngang..

-” Em quyết định rồi..chúng ta hủy hôn..Giải thoát cho nhau ”

-” Anh không đồng ý”

Cả cơ thể Dương Phong như muốn chao đảo...thân hình to lớn muốn sụp đổ vì lời nói của cô, anh tức giận lớn tiếng...

Tuyết Thanh mặc kệ anh đang giận run người...cô quay sang bà Dương...

-” Bà! cháu xin lỗi...có lẽ làm mọi người thất vọng rồi ”

Bà Dương lau nước mắt gật gật đầu...như thấu hiểu cho cô...

-“Anh nói không đồng ý.Em có nghe không ”

Cả thân người bị Dương Phong kéo mạnh về phía sau khiến Tuyết Thanh sắp té ngã là ngã, may là có anh đỡ lấy...

-” Mày điên rồi sao? Mày đang làm gì với con bé vậy ”

Bà Dương thấy cô sắp ngã tức giận quát lớn....

Sau khi đứng vững, ổn định hơi thở, không trốn tránh, cô nhìn sâu vào đôi mắt đầy tơ máu của anh...hai tay anh hiện giờ bóp chặt tay cô, cô cảm thấy đau, nhưng không rút ra...Cũng không nổi giận...ngặng đầu nhìn anh...đôi mắt to tròn đầy kiên định...

-” Em hỏi anh...anh có yêu em không? ”

-” Anh...”

Anh rất thích bên cạnh cô...khi nghe cô hủy hôn anh rất sợ nhưng anh không biết đó có phải là yêu hay không?...chắc là yêu...anh muốn đáp lời...nhưng sự chần chừ của anh làm Tuyết Thanh tuyệt vọng...

-” Đến bây giờ...anh còn không xác định rõ tình cảm anh dành cho em là gì...Phong! Như vậy anh không thấy bất công với em hay sao? Hai năm qua anh có khi nào nghĩ đến cảm giác của em không? Trong mối quan hệ của chúng ta chỉ một mình em cố gắng. Anh tự hỏi chính mình xem, có bao giờ anh cố gắng vì nó chưa.Em không mạnh mẽ như anh nghĩ, em cũng có sự yếu đuối của em..Khi chúng ta bên nhau, chỉ cần một cuộc gọi của Sơ Linh, anh sẽ không ngại ngần để em lại mà đến bên cô ta...Nhiều lúc em chỉ mong muốn anh một lần từ chối cô ta vì em..nhưng lần nào em cũng thất vọng.

Trong lòng của anh, vị trí của em là gì? Nếu không là duy nhất vậy thì không là gì của nhau nữa, em cũng sẽ không đau lòng..

Lúc nào em cũng tự an ủi chính mình..hết lần này đến lần khác nhưng đổi lại được gì. Trong ngày đính hôn của chúng mình,anh lại tiếp tục vì cô ta bỏ lại em đối diện với lời bàn tán của mọi người, nhấn tâm rời đi..

Phong! em là con người, không phải gỗ đá mà không biết đau lòng.Vậy anh nói xem, vì sao em không thể hủy hôn...Vốn chúng ta không thuộc về nhau...Là do em..do em quá tham lam mà thôi...Nên em nghĩ hủy hôn là cách tốt nhất cho cả anh và em ”

Nói đến đây, giọng cô cũng bắt đầu nức nở...nước mắt rơi nhòe trên má...Dương Phong như bị điểm huyệt, mắt anh cũng đỏ hoe...Trần Nhã đau lòng nức nở..thương xót cho số phận cháu gái mình...

Tuyết Thanh kéo bàn tay anh xuống...nhìn anh lần cuối, rồi nhẹ nhàng nắm váy bước đi...Dương Phong buông lỏng cánh tay.khi thấy cô bỏ đi anh có cảm giác nếu lần này cô đi ra khỏi cánh cửa này...anh sẽ mất cô mãi mãi...Dương Phong xoay người đuổi theo ôm cô từ phía sau...mặt vui vào hóm vai cô.

-” Anh xin lỗi...đã làm em tổn thương...đừng đi...nghe anh giải thích được không?...Mọi chuyện không như em nghĩ đâu...”

-” Phong...em mệt...rất mệt...em không đủ sức gắng gượng nữa đâu...xin anh để em về...em muốn nghỉ ngơi ”

Cô không quay đầu lại, môi cắn chặt, không cho tiếng khóc bật ra, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi nhòe cả tầm nhìn trước mắt...giờ phút này cô thật sự rất mệt...chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi...

-” Anh...”

-” Tiểu Phong hãy để con bé về nghỉ ngơi đi...Tiểu Thanh nó mệt rồi...”

Bà Dương cắt ngang lời anh...đây là bài học dành cho đứa cháu ngu ngốc...Bà biết tâm tình Tuyết Thanh bây giờ không ổn định nói gì cũng không nghe vào...

Dương Phong nói lỏng tay...

-” Anh đưa em về ”

-“Không cần..chú Trần đưa em về được rồi ”

Tuyết Thanh cùng Trần Nhã nhanh chóng rời đi...Dương Phong đứng đó như chân đổ chì một khắc này anh thấy tim mình đau nhói...Đau đến hít thở cũng không thông..

Giống như ngày mẹ rời bỏ anh..nỗi đau này không phải là đau lòng khi mất người thân mà là đau đốn, nhói từng cơn âm ỉ, cổ họng nghẹn lại...Anh cũng hiểu ra mình đã yêu cô...vì anh quá tự tin chính mình cứ nghĩ lúc nào cô cũng đứng đó chờ đợi anh quay đầu..nên thờ ơ với cảm xúc của cô...Không, anh sẽ không để cô rời xa anh...dù bất cứ giá nào anh cũng sẽ khiến cô quay về bên anh..

Đêm nay là một đêm rất dài với Dương Phong anh ngồi đó đèn trong sảnh vẫn sáng...suy nghĩ về mọi chuyện xảy ra để rồi cảm hận chính mình, càng yêu cô gái nhỏ nhiều hơn...Dù là cách nào cũng sẽ không để cô rời xa anh,anh sẽ sửa lấy lỗi lầm, bù đắp những tổn thương mà cô đã gánh chịu...

7. Chương 7: Rời Đi

Nhìn bảng thông báo chuyến bay nhấp nháy đèn....Tuyết Thanh đứng dậy kéo va ly vào cổng soát vé....

Bây giờ cô chỉ muốn tìm một nơi đó xa lạ để bình ổn tâm tình trở lại...chữa lành vết thương cho chính mình.Một tuần rồi..đã một tuần trôi qua nhưng cảm giác đau lòng không hề đỡ hơn chút nào, nó vẫn đau âm ỉ hành hạ cô mãi...Cả trong giấc ngủ cũng không buông tha, hình ảnh anh rời khỏi buổi tiệc đính hôn,đêm nào cũng xuất hiện trong giấc mơ, làm cô giật mình tỉnh dậy, cơ thể run rẩy không kiểm soát..nước mắt lã lã rơi trong đêm...Cô rất muốn hận anh, hận anh làm cô đau lòng,nhưng cô lại làm không được, nỗi đau với nỗi nhớ nhung, thay phiên nhau giày vò lấy cô từng ngày...Ngày nào Dương Phong cũng đứng trước khu nhà cô vào mỗi buổi sáng, đi theo phía sau cô, đến khi thấy cô vào cổng công ty anh mới rời đi....khi tối đến cô lại thấy xe ánh đứng dưới nhà cô cho đến khuya...Rồi khi nhìn ánh đèn trong phòng trọ cô tắt, anh mới lái xe rời đi...Bây giờ quan tâm, có thấy muộn màng quá không? Dù bảo với lí trí rằng, cô và anh đã kết thúc...nhưng nhiều lần không kìm được lòng mình vẫn vén màn nhìn anh từ xa...Nhìn anh đứng dựa vào xe nhìn lên phòng cô, khuôn mặt u sầu, cô đơn đến tội nghiệp..Lúc đó cô rất muốn bỏ hết tất cả chạy xuống ôm chầm lấy anh mà thôi...Yêu là không còn lí trí...nhưng cô biết trái tim mình không thể chịu nổi bất cứ tổn thương nào nữa dù là nhỏ nhất..

Cũng may bên Mỹ đang có show thời trang, Giang Vỹ muốn cô đại diện công ty sang đó dự, sẵn đó, nên cô xin nghỉ phép năm để ở lại đó du lịch cũng như điều tiết lại tâm trạng..

Khi tâm trạng thoải mái cô sẽ quay về.Giang Vỹ hiểu hoàn cảnh của cô nên đã đồng ý ngay..Vì sợ bị Dương Phong phát hiện,nên Giang Vỹ đã giúp cô đặt chuyến bay lúc hai giờ sáng...Anh ta cũng cảm thấy đau lòng thay cô...

” Rằm ”

-” Giang tổng...Xin lỗi tôi không thể ngăn cản anh ấy ”

Thư kí bối rối xin lỗi...

-” Được rồi..không sao..mọi người cũng ra ngoài đi..chuyện này chúng ta sẽ bàn sao?”

Giang Vỹ thông thả ra lệnh cho các nhân viên trong phòng....

Khi cánh cửa khép lại...Giang Vỹ nhìn Dương Phong mỉm cười, lấy ly rót cho anh một ly trà..giọng nói trào phúng..

-” Dương tổng mời ngồi..không biết ngọn gió nào hôm nay đưa anh đến đây vậy?”

Dương Phong ngồi xuống, vẻ mặt lạnh lùng, có thể khiến người khác e ngại nhưng Giang Vỹ thì không, anh ta vẫn rất ung dung ngồi đó, ánh mắt nhìn kĩ còn có vẻ chăm chọc...

-” Cô ấy đâu? Anh đưa cô ấy đi nơi nào?”

Giọng lạnh lùng Dương Phong như đang kìm nén tức giận...

-” Cô ấy..Ý anh hỏi Tuyết Thanh sao?”

-” (.....)

-” Cô ấy là vợ chưa cưới của anh...Dương tổng anh đến đây hỏi tôi điều này không thấy vô lý sao?.....À mà tôi quên mất hai người đã hủy hôn...”

Giang Vỹ nghiêng đầu, cau mày tỏ vẻ khó hiểu..

-“Tôi hỏi lại một lần nữa..Anh đưa cô ấy đi đâu?”

Tiếng nói như rít qua kẽ răng..

-” Tôi cũng nói rồi...tôi không biết....Mà sao hôm nay anh có thời gian quan tâm cô ấy vậy...Tôi tưởng thời gian của anh đều dành cho thanh mai trúc mã của anh chứ ”

Giang Vỹ không e sợ buông lời châm chọc...

-” Rằm ”

Dương Phong đứng dậy động tác của anh vô cùng nhanh và chuẩn xác..ly tách trên bàn lăn xuống thẳm, chiếc bàn bị va chạm mạnh tạo ra tiếng động lớn...Dương Phong tức giận nắm chặt cổ áo Giang Vỹ kéo sát về hướng mình...Hai người đàn ông, thân hình cao to, đứng thẳng tắp, đối mặt nhau...

Giang Vỹ không hề sợ hãi hay lo lắng với khí thế bức người của Dương Phong, anh ta ngẩng khuôn mặt góc cạnh đối mặt...

-” Chuyện của tôi không cần anh xía vào..Anh đừng tưởng đem giầu Tiểu Thanh có thể chia cắt tình cảm của chúng tôi...Nghĩ cũng đừng nghĩ ”

-” Haha...Dương Phong anh đang đề cao chính mình hay quá xem thường tôi.

Yêu! đối với tôi chính là nhìn cô ấy hạnh phúc.Chứ không phải ích kỉ giữ cô ấy bên cạnh...nhưng không đem lại được hạnh phúc cho cô ấy...Tuyết Thanh là một cô gái tốt..nếu anh không cho cô ấy được hạnh phúc thì buông tay đi”

Giang Vỹ bật cười...sau đó nụ cười từ từ phai nhạt trở lại vẻ mặt nghiêm túc nói rõ từng chữ, khắc sâu vào lòng Dương Phong...

-” Không..tôi sẽ không buông tay...Giang Vỹ anh nghe rõ đây...Người cô ấy yêu là tôi...

anh sẽ không có cơ hội đâu...Tôi sẽ tự tìm, đem cô ấy trở về...”

Dương Phong hất mạnh rồi bỏ đi...sức rất anh rất lớn làm cả người Giang Vỹ lui về sau mấy bước...Giang Vỹ nhìn bóng lưng Dương Phong khuất sau cánh cửa...Anh sửa lại cổ áo, thở hắt ra...ngao ngán lắc đầu...nhếch môi, phải để anh ta bị giày vò mới hiểu cái gì quan trọng cái gì không..Đường đường là người đứng đầu về một tập đoàn khét tiếng Châu Á, nổi tiếng là thông minh, nhạy bén, không hiểu sao trong tình yêu lại ngu ngốc thế không biết...

Trong phòng Vip quán bar Over Night Sau khi bị Lãnh Thiên Vy phá rối, Hạ Quân Vỹ và Hàn Thiên mất hứng đã bỏ về,cả căn phòng giờ chỉ còn hai người.Dương Phong bộ dáng lười biếng, cầm ly rượu nốc mạnh...để ly xuống lại rót thêm một ly nữa...nhìn người đối diện đang ăn trái cây..Dương Phong bắt mồm cau mày...

-” Cậu không uống à...Mình kêu cậu ở lại đây, để uống cùng mình...Chứ không phải kêu cậu ngồi đó ăn trái cây”

-” Mình mà uống một hồi ai đưa cậu về ”

Trương Hải nhún nhún vai bỏ miếng táo vào miệng...

-” Mình tự về được..Không cần cậu lo”

-” Nói mà không biết ngượng...Mấy tháng nay, ai ngày nào cũng say khướt...Không có mình..cậu đã chết ngoài đường rồi..hừ..”

Trương Hải khinh thường tức giận....Từ ngày Tuyết Thanh bỏ đi cũng đã hơn ba tháng...Ngày nào, sau giờ làm Dương Phong cũng chìm trong say xỉn...Mấy tháng nay đã lật tung cả thành phố tìm kiếm nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu..Bọn họ đón chắc cô đã xuất ngoại..nhưng cô đã đi đâu...?Trương Hải tự nghĩ,với chuyên ngành và sự quen biết của anh,tìm tung tích một người đối với anh ta không phải là khó nhưng sao lần này lại nan giải thế không biết..

-” Không uống nữa....Mình đang cho người điều tra tên những hành khách xuất ngoại trong ba tháng nay...Chắc sẽ có tin tức về cô ấy.Cậu đừng lo lắng.”

Trương Hải lấy tay giựt ly rượu...nốc mạnh..

-” Cám ơn cậu ”

Dương Phong ngẩng đầu...ánh mắt u sầu trở nên sáng lên...Lúc biết cô rời đi,anh sợ, rất sợ,nỗi sợ không nói nên lời..Anh như người điên...không kể ngày hay đêm,chạy khắp nơi tìm kiếm bóng dáng cô...Trở về quê...nơi cô sinh ra, cũng thất vọng ra về...Anh tức giận chính mình..cũng giận cô...vì sao không tin anh...vì sao không cho anh cơ hội...Anh biết mình sai...nhưng thà cô làm âm ỉ một trận...hay đánh anh, mắng anh..Đằng này cô im lặng rồi lặng lẽ biến mất khỏi thế giới của anh..Làm sao anh chịu nổi...Anh biết cô rất yêu nghề thiết kế này..cô sẽ không đành lòng bỏ nó...Anh cũng biết chuyện cô mất tích không dấu vết là có Giang Vỹ nhúng tay vào, nếu không làm sao đến nay anh vẫn chưa điều tra ra...

Mỗi đêm anh đều uống đến say khướt...để tê liệt cả tâm can rồi ngủ say lúc nào không biết...Nếu không như vậy anh thật sự sẽ phát điên..Rồi anh tự nghĩ, cô chỉ đi đâu đó một thời gian cho khuây khỏa mà thôi..Vì cô không thể nào bỏ mặc bà của cô được..Nghĩ thế tâm anh mới thấy bình yên được một chút...

8. Chương 8: Hãy Quên Cô Ấy Đi

Dương Phong mệt mỏi, quần áo xốc xếch,áo sơ mi thả ra ngoài, áo khoác được vắt trên vai, bộ dáng vừa biến nhác vừa gọi cảm...Nhờ Trương Hải ngăn cản nên hôm nay anh không uống nhiều lắm...đầu óc hơi choáng một chút nhưng vẫn còn rất tỉnh táo...

Đây là biệt thự riêng của anh..Từ ngày đó, bà nội cũng từ mặt anh, không cho anh bước chân vào nhà họ Dương...Anh biết bà nội rất thương Tuyết Thanh, là đau lòng vì cô ấy...nên giận anh nhất thời mà thôi...Đợi một thời gian nữa tìm thấy cô, anh sẽ đưa cô trở về..xin bà nội tha thứ cho mình...

-” Anh Phong...”

Vừa bước vào nhà đã thấy Sơ Linh đứng dậy từ sofa...Dương Phong cau mày....giờ này khuya rồi sao cô ta lại đến đây...

-” Sao em lại ở đây..?”

Anh không ngồi xuống chỉ đứng đó nhìn cô ta, giọng nói hờ hững..nghe chẳng rõ cảm xúc..

-” Em nghe nói dạo này..anh thường xuyên say rượu..em muốn đến xem anh như thế nào?”

Sơ Linh vừa nói bước gần đến Dương Phong,nắm lấy bàn tay anh...Dương Phong nhanh chóng rút tay về...vẻ mặt thể hiện sự khó chịu,lạnh nhạt xa cách..

-” Anh không sao..Em về đi...anh mệt rồi, anh lên nghỉ đây”

Nói rồi anh đi lướt qua cô ta...hướng lên lầu...nhưng chưa được mấy bước đã bị Sơ Linh ôm chầm từ phía sau...

-” Tại sao phải hành hạ mình đến như vậy chứ...Cô ta không cần anh...nhưng em cần anh....Tuyết Thanh không xứng với anh.Hãy quên cô ta đi...Em sẽ yêu anh nhiều hơn cô ta...sẽ không rời bỏ anh....luôn bên cạnh anh....Á...”

Dương Phong vung tay đẩy cô ta ra...làm Sơ Linh loạn choạng xém ngã..cô ta hốt hoảng kêu lên..

-” Em nói bậy bạ gì vậy?Anh chỉ xem em là em gái không hơn không kém...em..”

-” Em không cần làm em gái của anh...Em yêu anh...yêu anh..anh hiểu không? ”

Sơ Linh tức giận hét lớn, nước mắt cũng rơi nghẹn ngào...Cô yêu anh, yêu anh từ rất lâu rồi..Anh lúc nào cũng yêu chiều cô, dung túng, bảo vệ cô, cô biết anh không yêu cô, nhưng cô tin một ngày nào đó cô sẽ làm anh yêu cô....nhưng từ đâu lại xuất hiện một Tuyết Thanh...chiếm lấy tình yêu của anh sự quan tâm của anh..Mỗi thứ vốn thuộc về cô lại trở thành của cô ta..cô không cam lòng.....thật sự không cam lòng...

-” Khoan đã..em nói em yêu anh sao?”

-” Đúng vậy...em yêu anh....em yêu anh từ rất lâu rồi....Phong....em thật sự rất yêu anh..em....”

Nghe anh hỏi, Sơ Linh nghĩ đây là cơ hội tốt để bày tỏ lòng mình..cô phải nắm chặt cơ hội...Đây là lúc anh đang yếu lòng...cô phải thừa cơ nói rõ lòng mình...biết đâu anh sẽ cảm động...Nhưng...

-” Vậy những lần em nói em thất tình..muốn tìm đến cái chết...điều là gạt anh...Em cố ý làm thế để phá hủy tiệc đính hôn của anh và Tiểu Thanh đúng không?”

Dương Phong sực tỉnh ra mọi chuyện, giọng anh lạnh lẽo, cắt ngang lời cô ta, vẻ mặt anh âm trầm đến đáng sợ...

Sơ Linh run rẩy ngừng ngay tiếng nức nở, biết mình đã quá nóng vội..mở to mắt nhìn anh đầy sợ hãi, chân lùi về phía sau...

Nhưng Dương Phong nào cho cô cơ hội, anh bóp chặt tay cô, lùi về phía trước...

-” Nói ”

Anh rít qua kẽ răng, không cho Sơ Linh chạy trốn..Cánh tay bị anh bóp chặt như muốn vỡ vụn từng mảnh xương..Đau đến ứa cả nước mắt...Sơ Linh run rẩy...

-” Đau...đau...anh thả tay em ra trước đi...”

Anh thật đáng sợ...cô chưa bao giờ thấy anh nổi giận như vậy..

-” Im miệng...Tôi bảo cô nói...có phải như vậy không?”

Tay anh càng bóp mạnh hơn..Khuôn mặt Sơ Linh xanh mét..

-” Em....em...đúng là em cố ý dựng chuyện..

Nhưng vì em yêu anh....tại sao anh lại chọn cô ta mà không phải là em chứ...cô ta có gì tốt đẹp...Á...”

Cả người Sơ Linh bị hất mạnh, cô té nhào xuống nền gạch lạnh ngắt...

-” Cút...Cút...khỏi mắt tôi..Từ nay đừng để tôi trông thấy cô...”

Mắt Dương Phong như bắn ra lửa...Anh lớn tiếng giận dữ..

-” Anh..Phong..anh thương em nhất mà...anh đừng đối xử với em như vậy..huhu”

Sơ Linh khóc ngất..

-” Cô biết không...Điều tôi ân hận nhất là coi cô như em gái...vì cô mà làm tổn thương Tiểu Thanh...Cô..không xứng đáng để so sánh với cô ấy....Hôm nay tôi nể mặt chú Mạnh bỏ qua cho cô lần này...Từ nay về sau nếu cô không yên phận thì đừng trách tôi nhẫn tâm...Cút khỏi mắt tôi...”

Dương Phong gắng từng câu, từng chữ...sắc lạnh vô tình...

Sơ Linh mở to đôi mắt ướt đẫm nhìn anh, cô không thể tin được mối quan hệ tốt đẹp gần hai mươi năm qua, lại đổ nát tất cả....Người đàn ông đứng đó nhìn cô như kẻ thù là người cô đã yêu sâu sắc bao năm qua...Nhưng hôm nay anh vì người con gái khác, đối xử tàn nhẫn vô tình với cô...Sơ Linh gắng gượng đứng dậy, cái chân đau buốt..cô nghĩ mình đã bị chặt chân rồi...nuốt nước mắt vào trong..nghẹn ngào...

-” Anh thật tàn nhẫn...Em ghét anh...em hận anh”

Cần môi chịu đau rời đi...bây giờ cả người cô đầy thương tích đâu phải chỉ mỗi cái chân...

Dương Phong mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế...ngã người về phía sau mệt mỏi nhắm mắt lại miệng còn mấp máy gì đó.. chỉ mình anh có thể nghe thấy....

-” Tiểu Thanh..anh nhớ em..rất nhớ em ”

Nhìn đằng xa Dương Phong bộ dáng nôn nóng đi nhanh về phía người ngồi trong góc gờ tay ra hiệu với anh...

-” Có gì sao không nói trong điện thoại...lại gọi mình ra đây?”

Kéo ghế ngồi xuống...nhìn Trương Hải, anh cau mày khó hiểu...Không gọi điện cũng có thể đến công ty anh mà...

-” Một tiếng nữa mình có hẹn khách hàng tại đây...Chuyện dài dòng nói qua điện thoại không tiện ”

Trương Hải vừa nói vừa thưởng thức cà phê...

-” Chuyện gì? Có phải cậu có tin tức gì về cô ấy không?”

Dương Phong gấp gấp, cả lời nói cũng nôn nóng hơn thường ngày...

Trương Hải gật đầu...đưa tập bìa nhỏ cho Dương Phong...

-” Cái này cho cậu....đó là địa chỉ khách sạn nơi Tuyết Thanh ở...Mình đã điều tra, chuyện này đúng là Giang Vỹ đã nhúng tay vào...nhưng cũng do chúng ta sơ ý...Giang Vỹ đưa cô ấy qua Mỹ dự show thời trang, Vé do được tài trợ...Còn nữa trong giới thời trang Tuyết Thanh có tên tiếng anh là Crystal...

Giang Vỹ đã lợi dụng điều này nhờ một công ty thời trang khác cũng có mặt trong show diễn đăng kí chuyến bay cho Tuyết Thanh mà không phải là Tập Đoàn T&S...Nên chúng ta mới không điều tra ra...Phải nói tên Giang Vỹ này cũng quá tận tâm với cô gái của cậu đấy chứ”

Trương Hải từ tốn giải thích chi tiết cho anh nghe....

-” Cám ơn cậu ”

Ánh mắt tỏ vẻ vui mừng chân thành nhìn Trương Hải...

-” Không có gì...mình chỉ là chán ngấy cái vẻ sắp chết đến nơi của cậu mà thôi ”

Trương Hải nhún vai buông lời châm chọc...

-” Nay cậu đi đâu đấy...”

Đang nói chuyện bỗng thấy Dương Phong đứng dậy rời ghế...

-” Mình về chuẩn bị hành lý...”

-” Bây giờ à...cậu có cần nôn nóng vậy không?”

Dương Phong không trả lời...quay người rời đi...Sao lại không vội...Mấy tháng qua giống như cực hình đối với anh...nỗi nhớ nhung, ân hận..đủ mỗi cảm giác hành hạ, tra tấn anh mỗi ngày...Giờ chỉ ước gì đến bên cô thật nhanh, ôm chặt cô vào lòng..Để trái tim anh được sống trở lại...Và cũng sẽ trừng phạt cô cái tội tự ý rời bỏ anh..

9. Chương 9: Tuyết Thanh Nổi Giận

Trên đường phố ban đêm của New York,

dòng người tấp nập qua lại, co ro trong cái lạnh của mùa đông...Khắp nơi trên con phố rộng lớn đều lên đèn rực rỡ,âm nhạc ngân vang khiến lòng người rộn rã. Tuy còn hơn hai tháng nữa, nhưng người dân Châu Âu rất coi trọng ngày lễ Noel, nên lúc này đường phố đã tràn đầy không khí giáng sinh...

Tuyết Thanh từ trong cửa hàng tạp hóa đi ra, trên tay còn đang cầm ly cà phê bốc hơi nóng nghi ngút...Khuôn mặt ửng hồng vì thời tiết lạnh của trời ôu càng làm cô thêm xinh đẹp...Cô mặc một chiếc áo khoác dài qua gối màu xám, bên trong là chiếc áo cổ cao màu nâu ôm sát vóc dáng quyến rũ cùng quần da bò kết hợp đôi boots cao cổ màu đen được làm bằng nhung....Bộ đồ kết hợp vừa ấm áp vừa thời trang...Vừa tản bộ ngắm phố xá về đêm, vừa nhâm nhi ly cà phê nóng, Tuyết Thanh hít hà không khí nơi đây khiến tâm cô yên bình, thư thái...

Cô ở lại đây cũng hơn ba tháng rồi...mọi thứ dường như ổn định hơn...Cuộc sống cô nơi này mỗi ngày cô đều làm con sâu ngủ...gần đến trưa cô mới tỉnh dậy...thường ăn những bữa ăn qua loa, khi thời gian rảnh rỗi đều tập trung vào thiết kế...buổi tối sẽ tranh thủ đi dạo phố một mình nhìn dòng người qua lại cũng cảm thấy vui....Tối về cô sẽ miệt mài luyện phim, những bộ phim tình cảm ướt át, các nhân vật có số phận bi kịch..để thấy cuộc đời của mình vẫn còn may mắn...

Cuộc sống của cô mấy tháng qua đúng nghĩa là hưởng thụ....chỉ có điều sẽ hoàn hảo hơn nếu trong lòng cô lúc nào cũng không thấy trống rỗng..Giống như người nơi này nhưng trái tim không biết đã lạc mất nơi nào..Ngoài giờ đi ngủ thời gian còn lại cô sẽ kiếm nhiều việc để làm...chỉ phớt lờ suy nghĩ, cảm xúc của chính mình...Nhưng đối gặt bất kì ai..cũng không thể nào đối lừa chính mình..Còn nhớ thời gian đầu qua đây..Nơi xứ lạ quê người, về đêm càng làm con người ta cảm thấy cô đơn....Khi trong giấc mơ tỉnh dậy cô đã bật khóc nức nở, khóc rất dữ dội, như muốn dùng nước mắt gội rửa những tổn thương, những chịu đựng những âm ức bao nhiêu năm qua....

Lẫn với dòng suy nghĩ chẳng bao lâu cô đã đứng trước phòng mình..Tuyết Thanh, mở cửa bước vào...cô giờ tay mở đèn...

” Bật”

Cả căn phòng tối om trở nên sáng rực...

Tuyết Thanh chớp chớp đôi mắt to tròn để quen với ánh sáng..

-” Á...”

Tiếng hét hốt hoảng vang lên, ly cà phê cũng vì sợ hãi mà rơi tung tóe trên sàn..Sau khi xác định người ngồi đó thì cảm giác,từ sợ hãi chuyển sang bất ngờ rồi quay về hốt hoảng cảm xúc lẫn lộn khiến Tuyết Thanh thở hồn hển, tim cô đập mạnh đến mức cô nghĩ nó có thể bay ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào....Người mà khiến cô đau lòng, người đàn ông khiến cô yêu sâu sắc bây giờ đang ngồi đó...Bộ dáng ung dung, lưng ngả về phía sau dựa vào ghế sofa, bắt chéo hai chân ngồi thong thả, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, như chim ưng đang săn lùng con mồi...môi còn nhếch nhẹ...Khiến cả cơ thể Tuyết Thanh không kiềm chế được run rẩy..cô nuốt nước bọt để cổ họng không khô khốc, hai bàn tay nắm chặt chấn an lại tinh thần chính mình...Đứng ra bây giờ cô phải hỏi sao anh ta lại xuất hiện ở đây...nhưng cổ họng như nghẹn lại cái gì nói cũng không được...đành bất lực nhìn anh.

Trên người Dương Phong lúc này chỉ mặc duy nhất chiếc áo len tay dài màu đen kết hợp quần da bò cùng màu ôm sát đôi chân dài, áo khoác đã được cởi ra vắt trên chiếc va li để bên cạnh..Tóc anh hơi rối..về mặt cũng có vẻ hơi mệt mỏi nhưng không làm mất khí chất ma mị và vẻ đẹp sắc nét của anh càng nhìn càng bị thu hút.....

Hình như anh đã ốm đi nhiều,cả khuôn mặt cũng trở nên gò găng hơn..Tuyết Thanh bỗng thấy tim mình nhói lên...anh không biết chăm sóc cho mình hay sao?

Bất ngờ Dương Phong đứng dậy, thân hình cao tấp như che phủ cả ánh sáng, từng bước tiến lại phía cô..Tuyết Thanh sợ đến mức lùi về phía sau đến khi lưng đụng vào cửa...

Dương Phong chỉ cần mấy bước chân đã giam cầm được cô trong ngực...một tay chống lên cửa, một tay áp vào khuôn mặt trắng mịn của cô..Khuôn mặt khiến anh nhớ nhung bao ngày qua....

-” Sao anh lại ở đây?..”

Cô muốn hỏi thêm sao anh lại vào được đây?...nhưng cảm thấy thừa thãi vì những chuyện này rất nhỏ nhặt đối với anh..Cô nghĩ Giang Vỹ đã giúp cô giấu kĩ mọi thông tin....sao lại để anh tìm ra tung tích của cô như vậy...

-” Chơi đủ chưa...trón đủ chưa...Nếu đủ rồi, thì theo anh về ”

Lúc này giọng nói nhẹ nhàng, nhưng như đang ản nhẫ, kìm nén gì đó của Dương Phong bất ngờ vang lên...

Tuyết Thanh mở to mắt nhìn anh...không trả lời xoay mặt chỗ khác...môi mím lại,mắt cụp xuống..thái độ đã nói lên tất cả...Dương Phong xoay mặt cô lại..sâu sắc nhìn vào mắt cô..

-” Sao không trả lời...em thấy chơi trò mắt tích này có vui không? Nếu chơi đủ rồi thì theo anh về ”

Tuyết Thanh hất tay anh xuống..ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy xinh đẹp lên nhìn anh...đôi mắt to tròn không chút gợn sóng mang chút tức giận...Anh nghĩ cô là ai...bảo cô về là cô sẽ về sao..Huống hồ bây giờ cô với anh đã kết thúc, anh có quyền gì yêu cầu cô làm theo ý anh...

-” Tại sao em phải theo anh về chứ..Em làm gì, đi đâu đó là chuyện của em..không hề liên quan gì đến anh”

Lời nói của cô thành công chọc giận Dương Phong..Bàn tay nâng cằm cô trở thành bóp chặt...Tuyết Thanh cảm thấy hơi đau nhưng đôi môi mím chặt không khuất phục..vươn mắt nhìn anh không tránh né..Cả hơi thở của anh..sắc mặt cũng trở nên âm trầm đi, đủ để Tuyết Thanh biết anh đang rất tức giận..

-” Em nói gì?...Ai cho phép em phải bỏ quan hệ của chúng ta ”

Cả người anh toát ra khí lạnh như muốn đông cứng cô.....Nhưng vì không muốn bị yếu thế, cô không ngần ngại châm thêm cơn giận của anh lên đến đỉnh điểm...

-” Dương Phong...nếu không làm thì chúng ta đã hủy hôn..không còn bất cứ quan hệ nào với nhau nữa...Vì vậy cuộc sống của em không cần anh phải bận tâm ”

Tức giận thì sao chứ...cô đây mới không sợ...có lẽ cô biết anh không sẽ không làm hại cô nên mới mạnh miệng chọc giận anh...

Nhưng cô đã sai lầm...không lường trước hậu quả xảy ra..

Thay vì tức giận nhưng vẻ mặt anh lại dịu lại..bàn tay cũng nhẹ nhàng sờ trón khuôn mặt cô...anh bỗng bật cười...nở nụ cười đẹp nhất...mà nhìn thấy nụ cười ấy, lại khiến toàn thân trên thấp của Tuyết Thanh sờn hết gai ốc...

-” Haha...Hủy hôn?...Tiểu Thanh em ngây thơ quá rồi đấy..Đính hôn là chuyện của hai người...đâu phải em muốn hủy là hủy..Nếu anh không đồng ý thì cả đời này em vẫn là vợ chưa cưới của anh...Em hiểu không? ”

Khuôn mặt anh ngày càng kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô...Tuyết Thanh ngây ra vì lời nói của anh, quá bá đạo quá đáng ghét....cô vẫn không hề cảm nhận được sự nguy hiểm gần kề...tức giận cố chấp lấy tay đẩy anh ra...

-” Không đúng...Em có quyền đó...Em không còn muốn làm vợ anh nữa..cũng không muốn có bất kì quan hệ gì với anh....”

Anh nghiêng đầu cười cười, vẻ mặt bồn chồn..cả giọng nói cũng trở nên ngả ngớn, anh nói rất chậm..nhẹ nhàng...nhưng ánh mắt thì lóe lên tia tức giận rõ ràng..

-” Thế à!...Muốn rời xa anh..muốn không liên quan gì đến anh sao?...Đâu dễ dàng như vậy...Để qua đêm nay xem em còn chối bỏ quan hệ của chúng ta nữa hay không?”

Qua đêm nay...là ý gì?...Trong đầu Tuyết Thanh bỗng có tiếng nổ lớn..cảnh báo nguy hiểm sắp xảy đến..nhưng khi cô ý thức thì mọi chuyện đã quá muộn..

-” Ừm...không...ừm... ”

Dương Phong hai tay ôm mặt cô...áp môi mình xuống hôn ngấu nghiến như muốn cắn nuốt cô vào bụng...Anh chịu hết nổi rồi...Cô cố chấp dùng lời lẽ vô tình chọc giận anh....Tim anh run lên khi cô chối bỏ quan hệ của hai người...anh không cho phép...

Nếu nhẹ nhàng cô không muốn..anh phải sử dụng biện pháp của chính mình...Hẹn ước, đính hôn gì đó chỉ là những phong tục hình thức rắc rối..Một bước gạo nấu thành cơm..biến cô thành người của anh....Anh sẽ dùng hành động để chứng minh cô thấy...cô chỉ có thể là của anh...có chết anh cũng không buông tay...Nói anh

bỉ ỏi hay ngang ngược, bất chấp ra sao cũng được...cô vốn thuộc về anh, đây chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi.

10. Chương 10: Em Là Của Anh

Dáng người Dương Phong thật sự rất cao..

Tuyết Thanh chỉ đứng đến cổ anh mà thôi.. Nên khi bị anh ép ngửa đầu ra sau, để anh có thể hôn sâu hơn.Tuyết Thanh cảm thấy mình như thở không nói nữa.Anh hôn rất tham lam, không hề nhẹ nhàng chút nào,

chiếm đoạt một cách mạnh mẽ.Tuyết Thanh dùng hết sức đẩy anh ra...nhưng sức cô yếu ớt có là gì đối với anh..

-” Ừm...”

Mặt Tuyết Thanh đỏ bừng, cô cảm thấy mình thật sự thở không nổi nữa rồi..Nhưng anh vẫn ngoan cố ngấu nghiến môi cô...

-” Á”

Môi bị cắn đau ứa ra cả máu...Dương Phong rên nhẹ một tiếng anh ngừng lại một chút dùng cánh môi mới bị cô cắn chà sát lên môi cô..cả mùi máu tanh tràn ngập trong miệng của hai người...

-” Ừm..không...ừm”

Tuyết Thanh cố gắng né trái né phải nhưng điều vô dụng cô nghĩ cắn anh đau sẽ khiến anh ngừng lại...nhưng không phải, giống như càng kích thích dây thần kinh của anh..

Anh càng hôn sâu,cuồng dã hơn.

Dương Phong quần lấy lười cô không cho cô chạy trốn làm đầu lười của cô cảm thấy tê rần...bờ ngược vì thiếu không khí mà phập phồng thở hổn hển...

Tuyết Thanh dùng hết sức, đánh anh, cào cấu,cũng chẳng ăn thua gì...miệng không thể nói,sức lực ngày càng yếu dần,quá tức giận với hành vi của anh, cô đưa tay lên nắm tóc anh..có lẽ lần này Dương Phong đau thật,anh nghĩ tóc mình bị cô nắm giựt chắc tóc rụng cũng không ít, cả da đầu cũng tê rần...Thì ra đây mới là con mèo nhỏ của anh....nhưng nếu chỉ một chút đau đớn mà để dàng buông cô ra, có lẽ cô quá xem thường anh rồi..

Chỉ cần một tay anh đã giam cầm hai tay cô ra phía sau, sau đó thô bạo lôi kéo chiếc áo khoác cô quăng xuống sàn.Môi lười giao hòa ngày càng nóng bỏng...

Vùng vẫy bằng mọi cách nhưng không thể nào thoát ra được, cả người Tuyết Thanh ngày càng yếu đi như không còn sức đôi chân như những ra,cả người dựa hẳn vào anh...Mặc anh hôn,bàn tay không ngừng làm loạn trên người cô...bây giờ cả thở với cô còn khó khăn thì hơi sức nữa đâu mà phản kháng...

Nhìn người trong lòng đôi mắt bắt đầu mơ màng, ngoan ngoãn dựa vào ngực mình...

Dương Phong nhếch môi, bẻ ngang cô lên đi nhanh về phía giường....

-” Á....”

Tuyết Thanh hốt hoảng, bỗng thấy thân thể mình bị đưa lên cao...cô hét lên ôm chặt cổ anh...Khi cả thân thể được anh đặt xuống giường..Tuyết Thanh nhanh chóng lom khom ngồi dậy định trốn chạy.

Dương Phong nhanh mắt kéo mạnh hai chân thon dài, leo lên ngồi ngang trên người cô...kẹp chặt hai chân cô lại...Còn mình thành thạo cởi nhanh quần áo...chỉ phút chốc...cả người anh chỉ còn chiếc quần lót...Thân hình cao lớn, săn chắc đầy hấp dẫn ngồi vắt ngang qua người cô..Tuyết Thanh đỏ mặt quay sang chỗ khác nhưng miệng không ngừng la hét...

-” Phong anh điên rồi...anh buông em ra...anh không thể đối với em như vậy...”

Dương Phong im lặng phớt lờ sự phản kháng của cô. Anh chuyên tâm làm chuyện của mình...

-” Á...không...”

Nhưng có hét lớn cỡ nào thì chiếc áo len tội nghiệp cũng bị cởi ra bay một đường đẹp mắt rơi xuống sàn...

Mắt thấy anh đang kéo khóa quần của mình...Tuyết Thanh sợ đến mức bật khóc, chân đạp loạn xạ nhưng cũng không thoát được số kiếp...Nhìn chiếc quần lót bằng ren màu trắng còn nằm ngay cổ chân mình...Cả người cô chỉ còn chiếc áo ngực, dây áo cũng đã rơi xuống cánh tay mảnh khảnh...

Khiến Tuyết Thanh xấu hổ không thôi...

-” Huhu...đừng mà...sao anh có thể làm vậy với em...huhu... Phong anh không thể đối xử với em như vậy.....”

Nhìn thân thể trắng mịn như ngọc, nuột nà xinh đẹp làm cả người Dương Phong nóng bừng...Anh khom người xuống hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ đang mếu máo, khóc nức nở...

-” Ngoan...không khóc mà bảo bố chỉ một chút nữa thôi em sẽ là của anh ”

-” Không...em không muốn...ừm ”

Tiếng kháng nghị chưa nói hết đã bị anh phong bế miệng lại...Nhưng lần này anh hôn rất dịu dàng, từng chút, từng chút một, như dẫn dắt cả linh hồn của cô...bàn tay thành thạo cởi móc áo lót của cô... ném hẳn xuống giường, bàn tay nhanh chóng phủ lên xoa nắn nơi mềm mại, khiến anh yêu thích không thôi..Thân thể non nớt lần đầu biết đến mùi vị hoan ái của Tuyết Thanh làm sao chịu nổi những kích thích thế này...Cả người mềm nhũn như nước, mặc anh tung hoành trên thân thể của mình...

-” Ừ...ừm...đừng...em...”

Cái miệng nhỏ nhắn vừa được anh buông tha, Tuyết Thanh bật tiếng rên rỉ, cô muốn ngăn cản, nhưng lời nói ra lại trở nên nức nở...Dương Phong liếm hôn chiếc cổ thon dài của cô...để lại các vết nước cùng các dấu màu hồng nhạt một đường hôn xuống ngậm hẳn bầu ngực đầy đà của cô vào miệng, thích thú say sưa liếm mút, phát ra những tiếng động khiến người khác phải đỏ mặt...

Hai bàn tay nắm chặt ra giường...

Tuyết Thanh cong người, khó chịu...cảm giác quá lạ lẫm khó diễn tả chỉ còn biết ngậm nga...

-” Ừm...ừ...á..”

Bàn tay như con rắn nước lén vào giữa hai chân vuốt nhẹ nơi ướt át...bất ngờ anh cho ngón tay đi vào khiến cả người Tuyết Thanh run rẩy hết lớn...

-” Ừ...đừng...á...”

Ngón tay không ngừng ra vào, sau cao trào cả người Tuyết Thanh mềm nhũn..Dương Phong nhanh tay cởi chiếc quần lót của mình....

Một lần nữa áp cả thân thể cao lớn đè lên thân thể nhỏ nhắn....Anh yêu thương dịu dàng hôn lên môi cô, mười ngón tay cùng đan vào nhau...Phía dưới xác định vị trí, anh cong người động thân vùi cả vật to lớn của phái mạnh vào nơi bí mật khít chặt...

Cảm giác quá tuyệt vời khiến cổ họng anh phát ra tiếng gầm nhẹ cả da đầu cũng run lên...

Tuyết Thanh vì đau đớn mà bật khóc nức nở...

-” Huhu...đau...em đau...huhu...đau quá”

-” Anh không động...ngoan... sẽ không đau nữa...đừng khóc..mà bảo bố.....”

Anh dụ dỗ, đặt từng cái hôn nhỏ nhạt lên khắp khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt của cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn nơi hai người kết hợp, làm giảm cơn đau cho cô gái nhỏ...

Tuyết Thanh nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình, cảm giác ấm ức tức giận lan trong lòng ngực..Tại sao phải một mình cô chịu đau...

-” Á...”

Trên vai truyền đến cơn đau nhói...

Nhưng cô gái nhỏ vẫn chưa chịu thả ra..Đầu anh vùi vào hõm cổ của Tuyết Thanh, hít khí lạnh vì cơn đau truyền tới..lần này cô dùng sức rất mạnh...

Còn sức để cắn anh vậy anh cũng không cần nhăn nhai...

-” A...ư...ưm..”

Dương Phong bắt đầu nhẹ nhàng ma sát, ra vào từng cái...Lúc này cô mới buông tha bờ vai đang rỉ máu của anh. Tuyết Thanh khó chịu ngậm nga...hai tay ôm lấy bờ vai trần, móng tay bấm vào da thịt của anh...Hai thân thể ma sát, quấn lấy nhau...càng lúc, nổi hận, ấm ức hay cơn giận gì đó đều bay sạch, chỉ còn sự say mê, sung sướng kích thích đến từng lỗ chân lông trên người..Cảm giác quá tuyệt vời làm cả hai người phải rên lên vì sự hòa hợp đến mức hoàn hảo...

-” Ừ...ưm...nhẹ...Phong...em...ư..”

-” Ôm anh...ôm...anh ”

Từng đợt sóng tình triều cuồng mất hết lí trí của Tuyết Thanh...cô ôm chầm lấy người đàn ông mình yêu, hai chân kẹp lấy eo anh, như đòi hỏi được nhiều hơn...

-” Em là của anh..biết không? Nói..em sẽ không rời khỏi anh nữa..em nói anh nghe đi bảo bối ”

Dương Phong nhẹ nhàng ma sát bức cô phải nói theo ý mình...Cả người Tuyết Thanh ngứa ngáy, trống rỗng...cô nức nở chấp nhận thua cuộc để thỏa mãn dục vọng..

-” Huhu...em là của anh...em sẽ không rời khỏi anh...huhu ”

-” Ngoan lắm...thưởng cho em ”

Dương Phong cũng không chịu nổi nữa, bắt đầu từng đợt thút mạnh như bão sắp mưa sa....Đêm vẫn còn dài hai thân thể không biết mệt mỗi quấn lấy nhau...Người đàn ông bá đạo giữ lấy thân thể nhỏ nhắn mặc kệ cô gái nghẹn ngào van xin..chỉ đến khi không chịu nổi ngất trong lần cao trào kế tiếp..mới khiến người đàn ông miễn cưỡng buông tha....Sau khi tắm rửa sạch sẽ nhìn cô gái nhỏ đang mệt mỏi say giấc trong ngực mình...

Dương Phong yêu thương mút mạnh môi cô...

-” Vợ...sẽ không có lần nữa đâu...Anh sẽ không bao giờ để em chạy trốn khỏi cuộc đời anh thêm một lần nào nữa...”

Anh hôn lên đôi má ửng hồng, rồi mới nhẹ nhàng nhắm mắt thư thả chìm vào giấc ngủ...

Bây giờ mới thấy trái tim mình còn được sống...cô là của anh...Trong lòng anh, cô bây giờ đã là vợ anh...chỉ riêng mình anh mà thôi...

11. Chương 11: Giam Lông

Dương Phong điên rồi, đây là ý nghĩa đầu tiên của Tuyết Thanh sau khi tỉnh dậy....Nhìn bàn tay đang quấn chặt eo mình...chỉ cần nhúc nhích nhẹ một chút...là cơn đau truyền đến, eo lưng mỗi nhừ..nhất là nơi đó...vừa đau vừa xót...

Tuyết Thanh nghiêng răng nhìn lên khuôn mặt đẹp trai đang ngủ rất ngon lành, muốn gờ tay đấm cho anh một phát..nhưng bây giờ cô mới nhìn rõ mặt anh..gầy đi rất nhiều cả gò má cũng hóp lại..râu còn mọc lún phún, trái tim cảm thấy xót xa làm sao nữ xuống tay...Hô hấp rất ổn định, cả thân người anh dựa hẳn vào

cô...Chiếc chăn bây giờ đã rút xuống ngang eo, phía trên trần trụi khoe bờ ngực săn chắc, mà cô cũng biết dưới chiếc chăn bây giờ hai người không hề mặc gì, hai chân anh kẹp chặt lấy đùi cô...Cả người Tuyết Thanh lọt thỏm trong vòng ôm của Dương Phong...

Dù biết lúc tối là anh cưỡng ép mình...tức giận thì có nhưng cô không hối hận trao cho anh...Nhưng cảm giác rất khó chịu, vì anh bắt ép cô làm chuyện đó...khi mối quan hệ hai người bây giờ chưa rõ ràng...Trong lúc hai năm quen nhau nếu anh đòi hỏi cô cũng sẽ nguyện ý cho anh... Lúc hai người đang yêu nhau và trên danh nghĩa cô là vợ chưa cưới của anh...Còn bây giờ cái gì cũng không phải...cái gì anh cũng không nói, mà anh lại làm vậy với cô...một nỗi chua xót dâng lên trong lòng..

-” Đói bụng chưa bảo bối”

Bất ngờ giọng nói khàn khàn còn giọng mũi mới ngủ dậy vang lên từ đỉnh đầu...Tuyết Thanh ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, chỉ thấy người đàn ông đang mỉm cười với cô...

Nhìn xem cô gái nhỏ của anh...qua một đêm như kén hóa thành bướm... mất đi nét trẻ con ra dáng người con gái quyến rũ, thành thục hơn..

Nhìn ai đó bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra một chút hối lỗi cũng không có...khiến cơn giận Tuyết Thanh sôi trào...

-” Buông em ra.....Anh đã được như ý nguyện của mình...giờ thì có thể rời khỏi đây được rồi đấy..”

Cô lấy tay đẩy lồng ngực anh, giọng nói lạnh nhạt, không cảm xúc...

Dương Phong không trả lời...nụ cười cũng chợt tắt..vòng tay càng siết chặt...mím môi nhìn cô...Tuyết Thanh không hề né tránh ánh mắt lạnh lẽo của anh..Một lúc sau anh mới lên tiếng...còn tặng cho cô nụ cười bồn chột..

-” Mới có một đêm sao đủ...hửm...”

Bàn tay còn mơn trớn phần ngực mịn màng lộ ra ngoài chăn của cô...

-” Anh...”

Tuyết Thanh tức giận nhưng lời chưa nói hết để bị ngón tay chặn lại...

-” Thanh...em nghe rõ đây....Em bỏ ngay cái suy nghĩ muốn rời xa anh...Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra thêm lần nào nữa...Nếu em không nghe lời...dù là giam cầm em lại anh cũng sẽ làm đấy...”

Vẻ mặt Dương Phong rất là nghiêm túc..Anh không quan tâm đến cô, cả thân hình trần truồng bước xuống, khoác đại chiếc áo choàng tắm..đi nhanh đến nơi đặt va ly của Tuyết Thanh..

-” Anh..làm..gì vậy...Anh lấy hộ chiếu của em làm gì? ”

Mắt thấy Dương Phong đang lấy hộ chiếu của mình, bỏ cả sự ngại ngùng hay cơ thể đau nhức, Tuyết Thanh quần lấy chiếc chăn bước xuống giường...

Nhưng lúc này hộ chiếu đã rơi vào tay anh, mặt không biến sắc nhanh tay bỏ vào vali của mình...mặc sự tức giận của Tuyết Thanh...

-” Anh trả lại cho em ngay...anh có nghe không?...Á...thả em xuống...anh là tên khốn khiếp...khốn khiếp mà”

Sau khi giành lấy được hộ chiếu..Dương Phong bế ngang cô lên đi nhanh vào phòng tắm...Tuyết Thanh vừa vùng vẫy hai chân quấy đạp, bàn tay nhỏ nhắn đánh vào lưng anh nhưng chẳng ăn thua gì...

-” Ôn ào quá..từ khi nào mà em lấm lời như thế hả ”

Cửa phòng tắm đóng lại..chỉ còn tiếng hét in ỏi của người con gái còn có tiếng đồ đạc của người đàn ông...

Một lúc sau,Tuyết Thanh mặc chiếc áo choàng tắm ngồi thở phì phò, mặt giận hờn về phía người nào đó...

Dương Phong thích thú cười cười...

Cởi áo choàng ra để thay đồ..khi mặc đến áo...Bỗng nhìn dấu răng trên bờ vai...còn có vết rách trên môi..Dương Phong quay lưng vào gương...hình ảnh phản chiếu khắp lưng anh là dấu cào nông cạn ngang dọc...Dương

Phong bỗng bật cười...nhìn vào bộ dáng thảm hại của mình cứ tưởng đêm qua anh đã đại chiến với quân thù không bằng...liếc nhìn cô gái nhỏ, vẻ ngoài đáng yêu mà ra tay cũng dã man quá đấy..

-” Thanh...em nhìn xem cả người anh đầy thương tích....Đêm qua em cũng nhiệt tình thật nha ”

Khuôn mặt Tuyết Thanh đỏ lên cầm lấy gối ném vào anh...Dương Phong chụp được, bật cười khanh khách ngồi xuống bên giường ôm cô vào lòng..hôn đôi môi đang vênh lên vì tức giận của Tuyết Thanh...

-” Ngoan không giận nữa...em thay đồ đi, chúng ta đi ăn gì đó..”

-“ ..... ”

Cô rất muốn từ chối...nhưng thật sự bây giờ cô rất đói...muốn giả đồ cũng không được...

Thế là dùng sự im lặng để phản kháng, nhưng cũng ngoan lấy đồ đi thay...Sau khi mọi thứ xong xuôi...đầu cũng không ngoáy lại mở cửa đi ra trước...Dương Phong mỉm cười lắc đầu đuối theo, bàn tay thành thạo ôm vòng eo nhỏ...lại bị Tuyết Thanh đẩy ra...Nhưng ai đó mặc dày sấp lại, càng ôm chặt hơn, đẩy mãi không được Tuyết Thanh bắt lực mặc cho anh muốn làm gì thì làm,cô không mặc dày như anh...Ngoại hình hai người vô cùng nổi bật...ai đi qua cũng phải ngoáy đầu nhìn lại...biết mình đang là tâm điểm nên ngoan ngoan để cho anh ôm...Dương Phong thì vui vẻ không thôi..Thì ra những điều đơn giản này chính là hạnh phúc mà anh mong mỏi, chỉ là khi ôm cô vào lòng mọi lúc mọi nơi anh mới tin được cô đã trở về bên cạnh mình...

Những ngày tiếp theo Tuyết Thanh chính thức bị Dương Phong giam lỏng...Cô muốn đi đâu, làm gì đều phải có anh bên cạnh....Dù có phản kháng hay tức giận đều vô dụng, tới đến anh sẽ có cách chính cô không thương tiếc..Hình như được ân xá bắt đầu ăn mặn...Dương Phong như con sói bị bỏ đói lâu năm không bằng...anh rất thích động tay động chân với cô...lúc nào cũng hết ôm rồi lại hôn không biết chán...tối đến thì hành hạ cô đến khóc, van xin anh ngừng lại...Lúc đó anh sẽ bắt ép cô hứa hẹn đủ điều khi nào cô ngoan ngoan phục tùng anh mới miễn cưỡng bỏ qua cho cô...

Tuy rất tức giận với cư xử biến thái của anh nhưng cũng không kém phần ngọt ngào...Cô chưa bao giờ là người mạnh mẽ,huống hồ với người đàn ông mình yêu..Vì trong tình cảm anh mù mờ khiến cô mệt mỏi mà tổn thương, nên muốn bảo vệ trái tim yếu ớt của chính mình..Chọn cách rời xa anh, để anh nhận ra chính mình cần gì. Tuy luôn trưng ra bộ mặt cau có, gai góc với anh nhưng từ lâu lòng cô đã bị sự chăm sóc,yêu thương, chịu đựng cả sự bá đạo ngọt ngào của anh làm cho mềm nhũn như nước từ lâu rồi...Nhưng đến tận bây giờ anh vẫn không nói rõ ràng quan hệ của hai người,

khiến cô cảm thấy ủy khuất, buồn phiền không thôi..Không lẽ yêu cô đối với anh khó khăn vậy sao? Haiz..Tuyết Thanh thở dài trong lòng...thôi kệ vậy...hãy để mọi chuyện theo hướng tự nhiên đi..

12. Chương 12: Anh Đùa Đủ Chưa?

Dương Phong nhìn nhóc con hết thở dài rồi thở ngắn, anh nhếch môi cười...

-” Sao mà thở dài thế hả..Hay em cũng muốn mặc áo cưới giống Lam...hửm ”

Tuyết Thanh quay sang liếc xéo anh..Đúng vậy vừa rồi họ mới đến dự tiệc cưới của Hạ Quân Vỹ và cô vợ nhỏ của anh...Nhìn họ mặc lễ phục trắng sánh bước bên nhau mà đẹp hết phần thiên hạ...Biết Hạ Quân Vỹ vì Tần Lam mà chuẩn bị từng chi tiết trong tiệc cưới làm cô rất hâm mộ...Để mừng tiệc cưới nên cả bọn cùng đi ăn...Càng nghĩ càng thấy tức giận,sao người đàn ông người ta tốt đẹp thế không biết,còn cô lại yêu nhầm một người vô tâm vô phế thế này..Nghĩ thế nhìn đĩa thịt bò Dương Phong mới cắt cho mình...

Tuyết Thanh lấy tay đẩy chiếc đĩa sang chỗ anh..cụp mắt nhìn xuống..lấy ly nước trái cây uống cho hạ quả...

-” Thanh..em tự ăn hay muốn anh dứt”

Đây là biện pháp biến thái, gần nửa tháng nay khi cô phản kháng không ăn..anh sẽ ép cô bằng cách dùng miệng của anh,mớm thức ăn cho cô..khiến cô sợ đến mức chỉ còn biết ngoan ngoãn tự giác không dám giở trò chống đối nữa...Nhưng hôm nay cô không sợ bị anh uy hiếp..Đây là nhà hàng lại có mặt đông đủ mọi người cô không tin anh dám manh động..Tuyết Thanh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhưn mày khiêu khích..tỏ ra không khuất phục...Nhưng sự thật chứng minh một lần nữa, cô đã đánh giá quá thấp sự biến thái bất chấp không còn biết xấu hổ là gì của Dương Phong..Anh không cần mặt mũi nhưng cô cần được chưa....

Dương Phong nhếch môi, xiên miếng thịt bỏ vào miệng...chuẩn xác ôm mặt cô gái nhỏ hôn ngẫu nhiên, lấy lưỡi đẩy thức ăn sang cho cô...Tuyết Thanh xấu hổ đành bất lực nuốt xuống..càng chống đối càng khiến mọi việc tồi tệ đây là kinh nghiệm xương máu khi hai người ở chung mấy ngày qua...Cả đầu còn không dám ngẩng lên..khuôn mặt đỏ như rỉ ra máu..cô còn nghe được tiếng ho khan của đại luật sư Trương Hải...nếu nơi đây có cái hồ cô thật sự muốn chui xuống ngay lập tức...

-” Bảo bối...còn muốn anh đút em ăn nữa không?”

Tên mặt dày nào đó, tai không đổ mặt không biến sắc còn buông lời bỡn cợt...

Vô lại...biến thái...khôn khiếp...Tuyết Thanh nghiêng răng chửi thầm trong lòng...

Im lặng...nhẫn nhục...Cô không đấu lại với anh...cho nên chấp nhận yếu thế bị anh ức hiếp...đấy là những hành hạ ngọt ngào mà cô đang gánh chịu...

Giữa những dãy núi cao thấp trập trùng, bao phủ một màu trắng biển tuyết.Trượt tuyết giữa tiết trời rét đậm thu hút rất nhiều du khách...Ai đến đây trên khuôn mặt cũng tỏ vẻ thích thú

-” Chị Thanh...chị biết trượt không?”

Hôm nay cả nhóm đi trượt tuyết, Tần Lam thích thú, ôm tay Tuyết Thanh hỏi nhỏ...

-” Chị biết chút chút ”

Tuyết Thanh mỉm cười, khi mới qua đây, cô cũng tập tành nên biết trượt nhưng không giỏi...

-” Ôi..vậy chị dạy em với ”

Tống Linh nắm tay Tuyết Thanh làm nũng...

-” Chị nghĩ..ai đó không cho chị cơ hội đâu ”

Tuyết Thanh nhìn Tống Linh cười đầy ẩn ý..

-” Hà là sao?...á Thiên....anh buông em ra..em muốn chị Thanh dạy em thôi..”

-” Để anh dạy sẽ nhanh biết hơn ”

Hàn Thiên mặt lạnh, ôm chầm cô vợ nhỏ..

Nhìn khuôn mặt Tống Linh bị Hàn Thiên ôm đi đầy đau khổ..Tuyết Thanh và Tần Lam bật cười khanh khách...

-” Cười gì vậy bảo bối của anh ”

-” Tránh ra...em muốn trượt..Lam vào đây với chị ”

Tuyết Thanh tránh khỏi vòng ôm của ai kia...Hướng Tần Lam đưa tay...

-” Được rồi..em dạy anh đi...Lam có Quân Vỹ lo rồi ”

-” Anh buông ra..anh ôm như thế làm sao mà trượt ”

-” Anh lạnh...”

Dương Phong vẫn cố chấp ôm cô...còn cố tình hà hơi lạnh vào mặt cô..

Tuyết Thanh rụt vai lại..nhìn vẻ mặt giảo hoạt dày dạn của anh khiến cô bực mình vừa buồn cười..

-” Cho anh lạnh chết luôn đi...”

Cô nhặt tuyết ném vào anh..khấp đầu, mặt mũi, quần áo dính đầy tuyết trắng...nhìn Dương Phong như chú hề tuyết, tính trẻ con nổi dậy... Tuyết Thanh kìm lòng không được bật cười khanh khách..Dương Phong không chịu thua...ăn miếng trả miếng..ném tuyết đầy mặt Tuyết Thanh...miệng cô cũng dính đầy tuyết trắng...cô tức giận dứ khoát tháo ván trượt, vung gậy trượt tuyết về phía ông anh

-” Cho anh chết nè..”

Dương Phong bị trúng một gậy đau đến mức khiến anh trợn mắt hít hà, nghiêng rặng quay đầu lại

-” Thanh...em sẽ hối hận, dám đánh anh ”

Tuyết Thanh ném gậy hét toáng lên chạy ngược trở về, lúc này lại đổi thành anh đuổi theo cô.Dương Phong đuổi theo bỏ nhào vào cô, cả mặt hai người và thân thể bị vùi vào trong tuyết lạnh cóng, anh lật người cô lại, đè lên, thở hổn hển phả hơi nóng vào mặt cô, những bông tuyết trên gương mặt xinh đẹp bắt đầu tan dần.Dương Phong như hổ đói bỏ nhào, vừa hôn vừa cù lét...Tuyết Thanh hét toáng xin tha thứ, cười khanh khách co lại thành một cục...hai người náo loạn cả một góc biển tuyết..Vui đùa quên cả khuấy rắc trong lòng..hòa hợp đến mức khiến những người xung quanh thích thú ngắm nhìn...

Từ trong phòng tắm bước ra...nhìn trong phòng không thấy bóng dáng nhỏ nhắn đâu..xuyên qua tấm rèm thấy cô đang đứng ngoài ban công..đang ngắm nhìn không cảnh vào đêm..Dáng người nhỏ nhắn nhìn bờ vai có vẻ rất cô đơn..Sao anh lại không biết cô đang u sầu chuyện gì chứ! Vì muốn trừng phạt tội cô bỏ trốn, hành anh sống dở chết dở mấy tháng qua..Nên gần cả tháng nay anh cố tình phớt lờ mọi bất mãn, những tủi hờn, ủy khuất của cô...

Anh thừa nhận mình là người đẽ bụng, xấu tính...nhưng nhìn cô gái nhỏ buồn bã thế này..thôi thì trừng phạt cô bấy nhiêu cũng đủ rồi...

Nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh...rất đẹp...sáng rực cả bầu trời cô muốn đưa bàn tay ra chạm vào, nhưng xa quá,cố gắng như thế nào cũng không làm được...haiz...

-” Sao lại ra đây đứng...trời lạnh thế mà ”

Dương Phong yêu thương ôm cô từ phía sau...thân mật cái cằm trơn bóng cọ vào cổ cô...Đôi môi như có như không lướt qua vành tai nhạy cảm, khiến cả người Tuyết Thanh run nhẹ...cô nghiêng đầu nhìn về phía anh..Dương Phong mở nhẹ lên môi cô..

-” Hửm..đang suy nghĩ gì vậy...Em lo chuẩn bị hành lý...Ngày kia chúng ta về nước”

Tuyết Thanh đưa đôi mắt to tròn đen láy,toát lên vẻ tức giận nhìn anh...

-” Em không về...Anh về một mình đi ”

Thoát khỏi vòng ôm của anh,đi nhanh vào phòng...

Dương Phong không giận mà mỉm cười lắc đầu đi vào theo sau...

Lúc này cô đang ngồi trên giường, đầu cúi xuống, môi mím lại...lông mi dài run run đang nhìn vào khoảng hư không, không bắt được phương hướng...Dương Phong thở dài trong lòng..mỉm cười ngồi xuống ôm cô đặt trên đùi...

-” Nhìn anh ”

Xoay khuôn mặt đang giận dỗi đối diện với anh...

-” Được..vậy anh sẽ ở đây với em...đến khi nào em chơi chán thì thôi ”

Nhìn nụ cười thông thả, mọi chuyện đối với anh như đều không quan trọng, chỉ mình cô nặng tâm, nặng óc suy nghĩ.Một nỗi bi thương,chua xót dâng lên...Tuyết Thanh tức giận, bàn tay nắm lại đầy mạnh anh ra...đứng bật dậy thoát khỏi đùi anh....giận dữ hét lớn..

-” Dương Phong...Em không phải là con rối của anh...Anh đùa đủ chưa...Em ghét mối quan hệ mập mờ này...Em mệt mỏi rồi...Em cũng ghét chính em...Đúng! em không thể từ bỏ tình cảm mình dành cho anh được..

Nhưng như thế thì sao chứ? Vì biết em yêu anh, mà anh có thể đem tình yêu của em ra để đùa giỡn hay sao?”

Anh giống như thuốc phiện...một khi đã nghiện thì cả đời sẽ đắm chìm không lối thoát..Đau đớn,ngọt ngào hành hạ nhau...

Nhưng dù có đắm chìm, hãy xin cho cô giữ lại một chút tôn nghiêm cho chính mình...Vì mất đi nó cô không biết mình còn lại gì...

13. Chương 13: Anh Yêu Em

Nói xong nước mắt cũng không kiềm được mà rơi lả chả, tiếng nói cũng trở nên nghẹn ngào...Dương Phong im lặng nhìn cô...một tay giơ ra là đã có thể kéo cô trở lại bên đùi mình....Bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô...Tuyết Thanh xoa mặt chỗ khác lại bị anh bá đạo xoa mặt cô lại...

-”Chỉ một chút ủy khuất mà em đã chịu không nổi...Vậy em có nghĩ đến cảm giác của anh không?”

Đúng là anh sai...anh chậm chạp trong tình yêu...để em chịu tổn thương...Nhưng tại sao em không cho anh cơ hội để sửa chữa lỗi lầm...mà đã vội vàng xử tội anh...Khi anh hiểu ra,anh đã yêu em thì em hẳn tâm chơi trò mất tích ”.

Anh ngừng vài giây nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang trở nên hốt hoảng.....

-” Anh lật tung cả thành phố thậm chí trở về quê em....ngày đêm như người điên tìm kiếm em mọi ngõ ngách..Nhưng điều thất vọng...Lúc đó anh mới biết em quan trọng với anh ra sao,anh yêu em nhiều như thế nào..Anh đã thề nếu tìm được em..anh sẽ không để em rời khỏi anh..Một lần là quá đủ rồi...Anh sẽ điên mất em hiểu không?”

Nước mắt rơi nhòe trên khuôn mặt xinh đẹp...Anh yêu cô..anh yêu cô..bao năm qua kết cuộc cô cũng đã chờ đợi được rồi...Tuyết Thanh khóc ngất lên, bàn tay nhỏ nhắn vun lên đầm loạn xạ vào ngực anh...

-” Anh là đồ xấu xa....huhu...tại sao anh không nói...hành hạ em như vậy anh vui lắm phải không huhu...Tại sao em lại yêu người một kẻ xấu xa như anh chứ..huhu ”

Nhìn cô khóc đến thở không nổi..Dương Phong cũng rối tinh rối mù...ôm chặt cô vào lòng dỗ dành như một đứa trẻ..

-” Ngoan...là anh sai..là anh sai...anh là đồ xấu xa...đừng khóc nữa mà em....ngoan nào...anh sẽ không làm em đau lòng nữa...tin anh đi...đừng khóc ”

Sau một lúc,hứa hẹn đủ điều...cũng khiến cô ngừng khóc...Dương Phong thở hắt ra...Về sau anh sẽ không đại mà chọc cho cô đau lòng nữa, không nghĩ cô lại ăn vạ đến thế..

Hai người nằm trên giường, ôm chặt lấy nhau...Tuyết Thanh dựa cả khuôn mặt nhỏ nhắn vào bờ ngực vạm vỡ của anh, lắng nghe nhịp tim ổn định của anh mà lòng thấy bình yên...như một giấc mơ, khổ đau, nước mắt, cay đắng tủi hờn...hành hạ lẫn nhau nhưng quan trọng họ vẫn thuộc về nhau

...Trải qua sự chia ly càng khiến tình yêu thêm sâu sắc, trưởng thành hơn...

-” Thanh...Bà nội từ mặt anh rồi...em giúp anh năn nỉ bà dìu anh đi ”

Bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn tấm lưng trắng ngần của cô...chóp mũi thân mật hít hà lên mái tóc xoăn bồng bênh của cô gái nhỏ...

Tuyết Thanh ngẩng khuôn mặt, mặc anh hôn hít...mỏ nhẹ lên chóp mũi cô...

-” Em mới không giúp anh... ”

Cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu yêu không tả xiết....

-” Anh đúng là đứa trẻ bất hạnh mà... gia đình thì từ mặt...Còn bị vợ ghét bỏ...em xem có ai đáng thương như anh không?”

Khuôn mặt đẹp trai còn tỏ ra ủy khuất đầy tội nghiệp, đôi mắt chớp chớp nhìn cô lấy sự thương cảm...Nghe tiếng vợ từ miệng anh, làm cho đôi má của Tuyết Thanh ửng hồng...

-” Ai là vợ anh chứ...nói nhăng nói cuội ”

Tuyết Thanh lờm anh, nhưng ánh mắt thì mang ý cười hạnh phúc...

-” Ừ..em không biết hả...vậy bây giờ mình làm chuyện vợ chồng...để em biết ai là vợ anh ”

-” Á...anh biến thái...ừm...”

Xoay người cô lại không chậm một giây...

anh tìm kiếm mút mát cái miệng nhỏ nhắn...Đôi môi hé mở, cho anh dễ dàng đưa lưỡi vào tung hoành...Cánh tay trắng muốt đưa lên ôm chặt cổ anh..Đêm nay vẫn còn dài..từng cái hôn ướt át làm nóng cả căn phòng..Không có sự gượng ép, hay giận dỗi mà là sự tự nguyện, hòa hợp đến lạ kì...

Tình yêu mãnh liệt như núi lửa dâng trào ấp ủ bao năm qua...Dương Phong yêu thương, hôn khắp thân thể cô..như nâng niu đồ gốm sứ thượng hạng..Hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau...da thịt ma sát run rẩy,kích thích lên đến đỉnh điểm..Khi anh đi vào trong cô...Tuyết Thanh cong người hưởng lấy khoái lạc...bật tiếng rên nũng nịu như muốn được anh yêu thương nhiều hơn.Sự mềm mại, sự khít chặt của cơ thể cô khiến cho Dương Phong điên cuồng, không thể khống chế được động tác dưới hạ thân càng thêm cuồng dã.Sự xâm lược mạnh bạo của anh vẫn vô cùng bền bỉ, cho đến khi nơi yết hầu khẽ gầm lên một tiếng, cùng lời nói yêu thương, trong cơn cao trào sung sướng kèm theo đó là sự ngọt ngào của hạnh phúc.

-” Thanh...Anh yêu em...yêu em rất nhiều ”

Toàn thân Tuyết Thanh cũng run lên, bật ra tiếng khóc nức nở, khuôn mặt nhỏ nhắn đột ngột ngửa ra sau, thân thể mềm mại cong lên như một sợi dây cung đã kéo căng, ánh mắt xinh đẹp đã mờ mịt màn sương, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé mở, ý thức dường như hoàn toàn tan rã....Đúng là một đêm điên cuồng không chớp mắt!qua biết bao cao trào, hai người mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.....

*****

Nhìn cổng lớn của Dương Gia...mà lòng Tuyết Thanh dâng lên một cảm giác khó tả...Sau đêm đau lòng,bước ra khỏi cánh cửa này cô cứ ngỡ không biết khi nào mình mới trở lại..Mọi chuyện trải qua như một giấc mơ vậy...Bàn tay nhỏ nhắn được bàn tay lớn ấm áp nắm lấy...

-” Vào thôi em ”

Dương Phong ôn nhu nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn...Bọn họ về nước được hai ngày, đã nghe tin bà nội bị bệnh,nên sáng nay vội vã về thăm....Cũng đã lâu anh không về đây cảm xúc cũng không khác gì cô....

Quản gia mừng rỡ khi thấy Dương Phong nắm tay Tuyết Thanh bước vào...

-” Cậu Phong...Cô Thanh hai người về rồi...Lão Phu nhân thấy chắc sẽ mừng lắm...”

-” Chú Giang ”

Tuyết Thanh nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi..

-” Cô Thanh...cô trở lại rồi...nào lên thăm lão phu nhân thôi...bà ấy nhớ cô lắm ”

Nói rồi ông nhanh chân đi trước, gõ cửa vài cái, bước vào...lúc này trong phòng còn có ba người khác..đó là vợ chồng Dương Tĩnh, Lan Nguyệt vùng Sơ Linh....

-” Lão phu nhân cậu Phong về rồi cùng...”

-” Không cho nó vào...Tôi không muốn nhìn thấy nó”

Lời lão Giang chưa nói hết đã cắt đứt bởi tiếng giận dữ của Bà Dương...Lan Nguyệt thích thú nhếch môi...từ ngày Dương Phong bị cấm túc khiến bà thích thú không thôi...

Sơ Linh mím môi, ánh mắt lóe lên, kể từ ngày đó cô chưa gặp lại anh...Cô định chờ qua một thời gian anh ngòai cơn giận sẽ tìm đến xin anh tha thứ...Cô biết anh rất yêu thương cô, anh không vì như thế mà bỏ mặc cô đâu...Hàng ngày cô vẫn lui tới lấy lòng Bà Dương và gia đình anh...Chỉ cần có thiện cảm từ Bà Dương thì việc lấy lòng anh cũng sẽ dễ dàng hơn...Đêm đó lời lẽ của anh làm cô rất đau lòng nhưng khiến cô buông bỏ anh thì không thể nào...Cô sẽ nhẹ nhàng, ngoan ngoãn khiến anh cảm động rồi yêu cô, khiến cho cả Lâm gia nhận ra rằng cô tốt đẹp hơn Tuyết Thanh rất nhiều...Lúc đó Tuyết Thanh có trở về cũng đã muộn màng...

-” Nhưng...”

Quản gia tỏ vẻ khó xử...muốn nói

-” Không nhưng gì hết...đuổi nó ra ngoài cho tôi ”

Bà Dương kiên quyết, cắt ngang lời nói của ông...

Quản gia trầm nghĩ sao không để ông nói...tức chết thật mà....

14. Chương 14: Mượn Gió Đẩy Thuyền

-” Thanh về thôi...bà nội không muốn gặp chúng ta...đành chịu vậy ”

Giọng điệu buồn bã, như ai oán..

Thanh...Tiểu Thanh...Bà Dương lăm lăm, nhìn ra cửa thấy Dương Phong đang nắm chặt tay Tuyết Thanh đứng đó nhìn bà mỉm cười...Ánh mắt đang phát ra lửa giận trở nên nhu tình, khuôn mặt hiền hậu mừng rỡ đứng dậy, đôi mắt bỗng cay xè, bà rất muốn khóc...Một cảnh tượng mà lúc nào trong mơ bà cũng ước được gặp...

-” Ôi...Tiểu Thanh...Tiểu Thanh cháu về rồi...”

-” Mẹ...từ từ thôi...”

Dương Tinh thấy bà đứng dậy, giơ ta đỡ bà...

-” Bà...bà cẩn thận...”

Tuyết Thanh nhanh chân đi đến dìu Bà Dương...Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tuyết Thanh... Mắt Bà Dương đỏ lên...bàn tay già nua nắm chặt tay cô không chịu buông...

-” Bà nội hình như bà quên mất đứa cháu trai này thì phải ”

Dương Phong đi tới, ôm chầm vai Bà Dương...

-” Tránh ra...bà không cần cháu..bà cần Tiểu Thanh thôi...Nào..nào Tiểu Thanh bà cháu ta vào trong nói chuyện nào...”

Đây là phòng riêng của Bà Dương...gồm một phòng tiếp khách và phòng ngủ...lúc này bà nắm tay dắt Tiểu Thanh vào phòng ngủ..

Tuyết Thanh nhìn Dương Phong nở nụ cười trêu chọc rồi ngoan ngoãn cùng vào trong với Bà Dương...Dương Phong tội nghiệp bị hất hủi, hướng cô gái nhỏ nở nụ cười hạnh phúc...Nhìn Bà nội yêu thương cô như vậy...anh cảm thấy vui mừng và thỏa mãn khi hai người phụ nữ anh yêu thương nhất lại rất hòa hợp với nhau...Khi nụ cười nhu tình chạm phải ánh mắt Sơ Linh liền chợt tắt...bộ dạng vui vẻ cũng trở nên lạnh lùng...Hững hờ chẳng buồn quan tâm đến những người có mặt, bộ dáng ung dung cũng nổi bước đi vào nơi có cô gái nhỏ của anh...

Sơ Linh hai tay nắm chặt, vẻ mặt biến sắc tái nhợt...Sao cô ta trở về...nhìn hai người họ có vẻ rất hòa hợp...mỗi ánh mắt cử chỉ thân mật, đầu gối họ đã chia tay...Có ai nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra không?

Từ lúc Tuyết Thanh bước vào trong mắt Bà Dương chỉ có cô ta...mấy tháng nay cô qua lại thăm hỏi,cũng chẳng nhận được vẻ hòa nhã của bà...Còn anh..vẻ lạnh lùng của Dương Phong làm cô cảm thấy tổn thương...

anh xem cô như người xa lạ không hơn không kém...Lan Nguyệt liếc vẻ mặt nhợt nhạt của Sơ Linh..môi nhếch nhẹ..nụ cười thâm độc khó hiểu..

-” Tiểu Thanh..hình như cháu gầy đi ”

Bà Dương bắt cô đứng dậy quay trái, quay phải...

-” Cháu béo lên hai kí...Sắp thành heo sữa rồi bà ”

Đây là nhờ anh dày công chăm sóc bằng biện pháp...ừ có chút biến thái chỉ cần nghĩ đến thôi đã khiến cô phải nóng mặt rồi...

-” Có cháu chăm sóc làm sao Tiểu Thanh gầy đi được ”

Không biết khi nào Dương Phong, đã bước vào ngồi lên giường...kéo Tuyết Thanh ngồi xuống ôm vào lòng, để lưng cô dựa vào người anh...bàn tay rắn chắc choàng qua ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô...Nhìn một loạt động tác vô cùng tự nhiên của hai đứa nhỏ...rồi quan sát thần sắc khác lạ của Tuyết Thanh.Trong mắt Bà Dương lóe lên, như hiểu ra điều gì...ánh mắt sáng lên nét mừng rỡ...Nhưng bộ dáng cau mày khó chịu lên tiếng...

-” Ai cho cháu vào đây hả?”

-” Bà nội...vợ cháu ở đâu..cháu phải theo đây...sau bà lại xua đuổi cháu hoài vậy ”

Dương Phong giả vờ bất mãn...híp đôi mắt giảo hoạt nhìn bà Dương tỏ thái độ bất ngờ đến mức miệng không khép lại được..

-” Cái gì...hai đứa...hai...đứa...”

Cả lời nói cũng lấp bắp vui mừng không nên lời..

-” Anh nói bậy bạ gì vậy ”

Tuyết Thanh đánh mạnh lên bàn tay đang ôm cô...

-” Bà..bà đừng nghe anh ấy nói bậy...Tội cháu...”

-” Cái gì mà nói bậy...Bây giờ chúng cháu chưa kết hôn thật...Nhưng bà nội...hôm nay cháu muốn xin bà cho chúng cháu đăng kí kết hôn trước rồi tổ chức hôn lễ sau được không ạ..”

-” Không được...như vậy sẽ ủy khuất cho Tiểu Thanh...Bà không đồng ý ”

Hiểu ra vấn đề Bà Dương vội cắt ngang lời Dương Phong...

-” Haiz...Cháu làm vậy chỉ muốn tốt cho Tiểu Thanh mà thôi...Cháu chỉ sợ...không lâu nữa nơi này sẽ to ra...đến lúc đấy mới thật sự ủy khuất cho Tiểu Thanh của cháu...”

Dương Phong thở dài tỏ ra khó xử...Bà Dương nghe anh nói rồi nhìn theo bàn tay của Dương Phong đang đặt ngay bụng của Tuyết Thanh...

-” Trời ơi...anh nói bậy bạ gì vậy ”

-“Anh nói đâu có sai.Chúng ta đâu có sử dụng biện pháp an toàn.Không chừng bây giờ trong bụng của em đã có con của anh rồi”

-” Anh...”

Lời anh nói làm Tuyết Thanh xấu hổ không thôi...mặt cũng ửng đỏ...miệng lấp bắp nói không nên lời...

Anh suy nghĩ kĩ rồi, đăng kí kết hôn là biện pháp tốt nhất để cột cô chặt bên anh. Hôm nay anh phải mượn gió đẩy thuyền..có lời nói của bà nội cô sẽ không từ chối được...Mà nghe đến có “chất” bồng bề..Bà nội anh sẽ vui đến ngủ không được đấy chứ..Dương Phong cười thâm trong lòng...Quả nhiên hai mắt Bà Dương sáng lên..nắm chặt bàn tay nhỏ của Tuyết Thanh

-” Tiểu Thanh...Tiểu Phong nói thật không..

hai đứa không có ngứa thai sao? ”

Tuyết Thanh xấu hổ..cả vành tai cũng đỏ lên, ngại ngần gật đầu...

Bà Dương nhìn thái độ xấu hổ của cháu dâu nhỏ, bật cười thích thú...Bất ngờ bước xuống giường..

-” Bà...bà..đi đâu thế ”

Tuyết Thanh cau mày khó hiểu..đi xuống dìu bà...Chỉ thấy bà Dương mở két sắt..Lấy ra cuốn sổ đỏ...đưa Dương Phong...

-” Cháu cầm lấy...hai đứa đi đăng kí kết hôn..nhanh lên...phải cho Tiểu Thanh của bà một danh phận trước...Sau đó làm lễ cưới sau ”

Dương Phong vui vẻ cầm lấy cuốn sổ Hộ khẩu bỏ vào túi..

-” Bà...không cần vội như vậy đâu ạ...Không nhanh như hai người nghĩ đâu ”

Tuyết Thanh khó xử nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của mình...Sau mọi chuyện lại tiến triển nhanh như vậy...

-” Sao lại không vội..Làm sao em biết được bây giờ mình chưa có mang thai con của anh..Cho dù bây giờ chưa có..nhưng thời gian tới sẽ có thôi...Không phải bây giờ chúng ta sống chung...đêm nào anh cũng...ừm”

Lời chưa dứt đã bị bàn tay bé nhỏ che miệng...không cho anh phát ra những lời không nên nói...Da mặt cô nóng đến mức muốn bốc khói ra mà anh không ngừng nói những lời xấu hổ..

-” Tiểu Thanh...Tiểu Phong nói đúng đấy....Nghe lời bà đi cháu....Khoan hãy nói đến có thai hay chưa...nhưng hai đứa đã sống chung...Tiểu Phong phải có trách nhiệm với cháu với lại cũng tránh được lời ra tiếng vào của người khác.Tiểu Thanh không lẽ cháu vẫn chưa tha thứ cho Tiểu Phong hay cháu không muốn làm cháu dâu của bà ”

-” Dạ...không phải vậy..bà đừng hiểu lầm ý cháu mà...”

-” Nếu vậy,bây giờ còn sớm hai đứa đi đăng kí đi..Cho bà già này yên tâm được không? ”

Dương Phong bật cười...Bà nội còn vội hơn cả anh.....nhìn cô gái nhỏ, mắt xoe tròn hết nhìn anh rồi nhìn sang bà nội, bối rối đáng yêu làm sao...Chọn ngày không bằng được ngày...Vậy thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

-” Thanh! bà nội đã nói đến như vậy...Chúng ta nghe lời bà đi em..”

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Bà Dương...

Tuyết Thanh không nỡ từ chối...Kết hôn với anh là điều cô mong muốn..làm vợ anh là hạnh phúc cô từng ước ao..nhưng vì mọi chuyện đến quá nhanh khiến cô không biết đón nhận làm sao....Tuyết Thanh ngoan ngoãn gật đầu....Làm nụ cười trên môi Dương Phong càng đậm hơn..còn Bà Dương vui vẻ không thôi..

-” Vậy hai đứa đi nhanh đi...Tối về ăn cơm cùng bà..Bà đợi..

Bà Dương lấy tay đẩy hai người ra cửa...

-” Bà nội...chuyện này khoan hãy thông báo với ai...Cháu sợ giới truyền thông biết sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Tiểu Thanh ”

Anh muốn giữ yên bình cho cô....Anh biết cô vẫn còn chưa sẵn sàng đón nhận mọi thứ, khi nào họ tổ chức hôn lễ lúc đó công bố cũng không muộn...Tuyết Thanh nhìn anh mỉm cười thay lời cảm ơn...cảm động vì anh đã hiểu và suy nghĩ cho cô...

Bà Dương nhanh chóng gạt đầu...mỉm cười phúc hậu..Nhìn bóng hai đứa khuất sau tấm cửa...lòng bà vui hơn nở hoa...bệnh tật gì đó hình như không còn nữa..tinh thần thoải mái ra hẳn...

Dương Phong vui vẻ ôm eo Tuyết Thanh xuống lầu...nhìn xuống đã thấy Sơ Linh đứng ngay cầu thang...Về mặt ngại ngùng nhìn họ, nở nụ cười gượng gạo...mập môi định nói gì đó...nhưng khi nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Dương Phong làm cô ta nản lòng...không biết mở lời làm sao? Mắt thấy bàn tay anh ôm chặt người con gái trong lòng...mà trái tim Sơ Linh vô cùng khổ sở...

Nhìn hai người họ lướt qua cô..mà anh không thèm liếc lấy cô một cái, trong mắt anh bây giờ chỉ có một Tuyết Thanh, xung quanh dường như vô nghĩa...cả người Sơ Linh như bị ai rút kiệt sức lực tay nắm chặt cầu thang mới đứng vững được.....

-” Phong...Hôm nay có Sơ Linh đến chơi...

Hai đứa ở lại ăn bữa trưa rồi về cũng không muộn”

Không biết Lan Nguyệt từ đâu xuất hiện...

như sợ thiên hạ không đủ loạn...ngọt ngào lên tiếng...

Dương Phong dừng bước ôm Tuyết Thanh xoay người nhìn bà ta, môi nhếch nhẹ...

-” Chỉ cần nhìn mặt bà...là tôi nuốt không trôi ”

-” Cậu...”

Ngắm gương mặt giận đến mức đỏ bừng không nói nên lời của bà ta mà trong lòng Dương Phong cười lạnh...ôm chặt Tuyết Thanh sai bước rời đi..Anh đây mới không cần quan tâm, phí thời gian vào những người không đáng...Thời gian anh bây giờ dù một giây, một phút chỉ muốn dành cho bảo bối nhà anh mà thôi..

15. Chương 15: Xảy Ra Chuyện

-“Ừm....Phong...nhẹ...thôi anh...ừ...”

-” Ngoan...thả lỏng cho anh vào nào...”

Chiếc giường full size...Hai thân thể không ngừng quấn chặt vào nhau...Người đàn ông bá đạo giữ chặt người con gái nhỏ nhắn trong lòng, phía dưới không ngừng ra vào...tạo thành tiếng động, khiến nghe nghe phải đỏ mặt tía tay...Người con gái tội nghiệp, bị bắt làm tù binh chỉ còn biết nức nở....Không biết qua bao lâu...khi ánh trăng bên ngoài đã bị mây đen che lấp...Thì cơn sóng tình bên trong mới dừng lại.....

Sau khi tắm rửa sạch sẽ...Dương Phong ôm chặt cô vợ nhỏ trong lòng...lúc này Tuyết Thanh mệt mỏi rút vào lòng anh như con mèo nhỏ...Khuôn mặt vẫn còn ửng hồng vì cuộc ân ái vừa rồi...đôi môi đỏ hé mở hô hấp nhẹ nhàng...Dương phong không kìm lòng đặng, nghiêng đầu mút nhẹ môi cô, hôn mấy ngụm rồi mới luyến tiếc thả ra...Tuyết Thanh bắt mồm cau mày ” Ừm ” nhẹ...cọ cọ khuôn mặt vào ngực anh, tìm vị trí thoải mái...tiếp tục say giấc...Dương Phong buồn cười lắc đầu....

Thế là hai người họ kết hôn đã hơn hai tháng...Nhớ lại ngày đó khi cầm quyền sở chứng nhận kết hôn trên tay, mắt anh bỗng thấy nóng lên..cảm xúc lẫn lộn khó diễn tả...Anh nhất quyết dành quyền giữ lấy quyền sở cho vào kết sắt...Vào đêm đầu tiên khi hai người họ kết hôn...đợi lúc cô ngủ say..anh âm thầm vào phòng làm việc...nhìn cuốn sổ mà ngời cười ngậy ngô một mình...

Nhóc con ngày nào giờ đã chính thức trở thành vợ anh rồi...làm sao không vui sướng cho được...Hôn lên trán cô vợ nhỏ một lần nữa..Phủ chăn qua cho hai người...

bàn tay chung thủy ôm chặt thân hình mềm mại vào lòng rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại....

*****

Tuyết Thanh nhìn cửa thang máy sắp đóng...cô nhanh chân đi nhanh, ngăn lại...do hôm nay buổi sáng cô thấy khó chịu trong người, cả người mệt mỏi...nên phải nằm thêm một chút nữa mới dậy nổi...

-” Chờ đã...chờ đã...”

-” Haiz....cám ơn...A...Giang tổng thì ra là anh...sao anh lại đi thang máy này ”

Tuyết Thanh bất ngờ khi người trong thang máy dành cho nhân viên lại là anh..

-“Thang máy Vip đang sửa chữa....mà sao sắc mặt em sao khó coi vậy?”

Giang Vỹ nhìn người con gái trước mắt...

Mấy tháng trước khi biết cô quay lại với Dương Phong..Điều đó không làm anh ngạc nhiên lắm...vì anh biết Dương Phong sẽ không bao giờ chịu buông tay cô dễ dàng như thế...Nếu cô hạnh phúc anh sẽ chúc phúc...chỉ là hơi chua chát một chút.

-” Vậy sao?...em thấy hơi mệt một chút...chắc một lúc nữa sẽ hết thôi”

Cô lấy tay xoa xoa khuôn mặt nhợt nhạt của mình...

-” Em có chắc không? Nếu không khỏe hãy về nhà nghỉ đi ”

-” Em thật sự không sao...Anh đừng lo ”

Ring...tiếng thang máy vang lên..

-” Tạm biệt anh..Giang Tổng..em đi trước đây ”

Giang Vỹ nhìn cô đầy sâu sắc...rồi mới nhẹ nhàng gật đầu...

*****

Tuyết Thanh nhìn đống giấy trắng mà bị vứt trong thùng rác....mệt mỏi day trán...Cơ thể như không còn sức, cả đầu óc cũng nặng trĩu,thật sự cô không có tinh thần làm việc...cô nghĩ chắc mình bị bệnh thật rồi..

“Reng....reng...reng”

-” Alo....”

Tuyết Thanh mệt mỏi vừa vẽ, vừa nghe điện thoại..

-” Tiểu Thanh tan ca, con ghé qua bà nhé..”

-” Dạ...được ạ”

Nghe tiếng Bà Dương..Tuyết Thanh mỉm cười...

Nhìn đồng hồ vẫn còn sớm...Tuyết Thanh cố gắng tập trung tinh thần vẽ cho xong bản thiết kế cuối cùng rồi mới ra về...Trước khi đến Dương gia cô có nhắn cho Dương Phong tin nhắn báo cô đến thăm bà Dương...

*****

Nhìn túi trái vải trên tay Tuyết Thanh thích thú mỉm cười...Bà Dương rất thích ăn vải mà hiện tại là thời điểm vải đầu mùa? Vừa dày cơm lại vừa ngọt...

Nhìn trong sảnh lớn vắng vẻ không có người...Tuyết Thanh để túi vải lên bàn, bước nhanh tiến vào căn phòng ở lầu một..

-” Bà ơi...cháu đến rồi...”

Tuyết Thanh mở cửa bước vào, nhưng trong phòng hoàn toàn không có ai...Tuyết Thanh cau mày khó hiểu chẳng phải bà gọi cô đến hay sao?

-” Cô...Thanh cô đến rồi... Lão Phu nhân đang ở sau vườn...cô ra đi... lão phu nhân đang đợi cô...Tôi lấy đồ cho bà rồi ra sau ”

Vú Trần từ ngoài bước vào vui vẻ cười nói..

Tuyết Thanh gạt đầu mỉm cười, xuống cầu thang, theo lối mòn trải sỏi được đi được vài bước....phía trước mặt có người đứng chắn ngang...

-” Đóng kịch thành người đáng thương,

hủy hôn ước lấy sự đồng cảm của mọi người.Cuối cùng cũng quay về bám lấy anh Phong...cô ghê gớm hơn tôi nghĩ đấy”

Sơ Linh đứng chắn ngang con đường, vẻ mặt chằm chọc nhìn Tuyết Thanh đầy khinh bỉ...

Tuyết Thanh chẳng buồn quan tâm cô ta cố tình gây sự...Mấy tháng nay Sơ Linh lúc nào cũng tỏ ra ngoan hiền trước mặt tất cả người lớn trong nhà và nhất là Dương Phong...

nhưng khi không có ai chỉ có một mình cô, cô ta sẽ hiện nguyên hình dùng lời lẽ nói bóng gió, chằm biếm đủ điều...Nhưng cô không quan tâm..vì cô biết Sơ Linh bị thái độ của Dương Phong làm cho tổn thương, dù cô ta có thay đổi hay đóng kịch giỏi cỡ nào đi nữa cũng không đổi lại một cái nhìn thiện cảm từ anh...

Nhưng cô hiểu Dương Phong, sâu kín nhất trong lòng anh là thiếu thốn tình cảm người thân và hận nhất bị người thân yêu của mình dối lừa hay tổn thương mà cô ta đã phạm phải điều tối kị đó...Nên dù Sơ Linh có cố gắng lấy lòng anh để mọi việc trở lại như ngày xưa...chỉ sợ điều đó vô cùng khó khăn...Vấn đề là Sơ Linh lại không hiểu, luôn nghĩ mọi chuyện xảy ra với cô ta là do sự xuất hiện của cô mà ra...mà cô cũng không buồn quan tâm vì cô không phải là thiên sứ mà có thể tha thứ lỗi lầm hay đồng cảm với người đã và đang cố gắng phá hạnh phúc của mình...

-” Phiền cô tránh đường...bà nội đang chờ tôi ”

Tuyết Thanh không nhẫn nại lên tiếng...hôm nay cơ thể cô rất mệt...không rảnh mà đôi co với cô ta..

-” Tôi không tránh đấy...đừng đem bà nội ra mà dọa tôi...Cô đừng tưởng mình bây giờ tốt đẹp lắm...Sao cô không tự nghĩ anh Phong quay lại với cô là vì nghe lời bà nội...Còn nữa chính là tội nghiệp cô, anh Phong chỉ là thương hại cô thôi...Đừng tưởng mình sắp làm thiếu phu nhân nhà này mà lên mặt vênh vác ”

Sơ Linh ghét nhất thái độ thờ ơ với mọi chuyện của Tuyết Thanh...

-“Tùy cô muốn nghĩ gì...Tôi không có thời gian đứng đây đôi co với cô...tránh ra...”

Cô cảm thấy rất mệt, cơ thể không còn sức nhưng cái con người này cứ quơ tay múa mép trước mắt, làm đầu cô ong ong vô cùng khó chịu...Tuyết Thanh nói xong, né người cô ta bước qua, ai ngờ Sơ Linh bị xem thường, cơn giận bùng phát mất kiểm soát...nắm vai Tuyết Thanh kéo ngược lại...

-” Ai cho cô đi...Tôi đang nói chuyện với cô đấy ”

-” Á...”

-” Ôi...cô Thanh”

-” Tiểu Thanh”

Lúc Vú Trần bước đến cũng vừa thấy cảnh này nhưng quan trọng hơn hết đằng sau bà còn có người đàn ông đi theo mà trên mặt Dương Phong lúc này là sự phẫn nộ pha trộn với sự hốt hoảng...hai tiếng hét vang lên cùng một lúc....gây chấn động cả khuôn viên yên tĩnh..

Vì là đường trải sỏi được tạo độ cao nhất định và chỉ dành cho hai người đi, hai bên là khoảng trống trải cỏ xanh được đắp như những quả đồi nhân tạo và cây xanh....Bị kéo mạnh về phía sau Tuyết Thanh trật chân ngã xuống phía dưới...Cô nhanh chóng ôm chặt cái cây trước mắt để không bị ngã xuống hồ...nhưng khi bụng bị va chạm mạnh vào cây làm Tuyết Thanh đau đớn đến cả toát cả mồ hôi...Cô ngã khụy xuống ôm lấy bụng, mặt cắt không còn chút máu...khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại vì cơn đau truyền đến..

-“Thanh...Thanh...em có sao không?”

Dương Phong nhanh chân nhảy xuống ôm chầm lấy cô nhìn khuôn mặt đau đớn của vợ mà trái tim anh thắt lại...hoảng sợ vô cùng...

-” Phong...bụng...bụng em đau quá ”

Nghe giọng nói quen thuộc Tuyết Thanh vừa mừng vừa tủi, nắm chặt tay anh nói với anh rằng cô đang rất đau....

-” Vú Trần gọi bác sĩ..em gắng chịu một tý.....Thanh....Thanh....”

Dương Phong điên cuồng hét lớn khi thấy mắt cô nhắm nghiền...Anh nhanh chóng bế cô lên ôm chặt vào lòng....về mặt âm trầm đến đáng sợ..

-” Anh...Phong...em không cố ý....em....”

Sơ Linh hai tay nắm chặt chắn trước mặt Dương Phong lí nhí giải thích...

-” Tránh ra...cô cút khỏi mắt tôi...Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì...tôi sẽ không bỏ qua cho cô”

Cả người Sơ Linh run lên, nhìn bóng dáng to lớn bế Tuyết Thanh đi...lời nói đay nghiến, lạnh lùng của anh còn vang vọng bên tai...Những giọt nước mắt thi nhau rơi nhòe trên mặt...Hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt nhưng cô không hề cảm thấy đau...Nhìn anh yêu thương che chở cho Tuyết Thanh, lần đầu cô thấy được vẻ mặt hoảng sợ của Dương Phong, không giống một người lúc nào cũng một tay che trời, bình tĩnh trong mọi chuyện thường ngày...Cô biết...cô thua rồi...càng cố gắng dành lại tình cảm của anh lại càng khiến anh chán ghét....

16. Chương 16: Mang Thai

-” Con bé sao rồi...?”

Bà Dương lo lắng, quan sát bác sĩ vừa khám xong liền hỏi ngay...

-” Cô ấy bị động thai..cũng may là không vấn đề gì..Nhưng người nhà phải chăm sóc cô ấy cẩn thận...ba tháng đầu thai nhi vẫn còn yếu không chịu đựng những tổn thương mạnh”

-” Con...bé...con bé có thai sao?”

Bà Dương mừng rỡ...

-” Đúng vậy được hơn ba tuần rồi...”

-” Cảm ơn bác sĩ chúng tôi biết rồi...”

Bác sĩ đi rồi nhìn đứa cháu trai ngu ngốc ngồi thờ người ra không biết là vui hay buồn nữa....bàn tay chung thủy nắm chặt tay Tuyết Thanh...

Bà không biết anh có nghe lời bác sĩ nói hay không..Bước lại vài bước định mắng chửi vài câu..cho anh tỉnh lại..đã nghe Dương Phong lẩm bẩm..

-” Bà nội...cháu làm ba rồi...thì ra cảm giác được làm ba lại tuyệt vời đến vậy ”

Giọng anh rất nhỏ không biết đang nói với bà hay nói với chính mình nữa...

Lúc này Dương Phong ngẩng mặt lên nhìn Bà Dương bà mới phát hiện mắt anh hơi hồng..làm bà cũng xúc động theo..

-” Bà nội..cháu đã có con..là con của cháu và Tuyết Thanh..cháu đã có gia đình nhỏ cho riêng mình...cháu rất vui....”

Bà Dương gật đầu vỗ vỗ vai anh..

-” Cháu phải đối xử tốt với con bé biết không...Nó là đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha mẹ...bà biết hoàn cảnh hai đứa giống nhau...Nhưng dù sao ba cháu vẫn bên cạnh cháu...Còn Tiểu Thanh thì không được như vậy...Sự mạnh mẽ bên ngoài...vờ như không quan tâm chỉ là vỏ bọc của con bé mà thôi..Thật ra nó là đứa trẻ rất nhạy cảm và yếu đuối....”

-” Bà...bà yên tâm..cháu sẽ yêu thương cô ấy thật tốt...bù đắp những gì cô ấy thiếu thốn...

Cháu sẽ không để người phụ nữ cháu yêu, phải chịu thiệt thòi dù là một chút ”

Dương Phong nhìn bà Dương đầy kiên định..Trong ánh mắt ánh lên tình yêu thương sâu đậm....Bà Dương hài lòng gật đầu...Bà biết lòng đứa cháu trai của bà đã bị Tiểu Thanh lấy đi từ lâu...chỉ vì nó không nhận ra mà thôi..Đến hôm nay thấy nó nhận ra tình yêu sâu đậm dành cho con bé...Làm lòng bà vui mừng khôn xiết...

-” Cháu lo cho con bé...Bà ra ngoài bảo nhà bếp nấu thuốc bổ cho Tiểu Thanh ”

Dương Phong gật đầu...bóng bà Dương vừa khuất...Anh nhẹ nhàng leo lên giường ôm lấy cô vào lòng... bàn tay ấm áp đặt lên chiếc bụng bằng phẳng...yêu thương hôn lên má người con gái đang ngủ say...

-” Vợ à...Anh yêu em...”

*****

Vừa bước xuống sảnh nhà lớn..đã thấy Sơ Linh vẻ mặt bất an, đôi mắt sưng đỏ, đi tới đi lui...

-” Bà...Tiểu Thanh..có sao không ạ?...cháu... ”

Sơ Linh lo lắng chột dạ mở lời

Bà Dương thở dài...bà đã nhìn con bé này lớn lên...Tính tình bốc đồng, trẻ con, một phần cũng do Sơ Mạnh quá nuông chiều..

tính tình cũng không đến nỗi xấu...nhưng sau càng ngày lại càng tệ hại vậy không biết...Kêu bà thông cảm...bà làm không được..chỉ một chút nữa vì sự ích của cô ta mà cháu dâu và bảo bối chưa sinh nhà bà phải gặp nguy hiểm...

-” Con bé không sao...Tiểu Linh...bà nghĩ thời gian tới cháu tạm thời không cần đến đây nữa...Đợi khi nào cháu bình tĩnh suy nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt...Còn Tiểu Phong nó cũng nguôi ngoai cơn giận..Rồi tính tiếp...Bà nghĩ đây là cách tốt nhất...Cháu biết tính Tiểu Phong rồi đó...Bây giờ Tiểu Thanh đối với nó rất quan trọng..Bà rất sợ nó sẽ làm những điều khiến cháu tổn thương...Cháu hiểu ý bà không? ”

Sơ Linh mở to mắt..nước mắt chậm rãi rơi...mím môi gật đầu...Cô có ngu ngốc cách mấy..cũng hiểu Bà Dương dùng lời lẽ khéo léo để cấm chân cô bước vào nhà họ Dương...Từ nhỏ hai bên gia đình đã thân tình như người một nhà..Không ngờ bây giờ vì ra mặt cho cô ta Bà Dương và cả Dương Phong xem cô như người dưng...đối xử tuyệt tình đến như vậy...

Bà Dương đắm chiêu nhìn sắc mặt biến hóa của Sơ Linh... trong lòng ngán ngấm..đã nói đến bước này mà còn ngoan cố không hiểu....cố tình làm ra những chuyện ngu ngốc, thì có bao nhiêu người như Sơ Mạnh cũng không cứu nổi cô ta...Nghĩ đến mối quan hệ hai nhà nên lần này bà bỏ qua nhưng tuyệt đối không có lần sau...

*****

Sơ Linh thốt thẩn vừa bước ra khỏi cửa đã bị Lan Nguyệt kéo vào góc vườn..

-” Dì nghe nói vì Tuyết Thanh mà bà nội cấm cháu bước chân vào nhà họ Dương đúng không?”

Sơ Linh buồn bã nghẹn ngào gật đầu....Lan Nguyệt lấy tay lau nước mắt cho cô,về mặt đau lòng, thương xót....

-” Ôi..đứa bé đáng thương...Nhưng cũng không trách được bà nội vì dì nghe nói Tuyết Thanh đang mang thai con của Tiểu phong...Cô ta thật ghê gớm,biết rằng một khi một khi mang thai là cách nhanh nhất làm dâu nhà này....Con đâu không lại với con nhỏ đó đâu ”

-” Cô ta mang thai sao dì?”

Lời nói đau đớn như không thể tin được..

-” Đúng vậy...haiz..giờ thì địa vị thiếu phu nhân nhà này cô ta nắm chắc rồi...Đúng là đứa con gái đầy thủ đoạn mà...”

Liếc nhìn vẻ mặt ngày càng khó coi, căm tức, uất hận, cảm xúc phức tạp của Sơ Linh...Lan Nguyệt nhếch môi cười....

Bước chân ra khỏi cửa cổng nhà họ Dương, mà Sơ Linh cảm thấy trái tim mình vô cùng đau đớn...Tuyết Thanh mang thai...người ta có đứa bé bảo hộ còn cô có cái gì để đấu với cô ta...Tại sao những gì của cô bao năm qua chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bị Tuyết Thanh cướp sạch...Cô không cam lòng...Thật sự không cam lòng...

*****

Tuyết Thanh cảm giác tinh thần rất sáng khoái sau một giấc ngủ dài..Lông mi dài run run hé mở...nhìn xung quanh..đây là căn phòng của Dương Phong ở Dương gia...Cô cau mày suy nghĩ...một chuỗi sự việc hiện ra trong đầu...Cô vén chăn ngồi dậy....Lúc này Dương Phong bên ngoài bước vào...

-” Thanh...em không được xuống giường...

ngoan em muốn làm gì nói anh là được”

Dương Phong lo lắng ngồi xuống bên cạnh...đặt chân cô lên giường trở lại...

-” Anh sao lại lo lắng như vậy..Hay là em bị bệnh gì rồi?”

Tuyết Thanh cau mày khó hiểu..

Dương Phong mỉm cười bàn tay để ngay bụng cô..xoa nhẹ...

-” Vì nơi này có cục cứng...nhưng hôm qua em ngã nên động thai..bác sĩ nói em phải nằm trên giường nghỉ ngơi về hôm cho khỏe hẳn...rồi mới được đi lại...”

-” Phong..em mang thai...anh nói em mang thai sao? ”

-” Đúng vậy...nên từ hôm nay em phải ngoan ngoãn nằm trên giường...mọi chuyện cần gì phải gọi anh...biết không?”

-” Em làm mẹ rồi...Phong con thật sự không sao đúng không anh....?”

Hai tay đặt lên bụng...nghĩ đến chỉ chút xíu nữa bé con của cô đã gặp chuyện không may...Mà cả người cô run lên....Dương Phong ôm cô vào lòng..

-” Mọi chuyện đã qua rồi...Từ nay anh sẽ không để ai có cơ hội gây tổn thương cho em và con chúng ta...em đừng lo lắng ”

Tuyết Thanh nhẹ nhàng gạt đầu...rút vào lòng anh...

-” Tiểu Thanh của bà dậy rồi..cháu có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Bà Dương vừa bước vào nhìn thấy hai vợ chồng son thân mật, bà mỉm cười ngồi xuống cạnh giường nắm bàn tay nhỏ nhắn của cháu dâu ân cần hỏi han...

-” Dạ...cháu thấy khỏe lắm ạ”

Từ trong lòng Dương Phong ngồi dậy...Dù có mặt bà nội và người giúp việc, Dương Phong cũng không có ý định buông cô ra, để Tuyết Thanh dựa vào lòng bàn tay nhất quyết ôm lấy eo nhỏ nhắn của vợ không buông...

-” Vú Trần...đem cháo và thuốc lại đây...Tiểu Thanh trước hết cháu ăn nhẹ chén cháo này lót dạ....Còn đây là thuốc bổ....cháu phải uống liên tục một tháng, đứa trẻ mới khỏe được cháu biết không?”

Tuyết Thanh ngoan ngoãn gạt đầu..chỉ cần bé cưng được khỏe, bảo cô làm gì cô cũng làm cả...Dương Phong cầm chén cháo...thổi từng muỗng đút cho cô...Tuyết Thanh đỏ mặt ngại ngùng...

-” Anh để em tự ăn được rồi...”

-” Ngoan để anh đút...”

Dương Phong cau mày không đồng ý...

-” Tiểu Thanh để Tiểu Phong dứt con đi...đều là người nhà, cháu không cần ngại”

Nghe bà Dương nói vậy Tuyết Thanh cũng không tiện từ chối, miễn cưỡng hé miệng ăn từng miếng anh dứt...

Giờ phút này cô cảm thấy mình hạnh phúc vô cùng..Có được tình yêu của anh và cả sự yêu thương của bà nội...Bây giờ trong bụng cô lại có cục cưng đang lớn dần theo từng ngày...Cô quá hạnh phúc...một niềm xúc động dâng trào...Sự tủi thân, thiếu thốn mái ấm gia đình, càng khiến cô trân quý gia đình nhỏ của mình bây giờ biết bao...

17. Chương 17: Uống Thuốc

Lan Nguyệt một thân hàng hiệu, trang điểm cẩn thận, bước vào quán cà phê...Nhìn phía góc...môi đỏ nhếch nhẹ..

-” Cháu đến lâu chưa...xin lỗi đã để cháu đợi nhé ”

-” Dạ..không sao đâu dì...dì à..dì có mua dùm cháu không?”

Sơ Linh...sốt ruột nhìn Lan Nguyệt chăm chú...

-” Đây..của cháu.. Mà Sơ Linh, cháu đã suy nghĩ kĩ chưa...Dì rất lo lắng cho cháu..”

Lan Nguyệt đẩy ra trước một túi nhỏ, tỏ vẻ lo lắng phiền muộn nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ nham hiểm thích thú...

-” Dì...không phải lúc đầu dì chỉ cách cho cháu trả thù Tuyết Thanh sao...Sau bây giờ dì lại hỏi như vậy ”

Lan Nguyệt cau mày nhìn cô ta...Thì ra Sơ Linh cũng không phải là đứa ngu ngốc..Bà chỉ nói bóng gió..và giúp cô ta mua thuốc phá thai...giờ cô ta lại kéo bà vô thành một hội...Nếu đã như vậy...bà cũng không cần diễn kịch làm gì...Môi nhếch nhẹ...nụ cười càng đậm....ánh mắt lóe sự ác độc..

-” Cháu thật là... không phải vì dì thương cháu hay sao..Nhưng việc này cháu làm cho khéo..Nếu việc này vỡ lở, cháu biết hậu quả rồi đấy..”

-” Dì..không phải dì đã giúp cháu mua chuộc A Xuyên rồi sao...Còn nữa thuốc này không mùi, không vị, cháu nghĩ sẽ không ai phát hiện ra..Với lại dì cũng đã nói..Hiệu quả

của nó là sau một ngày mới phát huy..lúc đó đâu ai nghi ngờ là do Tuyết Thanh uống thuốc mà bị sảy thai..dì nói đúng không?”

Sơ Linh nhìn gói thuốc mỉm cười với Lan Nguyệt...

-” Ừ..nhưng dù sao..cẩn thận vẫn hơn....Hai ngày nữa sẽ có buổi họp cổ đông..Lúc đó Dương Phong sẽ ra ngoài...cháu lo mà thực hiện...”

Sơ Linh gạt đầu..đôi mắt ngậy thơ ngày nào giờ chỉ còn lửa hận tràn ngập..che lấp cả lí trí...và tâm hồn....

*****

Dương Phong nhìn cô vợ nhỏ đang ngủ say trên giường..Từ khi cô mang thai..Bà nội bắt hai người họ chuyển về Dương gia..để mọi người có thể chăm sóc tốt cho cô..Dù ở biệt thự của anh cũng có người giúp việc nhưng bà nội vẫn không yên tâm..Anh thấy như vậy cũng tốt..có nhiều người chăm sóc khi anh không ở nhà,anh cũng thấy yên tâm hơn...Mấy ngày qua anh đem công việc về nhà xử lý....để còn chăm sóc cho cô..Riêng hôm nay tập đoàn có buổi họp nên anh phải đến công ty..

-” Phong...anh đến công ty à..?”

Tuyết Thanh thấy anh đang thất cầ vạt..cô ôm chần ngồi dậy...đôi mắt còn lem nhem vẻ buồn ngủ...

-” Hôm nay..ngày họp cổ động..Họp xong anh sẽ về với em”

Dương Phong ngồi lên giường hôn nhẹ lên môi cô...

-” Có muốn ngủ tiếp hay xuống nhà ăn sáng với anh ”

Bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc hơi rối của vợ...

-” Anh chờ em...em đánh răng đã ”

-” Từ từ thôi..anh chờ ”

Ôm cô đến cửa phòng tắm anh vẫn không yên tâm...dần dò kĩ càng mới đóng cửa phòng lại...

*****

-” Bà nội....”

-” Tiểu Thanh..con dậy rồi sao...nào hôm nay bà có kêu Vú Trần hầm canh cho con..con ăn thử có vừa miệng không?”

-” Dạ...con cảm ơn bà ”

Nhìn cháu dâu ăn ngon miệng bà Dương vui vẻ hài lòng..Dương Phong yêu thương vén tóc cho cô vợ nhỏ...

-” Tiểu Phong..hôm nay con đến công ty à..?”

-“Dạ...hôm nay họp đại hội cổ đông của AKill ”

-” Ừ...cháu cứ yên tâm đến công ty..bà sẽ chăm sóc cho Tiểu Thanh...”

Bà Dương quay sang nhìn A Xuyên, người phụ nữ tuổi trung niên sau lưng

-“Vú Trần đã nấu thuốc cho cô Thanh chưa? ”

-” Dạ rồi..Vú Trần đi chợ sớm nhờ tôi canh chừng ạ..một chút thuốc nguội tôi sẽ đem lên cho Cô Thanh ”

Bà Dương gạt đầu xem như đã hiểu...

-” Dạ..Thôi trẻ rồi cháu đi đây”

Dương phong đứng dậy hôn nhẹ lên chán Tuyết Thanh mặc sự có mặt của mọi người...

-” Anh đi nhé...”

-” Dạ..”

Cô nữ cười hạnh phúc...

*****

Chiếc Rolls-Royce Ghost màu đen, êm ả lướt trên đường phố...Dương Phong ngã lưng về phía sau..cầm tài liệu xem trước cuộc họp..đây là thói quen của anh...Nhìn tập tài liệu chân mày Dương Phong nhíu lại...Sao Lại thiếu tài liệu...Anh nhớ rõ ràng mình đã bỏ vào đây đủ rồi mà...Dương Phong bất đắc dĩ day day trán...Chắc là đi gấp quá đã để quên trên bàn làm việc rồi...Nhìn đồng hồ...bàn tay nhíp trên đùi như có gì đó suy tư...

-” Tiểu Trịnh cậu gọi điện bảo thư kí Lâm...giờ cuộc họp lại ba mươi phút...quay xe về..tôi lấy tài liệu..”

-” Vâng” ...

*****

-” Tiểu Thanh...cháu coi xem..trong đây tên nào hay ”

Bà Dương cầm quyển sách đặt tên đưa đến gần Tuyết Thanh...

-” Bà ơi...không biết trong bụng cháu là trai hay gái nữa...Đặt tên có sớm quá không bà ”

Tuyết Thanh buồn cười...bà nội còn nôn nóng hơn cả cô nữa

-” À..cháu nói cũng đúng...Vậy chúng ta chọn một tên con trai, một tên con gái...Khi biết được là trai hay gái điều có thể dùng được..cháu thấy thế nào ”

-” Dạ ”

Hai người vui vẻ cùng nhau thảo luận tìm tên cho bé cưng còn hơn tám tháng nữa mới trào đời...

-” Cô Lam...thuốc nguội rồi...cô uống đi ”

A Xuyên bưng chén nước thuốc có màu nâu sậm đưa đến Tuyết Thanh...

-” Vâng...cám ơn chị ”.

Tuyết Thanh bưng lấy chén thuốc...mấy tháng nay ngày nào cô cũng phải uống loại thuốc khó uống này..nhưng vì bé con nên phải cố gắng...Hôm nay cầm chén thuốc trong tay không hiểu sao, Tuyết Thanh cảm thấy cả người nổi hết gai ốc...cái mùi và vị đắng của thuốc làm cô phát ngáy...

-” Cô Lam cô uống nhanh đi...để thuốc nguội quá sẽ mất công hiệu đấy..”

A Xuyên mắt thấy Tuyết Thanh nhìn chằm chằm chén thuốc mà trái tim của cô ta nhảy lên thành thịch....

-” Khó uống lắm hả con...A Xuyên sao không đem viên kẹo đường cho con bé...cô quên là lúc nào uống thuốc cũng phải có kẹo bên cạnh à?”

Bà Dương cau mày khó hiểu...Đây là chuyện hiển nhiên mà sao A Xuyên hôm nay không nhớ...

-” Dạ...Tôi quên...tôi sẽ đi lấy ngay ”

A Xuyên vội vã chạy vào nhà lấy kẹo đường...Vì tâm trạng quá căng thẳng...nên cô ta quên mất...Cầm lấy hai viên kẹo trên tay...A Xuyên thở dài...

-“Thật xin lỗi cô Thanh...tôi không muốn làm vậy với cô đâu...Vì tôi đã đến đường cùng rồi ”

Hiện giờ lòng bà rối như là tơ vò....

Tiền chẳng được mà lùi cũng chẳng xong..

Từ lúc bà làm người giúp việc ở đây..Bà Dương đối xử với bà vô cùng tốt...Giờ bà lấy oán trả ơn....bà cảm thấy lương tâm cắn rứt, dày vò lòng bà hàng đêm...Nhưng thật sự bà không có sự lựa chọn nào khác.

A Xuyên đau khổ...lắc đầu dặn lòng không cho phép mình được lui bước...vì nếu bà bỏ cuộc, con trai bà phải làm sao đây..

-” Cô Thanh kẹo của cô ”

giấu đi sự khấn trương A Xuyên đưa kẹo cho Tuyết Thanh...

-” Cám ơn chị...”

Tuyết Thanh cầm chén thuốc lên...chu môi thổi thổi.Tuy qua một thời gian, nhưng thuốc vẫn còn hơi nóng nhẹ...A Xuyên nhìn chén thuốc để cận kề đôi môi của Tuyết Thanh...mà lòng ngổn ngang trăm mối...Không biết nên vui hay nên buồn...hơi thở ngừng trệ...căng thẳng đến khó thở...

18. Chương 18: Một Giây May Mắn

Hai tay xoa nhẹ vành chén...bàn tay cảm nhận được độ ấm..Tuyết Thanh mới bưng chén thuốc kề sát vào miệng...

-” Reng...reng...reng...”

Tuyết Thanh ngừng ngay động tác...nhẹ nhàng để chén thuốc xuống...cầm lấy điện thoại bấm nút nghe máy...

A Xuyên đôi mắt sụp xuống hai tay nắm chặt...thần kinh căng thẳng đến tột độ...lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh...mắt liếc Tuyết Thanh bỏ chén thuốc xuống làm bà ta không khỏi thất vọng, cảm tức nhìn chiếc điện thoại reo không đúng lúc, chỉ một chút...một chút nữa thôi...

*****

Dương Phong bước vào cổng nhà...đã thấy Lan Nguyệt hai tay xoa vào nhau..khuôn mặt lo lắng, sốt ruột đi tới đi lui...Khi vừa xoay đầu thấy anh đi đến, bà ta như gặp phải quỷ..hốt hoảng mắt trừng lớn....nhưng rất nhanh, bà ta lấy lại bình tĩnh...giả vờ như không có chuyện gì lầm lũi bỏ về...

Lan Nguyệt và Dương Tinh ở riêng..Tuy chung một khuôn viên nhưng từ lâu Bà Dương không chấp nhận cho Lan Nguyệt ở cùng nên Dương Tinh đành phải xây ngôi nhà bên cạnh chiều lòng mẹ ông...Mọi hành động của Lan Nguyệt đều được Dương Phong thu vào mắt..Mày anh nhú chặt...hành động mập mờ của Lan Nguyệt, khiến Dương Phong thấy có điều gì đó không đúng..Nhưng nhìn đồng hồ...thời gian không còn nhiều...Dương Phong mặc kệ thái độ bất thường của Lan Nguyệt...đi nhanh lên lầu lấy tài liệu.....Nhìn thấy sắp tài liệu nằm trong tủ..anh nhanh chóng cầm lấy đi xuống lầu...

-” Ôi...xin lỗi cậu...cậu không bị văng quần áo chứ..xin lỗi...xin lỗi tại tôi gấp quá ”

Vừa bước xuống lầu..không biết Vú Trần làm gì mà vội vàng, từ trong bếp đi ra, ngay cả anh đi xuống cũng không thấy...Nếu anh không nhanh né tránh, chắc chắn đã hưởng chôn chén nước trong tay của bà ta..

-” Vú làm gì mà vội thế...?”

-” À...xin lỗi cậu Phong...Tại sắp trễ giờ uống thuốc buổi sáng của cô Thanh rồi...Bác sĩ căn dặn phải uống đúng giờ....Trễ sẽ không tốt cho đứa bé...mà....”

-” Khoan đã bà nói đây là thuốc bổ của Tiểu Thanh sao?...Không phải lúc sáng A Xuyên đã giúp bà nấu rồi à?”

Lúc sáng khi nghe bà nội hỏi vụ thuốc bổ anh rõ ràng nghe A Xuyên nói đang nấu,còn bảo khi nào nguội sẽ đem cho Tiểu Thanh uống...Có lẽ giờ này vợ anh đã uống rồi không chừng..

Sao bây giờ Vú Trần lại nấu tiếp...anh thấy chuyện này rất có vấn đề..

-” Sao lại như thế...Thuốc đã hết,sáng nay tôi mới đi sớm lấy về...mà kẹt xe nên mới về trễ...làm gì có thuốc để cho A Xuyên nấu cho cô Thanh uống”

Vú Trần khó hiểu lầm bầm....rõ ràng hôm qua bà có ghé lấy thuốc...Nhưng phòng khám đóng cửa..sáng nay bà phải đi sớm..vậy thuốc đâu ra mà A Xuyên nấu...

-” Tiểu Thanh đâu?”

Bỗng sắc mặt Dương Phong trở nên khó coi..biến hóa đến đáng sợ..

-” Lão Giang nói Cô Thanh với Lão phu nhân ở phía sau vườn...”

Chưa nói hết lời đã thấy Dương Phong vội vã bỏ đi theo hướng ra vườn sau..Bà có linh cảm không lành...cũng cầm chén thuốc đuổi theo sau...

****

Lúc này Tuyết Thanh vẫn còn nói chuyện với người trong điện thoại...Nhìn Tuyết Thanh vẫn mãi miết nghe điện thoại làm lòng A Xuyên sốt ruột không thôi...

-” Được rồi...có gì không hiểu em cứ gọi cho chị...được...chào em ”

Đây là cuộc gọi của một nhân viên ở công ty...Từ ngày cô bị động thai Dương Phong nhất quyết bắt cô ở nhà tịnh dưỡng...Bao nhiêu công việc vẫn còn dang dở...Các dự án đang tiến hành vẫn phải tiếp tục..Vì cô là người triển khai các dự án đấy..Nên khi nào không rõ vấn đề gì nhân viên phải gọi điện tới hỏi....

-” Tiểu Thanh...thiệt thòi cho con quá...vì bé cứng mà con phải ngừng làm việc..Bà biết thiết kế là đam mê của con..đợi khi nào sinh bé con xong...Con có thể quay lại công việc...không cần bận tâm điều gì”

Nhìn cô nói chuyện công việc qua điện thoại mà lửa nghề sáng rực..bà Dương bỗng thấy có lỗi với cháu dâu của mình...

-” Bà nội...cháu không thấy thiệt thòi gì hết...Mang thai là niềm hạnh phúc của cháu...Dù có đánh đổi mọi thứ cháu vẫn thấy vô cùng xứng đáng ”

Tuyết Thanh xoa bụng mình..khuôn mặt ánh lên nét yêu thương sâu sắc của người mẹ...Bà Dương gạt đầu...vỗ vỗ đầu cô..

-” Cô Thanh thuốc sắp nguội rồi...cô uống đi để nguội không tốt ”

A Xuyên cầm chén thuốc đưa đến cho Tuyết Thanh thúc giục...

Tuyết Thanh gạt đầu...không nghĩ ngợi nhiều cầm lấy chén thuốc...nhưng chưa kịp đưa lên miệng..Đã bị Dương Phong đi nhanh đến giành lấy, vì dùng sức hơi mạnh...một phần nước thuốc còn bị văng xuống thềm đá..

-” Không được uống”

Tuyết Thanh ngơ ngác nhìn anh chẳng hiểu chuyện gì xảy ra...Chỉ là vẻ mặt anh lúc này vô cùng đáng sợ...Cả Bà Dương cũng cau mày khó hiểu....Duy nhất một người đã bị một màn trước mắt làm cho tay chân bủn rủn...hô hấp dồn dập...A Xuyên cố trấn chỉnh cho khuôn mặt tỉnh táo nhất có thể...bà chỉ thắc mắc vì sao giờ này Dương Phong lại ở nhà...

-” Phong...sao vậy anh...?”

Đôi mắt dài híp lại quét một vòng đầy nguy hiểm khiến A Xuyên cảm thấy lạnh run người...tim đập thình thịch không thể nào kìm chế..

-” Em có uống vào một chút nào chưa?”

Vẻ mặt anh không giấu nổi lo lắng

-” Dạ chưa ”

Tuyết Thanh mờ mịt lắc đầu...Dương Phong thở hắt ra...

-” Có chuyện gì vậy...Sao cháu không cho Tiểu Thanh uống?”

Bà Dương không hiểu nổi đứa cháu trai của mình..

-” Bà nội bà chờ cháu một chút”

Lúc Dương Phong lấy điện thoại ra gọi cũng là lúc Vú Trần đuổi theo tới...Ai cũng nhìn chén thuốc trên tay của bà đăm chiêu nhìn nhau khó hiểu....A Xuyên gục đầu xuống liếc nhìn chén thuốc trên tay của Vú Trần, hai tay nắm chặt vào áo thay nhau run rẩy..

-” Cậu vào đây một chút ”

Anh lại tiếp tục gọi một cuộc khác...

-” Thư Kí Lâm...Hủy bỏ cuộc họp giúp tôi...Tôi sẽ báo ngày sau....”

Cúp điện thoại...Dương Phong quay sang A Xuyên khuôn mặt cố giữ bình tĩnh nhưng vẫn có chút tái nhợt...

-” A Xuyên...Vú Trần nói thuốc trong nhà đã hết...sáng nay bà ta mới đi lấy..Vậy thuốc đâu mà cô lấy nấu cho Tiểu Thanh uống ”

Câu nói của Dương Phong làm cả bà Dương và Tuyết Thanh cau mày như hiểu ra gì đó

Nhìn khí thế bức người...lời nói sắc bén..đôi mắt sâu thẳm như nhìn thấu cả linh hồn người khác khiến cả người A Xuyên thở không nổi...bà lấp bắp mãi mới tròn câu...

-” Tôi.....tôi...lấy dưới nhà bếp...tôi thấy vẫn còn một ít...nên nấu cho cô Thanh..tôi...”

-” Không đúng...Tôi phân theo từng ngày..rõ ràng hôm kia đã là gói cuối cùng...”

Vú Trần phản bác lời nói dối của A Xuyên....

-” A Xuyên...đây là thuốc gì...tôi cho cô cơ hội nói thật đừng để tôi điều tra..Nếu không hậu quả cô cũng biết rồi đấy ”

Quan sát thái độ áp úng của cô ta Dương Phong có thể chắc chắn những gì mình nghi ngờ là hợp lí....

-” Cậu Phong...tôi nói thật mà...tôi không hiểu cậu nói gì....”

A Xuyên suy nghĩ,bây giờ chỉ cần bà ngoan cố không nhận tội..thì sẽ không ai làm được gì bà ta....cùng lắm là bị đui việc không đến nỗi phải ngồi tù...

Dương Phong nhếch môi...thấy bóng người đi tới..Anh không nói tiếp..đợi Tiểu Trịnh đến gần... Tiểu Trịnh vừa là tài xế cũng chính là vệ sĩ riêng của Dương Phong đã theo anh bao nhiêu năm nay...Ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua...

-” Dương tổng”

-” Cậu đem chén thuốc này...Đưa Rex xét nghiệm....càng nhanh càng tốt....”

Rex là một người bạn có thân tình với anh...làm trong viện nghiên cứu về y dược..

-” Vâng”

Tiểu Trịnh nhanh chóng cầm chén thuốc lên...nhìn sơ vẻ mặt hốt hoảng của A Xuyên...cậu ta lờ như không thấy...rời khỏi thực hiện nhiệm vụ của mình....

-” Tiểu Phong con nói bà nghe...không phải con nghĩ A Xuyên bỏ thuốc gì vào hại Tiểu Thanh đấy chứ”

Bà Dương lo lắng,ruột gan nóng cả lên

-” Bà nội bà đừng sốt ruột...con sẽ điều tra rõ ràng ”

19. Chương 19: Kẻ Đứng Sau

Dương Phong ngồi xuống bên cạnh, kéo Tuyết Thanh ôm vào lòng...anh không bình tĩnh như vẻ ngoài...lúc thấy cô cầm chén thuốc định cho vào miệng...tim anh run lên...Anh không biết trong thuốc có gì...nhưng anh biết sẽ làm hại đến vợ của anh...

Nhìn thần sắc hốt hoảng của A Xuyên và hình ảnh Lan Nguyệt lúc ngay ở cổng anh có thể linh cảm....mách bảo anh rằng chuyện này không hề đơn giản chút nào...

Tuyết Thanh biết anh làm chuyện gì cũng có nguyên nhân...cô ngoan ngoãn dựa vào lòng cho anh ôm lấy..Không khí căng thẳng, không ai lên tiếng....qua rất lâu....thời gian cứ trôi tích tắc...mỗi một giây như đang nghiền nát từng dây thần kinh của A Xuyên..

-” A Xuyên cô nói thật cho tôi nghe...có phải cô làm gì có lỗi với gia đình tôi không?”

Bà Dương đứng dậy bước lại gần A Xuyên...

thần sắc oai nghiêm làm vai A Xuyên rụt lại..

-” Tôi...tôi....lão phu nhân tôi thật sự không làm gì thật...Cậu Phong chỉ là hiểu lầm...”

-” Vậy bà giải thích...thuốc ở đâu bà có mà nấu cho Tiểu Thanh ”

Dương Phong cắt lời bà ta..im vài giây nói tiếp...

-” Bà có thể im lặng...tôi chỉ là đang cho bà cơ hội, chỉ cần một chút nữa có kết quả xét nghiệm...lúc đó bà muốn nói ra sự thật...

cũng không có cơ hội...”

Lời lẽ đánh thếp...hai bàn tay A Xuyên nắm chặt vào nhau...mắt cũng đỏ lên..bà biết hôm nay chạy không thoát thật rồi...hay là nhận tội trước nhận sự khoan hồng...

-” Tôi...”

-” Mẹ..có chuyện gì sao...con nghe mọi người đang truyền nhau...A Xuyên muốn làm hại Tiểu Thanh sao?”

Dương Tĩnh từ xa đi đến về mặt không thoát khỏi lo lắng...

Đằng sau ông là Lan Nguyệt...bà liếc nhẹ A Xuyên...ánh mắt hiện lên vẻ cảnh cáo, đe dọa rõ ràng...rất nhanh chuyển tầm nhìn sang hướng khác..nhưng từ lúc bà ta xuất hiện mọi hành động đều được Dương Phong thu hết vào mắt...

-” Mẹ cũng không biết nữa...Tiểu Phong đã đưa thuốc đi xét nghiệm...một chút thôi...

mọi chuyện sẽ rõ ràng..”

Ánh mắt Lan Nguyệt trở nên hốt hoảng...bàn tay bấu chặt vào thành ghế..xém tý nữa bà đã bật thốt lên rồi...Bà nhìn xẹt qua A Xuyên trong lòng nghiêng rặng, nghiêng lợi...Tại sao cô ta có thể ngu dốt đến vậy...Làm việc tắc trách để Dương Phong nghi ngờ mà đem thuốc đi xét nghiệm....Tức chết thật mà...

-” Ba có quen người bên chuyên khoa xét nghiệm...hay để....”

-” Không cần ông bận tâm”

Dương Phong cắt ngang lời Dương Tĩnh...

Nhìn về mặt mắt mát của ông...Tuyết Thanh kéo kéo tay áo Dương Phong...Ánh mắt không cảm xúc khi nhìn xuống cô gái nhỏ đôi mắt to tròn như xoa dịu lòng anh....Dương Phong hít thở sâu...hững hờ đáp..

-” Ý tôi...là Tiểu Trịnh đã lo chuyện đó...ông không cần bận tâm ”

Dương Tĩnh nhìn Tuyết Thanh mỉm cười gượng thay lời cảm ơn...

Bất ngờ A Xuyên quỳ xuống ôm đùi bà Dương khóc nức nở..

-” Lão phu nhân....tôi...tôi thật sự không muốn làm vậy đâu...huhu....tôi bị ép đến đường cùng rồi.....Cầu xin bà nói cậu Phong bỏ qua cho tôi lần này đi.....tôi cầu xin bà..”

Về mặt Lan Nguyệt khó coi đến đỉnh điểm..

ánh mắt như dao bén một nhát đâm thấu người A Xuyên, A Xuyên lờ đi ánh mắt đe dọa của Lan Nguyệt...nức nở nhận tội...Bà nghĩ kĩ rồi...dù sao bây giờ Tuyết Thanh cũng không bị sao? Nên bà nhận tội chỉ ra kẻ người say khiến bà làm....khi mọi chuyện vỡ lẽ dù sao cũng sẽ nhẹ tội hơn...

-” Cô đã làm gì...nói mau..?”

Bà Dương cau mày tức giận..

-” Tôi...tôi....”

-” Dương tổng đã có bản xét nghiệm...”

Lúc này Tiểu Trịnh đã đem bản xét nghiệm đưa cho Dương Phong cũng như cắt ngang lời thú tội của A Xuyên...

-” Dương Tổng...Rex bảo trong thuốc có một loại bột trong, không mùi không màu..đây là loại bột được say nhuyễn từ các loại độc dược như ô kim, cao ích mẫu, hồng hoa, đương quy, mẫu đơn bì, đại hoàng, phụ tử, thuyền thoái...Tác dụng của bột này là để phá thai ”

” Xoảng ”

-” Phá Thai...”

Chén trà trên tay bà Dương rơi xuống...bể nát...không thể tin vào tai mình đang nghe điều gì..

Tuyết Thanh chỉ cảm thấy một tiếng “Đùng...” vang lên trong đầu, trước mắt tối sầm lại. Cô vội vã lấy tay đè vào phần bụng bằng phẳng, hơi thở dồn dập... bên hông lập tức bị cánh tay của anh ôm lấy.

-” Phong...Phong...chút xíu nữa em...em đã giết con mình rồi”

Vì hoảng sợ mà cả người Tuyết Thanh run lên..giọng nói nghẹn ngào...sợ hãi...Dương Phong ôm lấy cô...vỗ lưng trấn an tinh thần hoảng sợ của vợ.

-” Đừng khóc..không sao rồi...con mình không sao..Anh sẽ không bỏ qua cho những người gây ra chuyện này”

Ánh mắt lạnh thấu như phát ra lửa hận có thể thêu ruy mọi thứ, đâm thẳng vào A Xuyên...

-” Cậu Phong xin cậu tha cho tôi..tôi bị người ta ép phải bỏ thuốc làm cho cô Thanh xảy thai...Vì con tôi đang nhập viện chuẩn bị mổ...nếu tôi làm vậy sẽ được một khoản tiền trị bệnh cho con tôi...huhu...Tôi là bị ép..xin cậu bỏ qua cho tôi...”

-” Nói..ai bảo cô làm....đừng thử sức nhẫn nại của tôi ” giọng nói lạnh lẽo như phát ra từ địa ngục....

-” Là...là...cô Sơ Linh...muốn tôi bỏ thuốc hại Cô Thanh...tôi chỉ vì muốn có tiền để chạy chữa bệnh cho con trai tôi nên mới giúp cô ta làm chuyện này...tôi...”

-” Tiểu Trịnh...đưa người đến Sơ gia...đem Sơ Linh về đây cho tôi...bằng mọi cách..”

Dương Phong cũng rất bất ngờ với câu trả lời của A Xuyên...anh biết Lan Nguyệt không nằm ngoài chuyện này...

Nhưng dù là ai...anh cũng sẽ không bỏ qua cho họ...

-” Khoan đã...”

Tiểu Trinh vừa xoay người đã được Dương Phong gọi lại...nhìn ánh mắt ra hiệu...Tiểu Trinh kề tai đến gần...Không biết Dương Phong nói gì chỉ thấy cậu ta gật đầu...

Nhìn nhóm người Tiểu Trịnh rời đi mà dọc sống lưng của Lan Nguyệt phát run...bà phải làm sao đây? Có khi nào Sơ Linh sẽ khai ra bà hay không?

-” Là Sơ Linh sao? Sao cô ta có thể ác độc như vậy...ra tay với một đứa bé chưa chào đời...”

Bà Dương thần thốt..

-” Mẹ...mẹ bình tĩnh đi...cũng may Tiểu Thanh và đứa nhỏ không sao ”

-“A Xuyên...gia đình tôi đối với cô không tệ...Tại sao cô có thể tiếp tay Sơ Linh...làm ra chuyện vô đạo đức này...Nếu cô cần tiền tại sao không nói với tôi..tôi sẽ giúp cô”

Bà Dương lắc đầu thất vọng...

-” huhu...tôi biết tôi sai rồi.....Xin hãy tha thứ cho tôi...Cậu Phong tôi lạy cậu...xin cậu đừng báo cảnh sát bỏ tù tôi...Cô Thanh...

tôi xin lỗi cô...cô nói giúp cậu Phong dùm tôi với...con tôi còn nằm bệnh viện chờ tôi vào với nó...huhu ”

A Xuyên dập đầu van xin, khóc nức nở...Tuyết Thanh quay mặt đi...cô không rộng lượng đến mức mà có thể bỏ qua hay xin tha thứ cho một người vừa muốn giết chết con của mình...

*****

Sơ Linh cầm điện thoại đi qua đi lại, lòng nóng hơn lửa đốt... Nếu thời gian không sai theo dự định..không phải bây giờ A Xuyên đã gọi điện báo kết quả cho cô rồi hay sao?

-” Tiểu Linh con sao vậy...?”

Thái độ kì lạ của cô làm Sơ Mạnh không thể vờ như không thấy được...

-” À..con không sao ”

-” Các anh là ai...tại sao có thể tự ý vào nhà người khác như thế hả”

Quản gia vừa ngăn cản vừa hét lên...Sơ Mạnh đứng dậy đã thấy bốn người mặc áo đen bước vào nhà ông... Người đi đầu thì ông biết đó không phải là Tiểu Trịnh là tài xế kiêm vệ sĩ riêng của Dương Phong hay sao?

-” Chào...ông Mạnh...Dương tổng muốn gặp cô Linh...”

-” Tiểu Phong muốn gặp Tiểu Linh...có chuyện gì sao?”

Sơ Mạnh cau mày khó hiểu...

-” Vấn đề này...ông nên hỏi cô Linh sẽ hay hơn...Cô Linh mời cô đi theo chúng tôi”

Tiểu Trịnh nhìn khuôn mặt xanh mét của Sơ Linh, lạnh lùng lên tiếng..

-” Tôi...tôi không muốn gặp anh ta...tôi sẽ không đi cùng với các người...ba...ba con không đi với bọn họ...ba...ba đuổi bọn họ ra khỏi nhà mình đi..”

Nhìn vẻ mặt lo sợ kích động của con gái khiến Sơ Mạnh bối rối..Không phải mỗi lần nghe được gặp Dương Phong nó vui hơn nhất được vàng..Sao bây giờ lại hốt hoảng như thế này...

Tiểu Trịnh cũng không nhẫn nại...

-” E là không do cô quyết định...Nếu cô không tự giác thì tôi chỉ còn cách dùng biện pháp...Đưa cô ấy đi ”

Vừa dứt lời ba tên vệ sĩ to cao...không nói một lời...đẩy Sơ Mạnh sang một bên,kéo mạnh Sơ Linh lôi về hướng cửa mặc sự la hét vùng vẫy của cô ta và sự ngăn cản của Sơ Mạnh...

-” Ba.....ba cứu con...ba ơi...Dương Phong sẽ giết con mất...ba..cứu con.huhu... ”

-” Các người làm gì vậy...thả con gái tôi ra...”

Đuổi ra đến xe nhưng ông bắt lực nhìn bọn người của Dương Phong đưa con gái mình nhét vào xe..

-” Ông Mạnh.... nếu ông muốn biết rõ mọi chuyện có thể mời ông theo chúng tôi ”

Tiểu Trịnh hướng cửa xe cho Sơ Mạnh vào...

Sơ Mạnh không cần thời gian suy nghĩ..

nhanh chóng ngồi vào cùng con gái...ông cũng muốn biết Sơ Linh đã gây ra tội lỗi gì khiến cho Dương Phong tức giận đến nỗi sai người đến bắt con bé đi...

20. Chương 20: Tiêm Thuốc

-” Buông ra...tôi có thể đi được...ba..ba đưa con ra khỏi đây đi...con không muốn gặp Dương Phong...ba ơi...ba...cứu con....cứu con....”

Sơ Mạnh bị một vệ sĩ giữ phía sau tạo khoảng cách với Sơ Linh...ông bắt lực đau lòng lắc đầu...

Từ xa đã thấy vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt như ngàn mũi tên bắn phía cô...Cả người Sơ Linh run rẩy...

-” Dương Tổng...chúng tôi đưa cô Linh đến...có cả Ông Mạnh...”

Dương Phong gật đầu...môi nhếch nhẹ...

-” Tiểu Phong...Tiểu Linh đã làm gì mà khiến con tức giận đến mức cho người bắt con bé về đây ”

-” Chú...ngồi đã, rồi xem con gái chú đã làm chuyện tốt đẹp gì?”

Dương Phong hờ hững trả lời..

Sơ Mạnh không thể giữ nổi bình tĩnh...

Ông nhìn qua Bà Dương và Dương Tinh nhưng hai người cũng quay mặt đi...

Dương Phong liếc mắt ra hiệu...Tiểu Trịnh liền hiểu ý...

-” Ông Mạnh mời ông ngồi...”

Sơ Mạnh thấy Dương Phong không có ý muốn trả lời...ông đành bắt lực ngồi xuống...

Sơ Linh đứng đó hai chân run rẩy thiếu điều không còn sức gắng gượng...vừa nhìn thấy A Xuyên quỳ gối trên sàn...mắt sưng đỏ đầy nước mắt, trái tim cô đập bộp một cái,mắt mở to sợ sệt...

Dương Phong đứng dậy...từng bước tiến lại...cả người anh toát ra sự tàn nhẫn, đôi mắt sắc lạnh...Sơ Linh hoảng sợ...thụt lùi ra phía sau, bước chân chao đảo đến khi lưng đụng phải người vệ sĩ đứng sau mình...nuốt một ngụm nước miếng...cổ họng khô khốc miệng run rẩy lẩm bẩm...

-” Anh Phong...anh...anh muốn làm gì...sao lại bắt em về đây?”

Dương Phong bộ dáng thông thả đút tay vào túi...vóc dáng cao lớn oai phong như chúa tể...giống như chỉ chờ đợi thời cơ xé nát con mồi..

-” Cô còn không rõ à...? Không sao tôi sẽ nói cho cô biết ”

Dương Phong mỉm cười...nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương...giọng nói rất nhẹ nhàng...

như làn gió độc thấm thấu làm tê liệt từng tế bào của người khác..

-” A Xuyên ai là người sai bà...bỏ thuốc phá thai vào thuốc bổ của Tiểu Thanh...?”

A Xuyên run rẩy...ánh mắt liếc về Lan Nguyệt rồi nhìn thẳng Sơ Linh...

-” Là...là cô Linh...cô Linh bảo tôi làm thế”

A Xuyên run run, mắt sụp xuống ghen ngào..

-” Không...bà nói dối...tôi không có...bà ấy vu khống cho tôi...Anh Phong...anh tin em đi...em không làm điều đó...em...”

-” Đủ rồi...”

Dương Phong hất tay cô ta...giọng nói như rít qua kẽ răng... cắt ngang lời Sơ Linh...

-” Tôi..đã từng cảnh cáo cô...nếu dám làm tổn thương đến Tiểu Thanh một lần nào nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cô...Nhưng hôm nay cả con tôi, cô cũng muốn giết, có phải cô quá xem thường tôi rồi không?”

Cả thân người cao lớn che phủ cả ánh sáng lúc này khuôn mặt anh âm trầm đến đáng sợ...

-” Anh Phong..anh nghe em nói đi...em không biết thật mà...Đúng rồi...đúng rồi... là do cô ta...chính cô ta sai khiến A Xuyên dựng chuyện hãm hại em...cô ta muốn được làm vợ anh nên mới hãm hại em.Em không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với anh..”

Sợ quá hóa cuồng...miệng lắp bắp,bàn tay Sơ Linh run rẩy chỉ về Tuyết Thanh...

-” Cô nói đủ chưa”

Tuyết Thanh đứng dậy...từng bước tiến gần Sơ Linh...giọng nói cô nhẹ nhàng...khuôn mặt ngọt ngào ngày nào trở nên lạnh lùng...đôi mắt to tròn ánh lên lửa giận hừng hực...

” Bốp”

Một bạt tai giáng xuống...không hề báo trước..

-” Á...Cô..cô..dám đánh tôi”

Sơ Linh ôm má đầy tức giận nhưng nhìn ánh mắt giết người của Dương Phong cô đành cam chịu...cắn môi,trừng mắt nhìn Tuyết Thanh...

-” Tại sao tôi không thể đánh cô...Cái tát này là cho con tôi...Một người phụ nữ ác độc như cô thì sẽ không bao giờ có được hạnh phúc..

Cô luôn miệng nói tôi cướp Phong từ cô...Khi nào anh ấy là của cô..cô chỉ vì sự ích kỉ của mình..muốn thao túng,muốn có được anh ấy... Vì mục đích của mình không từ thủ đoạn ác độc thậm chí ra tay với một đứa bé chưa ra đời...Còn nữa...không ngại nói cô biết...tôi đã và đang là vợ của anh ấy là thiếu phu nhân nhà này...Vậy cô nói tôi dựng chuyện đổ tội cho cô...Có quá nực cười hay không?"

Tuyết Thanh ngẩng cao đầu...lời nói bén nhọn đã kích đối phương...bàn tay tê rần vì dùng lực quá mạnh...nắm chặt lại...thành quyền.

Sắc mặt Sơ Linh khó coi đến đỉnh điểm....cả người không còn sức ngồi phịch xuống sàn, lắc đầu trong tuyệt vọng...Bao năm qua cô đánh đổi mọi thứ để đổi lại cái gì...?

-” Kết hôn...hai người kết hôn rồi sao...tại sao lại như vậy....không...không...cô nói dối ”

Sơ Linh lẩm bẩm như một người điên mất cả phương hướng...

Dương Phong chẳng buồn quan tâm thái độ bất ngờ của những người xung quanh...Kéo Tuyết Thanh ôm vào lòng, anh cầm tay cô, mở ra những ngón tay đang nắm chặt...nhìn lòng bàn tay ửng đỏ...Dương Phong cau mày xót xa..Bàn tay to lớn không ngừng xoa nhẹ tay cho cô đến khi đôi tay mềm mại ngừng run rẩy và vết ửng đỏ mờ đi bớt...

Vợ anh vốn hiền lành, bản chất không thích so đo tính toán với ai...Hôm nay vì Sơ Linh đã đụng đến con của họ mới khiến cô bùng phát mãnh liệt như vậy...Liếc về mặt lúc trắng lúc xanh của Lan Nguyệt...Dương Phong đỡ Tuyết Thanh ngồi xuống...

-” Mọi chuyện hãy giao cho anh ”

Tuyết Thanh ngoan ngoãn gật đầu...nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của Dương Phong cô thấy có gì đó không đúng đến khi...Tiểu Trịnh đưa đến cho anh một hộp nhôm đựng thuốc...nó như chiếc va li thu nhỏ...

-” Phong...anh định làm gì?”

Tuyết Thanh nắm chặt tay anh...

-” Đừng lo...hãy tin anh ”

Dương Phong như kẻ thống trị khổng lồ,

ngồi xuống cạnh Sơ Linh...môi mỏng hé mở...mọi cử chỉ đều hiện sự tà ác rõ ràng...

-” Giữ cô ta lại...”

Dứt lời...bà người đàn ông to khỏe đè Sơ Linh xuống sàn gỗ,kìm chặt tay chân cô ta.

-” Anh muốn làm gì...thả tôi ra....ba...ba ơi....cứu con...huhu....ba...ba...ơi...”

Sơ Linh vùng vẫy...miệng thét gào....nước mắt giàn dụa.Cả người giúp việc và Bà Dương cũng bị hành động của Dương Phong làm cho sợ hãi..

Lan Nguyệt co rúm người...mặt trắng như tờ giấy...

Sơ Mạnh hốt hoảng mắt ông đỏ hoe..bật dậy...nhưng đã bị Tiểu Trịnh giữ lại...

-” Tiểu Phong...chú biết Tiểu Linh làm chuyện sai trái nhưng xin con vì chú bỏ qua cho con bé lần này đi...Chú cầu xin con ”

Quay sang Dương Tĩnh như cầu xin...Dương Tĩnh bắt lực lắc đầu...ông có tiếng nói hay sao? Nói con trai ông sẽ nghe sao?

-” Tiểu Phong...con định làm gì vậy...?”

Bà Dương hai tay run run bà biết Dương Phong một khi lên cơn thịnh nộ anh sẽ làm những việc bất chấp...nhưng bà không muốn anh làm chuyện phạm pháp dù thể lực anh có mạnh, một tay che trời nhưng lương tâm sẽ bị cắn rứt cả đời...

-” Bà nội...cháu chỉ làm những gì cô ấy đã làm mà thôi...”

-” Nhưng...”

Lời định nói tiếp đã bị bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tay bà ngăn lại...chỉ thấy Tuyết Thanh lắc đầu nhìn bà chán an....Bà Dương khó khăn bối rối miễn cưỡng gạt đầu...

-” Dương Phong..anh là ma quỷ...là ma quỷ...tôi sẽ kiện anh...nếu anh dám làm gì tôi...tôi sẽ kiện anh...”

-” Ừ...cô có thể kiện....Nhưng để xem cô có bản lĩnh đó không?”

Dương Phong nghiêng đầu nhìn ống kim rồi bơm từng giọt thuốc màu vàng đậm đặc vào trong....

Đưa ống kim chứa đầy thuốc...kê sát mặt Sơ Linh...cô ta hoảng sợ im bật, thụt người về phía sau....run rẩy nhìn ống tiêm..

-” Biết đây là gì không...hử? Để tôi nói cô nghe nhé...Đây là Cimetidine....một loại thuốc làm cho vô sinh...chỉ cần một ống nhỏ này thôi...vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ có con được....mà tôi nghĩ cô cũng không cần làm mẹ....Lỡ như sinh ra đứa bé nhiễm tính tình giống cô thì chỉ làm bẩn xã hội mà thôi...”

-” Không....Dương Phong anh không thể làm vậy với tôi...không...ba...ba....cứu con....ba cứu con ba ơi....”

Nước mắt tuôn rơi....mồ hôi nhễ nhầy trên tóc....Làm mẹ là hạnh phúc của người phụ nữ...Cô còn muốn có chồng lập gia đình như bao người con gái khác...Sao anh ta dám cướp đi hạnh phúc thiên liêng vốn có của cô...Nếu biết cô vô sinh thì người đàn ông nào sẽ cần cô nữa đây...Không phải như vậy xem như cuộc đời cô hoàn toàn bị hủy hoại rồi sao..

Mọi người thật sự bị hù dọa...nhưng vẻ mặt của Dương Phong lúc này...chẳng ai dám lên tiếng...Sơ Mạnh muốn thoát khỏi gọng kìm của Tiểu Trịnh...nhưng không thể...Nói đến pháp lực với Dương Phong là một điều nực cười....ông chỉ còn biết hạ mình van xin..

-” Phong...con đừng làm vậy với con bé....

chú xin con...Con tha cho con bé đi...chú sẽ...đúng rồi,chú sẽ đưa nó qua Mỹ định cư...sẽ không để con nhìn thấy nó nữa.....Cầu xin con đừng làm vậy với nó....chú xin con..”

Giống như những tiếng ồn ào, không hề ảnh hưởng đến anh vậy....nụ cười vẫn hằn trên môi...nhưng lại khiến thân thể Sơ Linh không ngừng run rẩy....

-” ĐỪNG...mà...huhu....tôi cầu xin anh ”

Giọng nói Sơ Linh lúc này đã khàn..nức nở van cầu.

-” Sợ sao?...Cô cũng muốn làm mẹ à....Vậy sao khi cô muốn giết con của tôi...cô không nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay....Một mình gây ra thì phải một mình trả giá...Hiểu không?”

Không khó để nhận ra hơi thở của Sơ Linh càng ngày càng khó khăn, gương mặt tái nhợt cũng sắp trở nên tím rìm.Đầu lắc liên tục.....nước mắt đầm đìa....

-” Tôi xin lỗi...tôi xin lỗi...Tiểu Thanh xin cô hãy cứu tôi...tôi không muốn như vậy...là do tôi...huhu....”

Dương Phong không muốn nhiều lời với cô ta...bàn tay bóp chặt cánh tay nhỏ nhắn của Sơ Linh,giơ cây kim lên cao rồi đâm xuống...chỉ cách chưa đầy...một xăng ti mét...Sơ Linh hét lớn...

21. Chương 21: Đến Lúc Kết Thúc

Dương Phong không muốn nhiều lời với cô ta...bàn tay to khỏe bóp chặt cánh tay nhỏ nhắn của Sơ Linh, cây kim nhọn lóe ánh sáng, đưa lên cao rồi đâm xuống...chỉ cách chưa đầy...một xăng ti mét...Sơ Linh hét lớn...

-“ĐỪNG....tôi không muốn...là do bà ta....bà ta....xúi giục tôi...xin anh tha cho tôi...huhu”

Đôi mắt híp lại...môi mỏng nhếch lên....

-” Bà ta là ai?...đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi ”

Bàn tay to lớn bóp chặt cánh tay gầy yếu, kéo mạnh cả người Sơ Linh về phía trước....

-” Là Lan Nguyệt...bà ta...xúi tôi...giết chết đứa bé...không có đứa bé Tuyết Thanh sẽ không có cơ hội làm vợ anh được..tôi chỉ nghe theo bà ta mà thôi...”

-” Sơ Linh cô đang nói bậy bạ gì vậy...Loại người như cô đúng là chuyện gì cũng dám làm...tại sao lại lôi tôi vô chuyện này...”

Phong cậu không nên tin lời cô ta...cô ta vì sợ quá, nên tìm người gánh tội thay mình mà thôi...giống như lúc này cô ấy cũng làm vậy với Tiểu Thanh”

Lan Nguyệt cắn hận quát lớn...khuôn mặt dữ tợn không còn giữ nổi bình tĩnh...

-” Không phải vậy...anh tin tôi đi...thuốc đó chính tay bà ta sai người lên vùng núi mua về đưa cho tôi...Còn có A Xuyên cô ta có thể làm chứng...Người uy hiếp cô ta không phải là tôi mà chính là bà ta....Tôi thề những điều tôi nói là sự thật ”

-” Không...cô ta ngụy miệng...Tĩnh anh tin em.....Á...”

” Bóp”

Lan Nguyệt ôm mặt đau đớn, cắn môi sợ hãi....

-” Im miệng..mọi thứ quá rõ ràng rồi...bà còn chối cãi gì nữa...Tôi thật sự không ngờ bà có thể ác độc đến như vậy”

Sự thất vọng cùng nỗi ân hận hiện rõ trong mắt..Dương Tĩnh cắt ngang lời bà ta....

-” Tôi...tôi...”

Dương Phong để ống tim vào hộp, đưa cho Tiểu Trinh...phủ tay nho nhã đứng dậy....

Sơ Linh chật vật ngã nhào trên mặt đất. Cô ta đã toàn thân đau nhức nên không để ý nhiều nữa,tay chân được thả tự do,đầu tiên là ra sức hít thở không khí mới mẻ, vừa thở phì phò vừa ho khan dữ dội. Lúc này, gương mặt vốn trắng bệch đã trở nên không còn một chút máu. Không khó nhận ra cô ta đã bị cực kì kinh hãi.

Dương Phong từ trên cao nhìn xuống cô ta, rồi lại trở về ghế ngồi. Đùi phải thon dài nhàn nhã vắt lên trên đùi trái. Giọng nói trầm thấp lạnh lùng như giọng của ma quỷ đến từ địa phủ vang lên...

-” Chú hãy thực hiện như lời chú hứa....

Còn nữa kể từ đây hai nhà chúng ta không còn bất cứ liên hệ nào nữa...Tất cả vốn đầu tư vào công ty Kim Nhã...Akill sẽ thu hồi hết tất cả...”

Sơ Mạnh mắt đỏ hoe...cả thân hình như chao đảo...Đây chính là sự tàn nhẫn, tuyệt tình của Dương Phong mà trong giới kinh doanh đồn đoán....Sơ Mạnh gật đầu...ngồi xuống đỡ lấy con gái...Akill rút vốn xem như công ty ông đi vào bế tắc...Ông chỉ còn cách bán công ty đi...đưa Sơ Linh qua Mỹ định cư mà thôi...đây cũng là cách Dương Phong muốn ông thực hiện lời hứa....

-” Dương Tĩnh không cần mẹ nói...con cũng đã biết làm gì rồi đúng không...Mẹ không bao giờ chấp nhận người đàn bà lòng lang dạ sói này trong nhà chúng ta...”

Bà Dương chân mày cau chặt chán ghét nhìn Lan Nguyệt...Dương Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu...

Ông biết ông phải làm thế nào..

-” Không...không...Tĩnh anh đừng đuổi em đi...đừng đối xử với em như vậy...em sẽ sửa đổi...em hứa...em...hứa...”

Lan Nguyệt cuống quýt nắm tay Dương Tĩnh...

Dương Phong ôm lấy Tuyết Thanh đứng lên...Anh làm rõ mọi chuyện để ông ta có thể thấy rõ bộ mặt thật của bà ta...còn giải quyết như thế nào đó không phải là trách nhiệm của anh..

-” Anh đưa em lên nghỉ...”

Bàn tay dịu dàng vuốt tóc Tuyết Thanh....

-” Bà nội...cháu đưa Tiểu Thanh lên phòng trước ”

-” Ừ...hai đứa đi đi ”

Nhìn bóng dáng hai đứa cháu khuất dần...

lúc này bà Dương mới quay sang Dương Tĩnh...

-” Cũng đã đến lúc kết thúc...Đây là sai trái của con...Con hãy xem mà giải quyết”

-” Mẹ yên tâm...con biết mình nên làm gì”

Bà Dương gạt đầu rồi bỏ đi...Dương Tĩnh đứng đó hai tay nắm chặt thành quyền....

Ông đã phạm sai lầm quá lớn...Bao năm qua vì người đàn bà này mà gây ra tổn thương cho con trai ông...Còn bây giờ xem tởm nữa chính ông đã gián tiếp giết chết cháu nội mình....

*****

-” Tĩnh...anh nghe em nói...em...thật ra là do em...em...”

-” Tôi cho bà hai lựa chọn...”

Dương Tĩnh cắt ngang lời bà ta...về mặt không mang một chút cảm xúc gì...

-” Anh....anh nói vậy là sao?”

Lan Nguyệt cau mày khó hiểu...

Dương Tĩnh đứng dậy...bộ dáng ông vẫn nho nhã...như mọi ngày...nhưng có điều ánh mắt ông lại trở nên vô cảm...

-” Một là bà chấp nhận kí tên vào giấy ly hôn...gia tài tôi sẽ chia đầy đủ cho bà...Hai tôi sẽ để Tiểu Phong xử lý chuyện này...Tùy bà chọn lựa...”

-” Không...không...Tĩnh anh không thể làm thế với em...Anh không thể lấy chuyện này ra uy hiếp em kí tên vào giấy ly hôn được...”

Em không kí...anh đừng ép em”

Lan Nguyệt nắm chặt tay ông...đau khổ lắc đầu,nước mắt giàn giụa...

Dương Tĩnh không đẩy bà ra...chỉ lẳng lặng nhìn bà...

-” Tôi biết bà là người thông minh..Bà đừng cố chấp nữa..Nếu để Tiểu Phong nó khởi tố chẳng những gia tài một xu bà không có còn phải ngồi tù..Đừng trách là vì sao vợ chồng bao nhiêu năm qua tôi không khuyên bà”

-” Anh....sao anh có thể tuyệt tình với em như vậy...Em hứa sẽ sửa chữa lỗi lầm...em sẽ không làm anh thất vọng...em sẽ đi xin lỗi mẹ...xin lỗi Tiểu Phong...Tiểu Thanh...anh muốn em làm gì em cũng làm...Xin anh đừng ly hôn với em có được không?”

Bao nhiêu năm qua bất kể thứ gì điều có thể là giả nhưng tình yêu bà dành cho Dương Tĩnh điều là thật...Khi chỉ là cô thư kí bên cạnh ông, bà đã yêu ông rất lâu rồi...huống hồ bao năm vợ chồng gần gũi bên cạnh nhau...Sao bà chấp nhận nổi cuộc sống thiếu ông...Chắc rằng bà sẽ đau lòng mà chết mất...

-” Muộn rồi...Bà hãy suy nghĩ và quyết định...Tôi sẽ cho người soạn đồ cho bà..Kể từ hôm nay bà không cần sống trong Dương gia nữa ”

-” Không...anh đừng làm vậy với em mà...Tĩnh...Tĩnh...”

Dương Tĩnh kéo tay bà ra...lạnh lùng xoay lưng bỏ đi...Lan Nguyệt đau khổ ngã ngồi trên sàn gỗ, bật khóc nức nở...nhìn bóng dáng Dương Tĩnh ngày càng đi xa...Bà biết lần này bà mất ông thật rồi...

*****

Trong phòng ngủ rộng lớn...Tuyết Thanh rút vào lòng ngực vững chắc...Dương Phong siết chặt vòng tay ôm trọn cô vợ nhỏ vào lòng...Anh biết cô còn rất sợ...về việc đã xảy ra...Cô ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ...cô rút trong vòng tay anh...Giống như là chỉ cần như được nghe nhịp tim của anh...trái tim cô mới cảm thấy bình yên nỗi sợ cũng sẽ phai nhòa...

Mà anh cũng không tốt hơn chút nào...chỉ cần nghĩ đến, nếu sáng nay anh đến trễ một chút...Anh thật sự không tưởng tượng được hậu quả sẽ ra sao..Trải qua lần này anh càng hiểu rõ cô và con,quan trọng với anh ra sao...nghe hô hấp nhẹ nhàng...Dương Phong nhìn xuống đã thấy Tuyết Thanh ngủ say từ lúc nào...Anh cũng không dám nhúc nhích cứ lẳng lẳng một tư thế ôm cô trọn đêm..Khó khăn lắm cô mới chìm vào giấc ngủ.Từ khi về phòng tắm rửa sạch sẽ...đến khi hai người lên giường cô vẫn để anh ôm mà vẫn không nói một lời...

Anh hiểu đứa con là cả sinh mạng của cô và anh...chỉ một chút sơ sẩy..Bé con vô tội sẽ rời xa họ mãi mãi...Hỏi sao đến tận bây giờ cô không khỏi hoang mang...Dương Phong hôn nhẹ lên tóc vợ...rồi cũng yên ổn nhắm mắt lại...Hãy để giấc ngủ vỗ về tinh thần căng thẳng của họ vậy!!

22. Chương 22: Đau Lòng Vì Em

Tuyết Thanh mang thai tháng thứ ba khi hai người chuẩn bị cho hôn lễ, thì phong ba lại xảy đến..Hứa Ngụy ba Tuyết Thanh hợp tác lao động tại Nhật Bản lại xảy ra chuyện...Kho hàng trong xưởng bị cháy dù được đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng vết thương quá nặng, ông đã không qua khỏi...

Lúc vừa nghe tin Hứa Ngụy qua đời...Tuyết Thanh đã khóc đến đau lòng mà ngất xỉu..

Dương Phong rất lo lắng cho vợ, nhưng anh còn phải sang Nhật Bản làm thủ tục nhận xác ba vợ và đưa hài cốt ông về nước..thật sự anh không muốn xa cô lúc này...

Nhìn khuôn mặt xanh xao, nước mắt còn đọng trên mi đang nhắm nghiền mà Dương Phong đau lòng không thôi...

-” Con đi nhanh đi...Nếu không sẽ trễ chuyến bay...Con bé hãy để bà chăm sóc ”

Bà Dương vỗ vai hối thúc..

-” Dạ ”

Dương Phong lưu luyến hôn lên trán vợ..rồi mới xách va li rời đi...

*****

Khi Tuyết Thanh tỉnh dậy trời đã vào tối...Mở mắt ra đã thấy Bà Dương ngồi bên giường,nhìn cô với khuôn mặt lo lắng...

-” Tiểu Thanh con tỉnh rồi à...Con thấy trong người như thế nào?”

Nước mắt lẳng lẳng rơi nhòe trên má...giọng cô nức nở...

-” Bà...cháu muốn về quê”

-” Được..Đợi trời sáng bà sẽ đưa cháu về ”

Bà Dương xót xa lau nước mắt cho cô...

-” Bà..anh ấy đâu rồi?”

Từ lúc cô tỉnh...bóng dáng quen thuộc luôn bên cạnh cô, giờ lại không thấy đâu rồi..

-” Tiểu Phong nó sang Nhật đưa ba cháu về..Nó nhờ bà chăm sóc cho cháu ”

Nước mắt đau lòng không kìm nén được cứ thế tuôn rơi...Khi nghe tin ba mất...cô cảm thấy đất trời như sụp đổ...Tuy từ nhỏ ba không bên cạnh cô...Vì ông phải buôn ba nơi xứ người để kiếm tiền lo cho cô và bà...Nhưng cô luôn biết ông rất yêu thương cô..Chỉ còn hơn một tháng nữa là kết thúc hợp đồng..Ông sẽ trở về nước nghỉ hưu...Khi biết được tin này cô và bà vui mừng biết bao..Cô còn chưa báo hiếu cho ông ngày nào...Cô còn muốn ông dắt tay cô lên lễ đường...Ông còn phải bồng bế cháu ngoại..

Nhưng ông lại ra đi đột ngột như thế này,hỏi sao cô không đau lòng..

-” Tiểu Thanh...bà biết con rất đau lòng vì sự ra đi đột ngột của ba con...Nhưng phụ nữ mang thai mà khóc sẽ ảnh hưởng đến đứa bé..Ngoan nghe lời bà...không khóc nữa, con ăn một chút gì đi con...Từ sáng giờ con có ăn gì đâu...”

Cô thật sự bây giờ không có khẩu vị gì...

nhưng khi bàn tay chạm vào phần bụng hơi nhô lên của mình...Dù cô không đói nhưng bé cưng cần phải có dinh dưỡng....

Tuyết Thanh lau nước mắt,miễn cưỡng ngoan ngoãn gật đầu...

*****

Khung cảnh u buồn như bao trùm...người đến đưa tiễn cũng nhiều và dần thưa thớt ra về khi kết thúc....Nhìn tấm hình người đàn ông trên bia mộ mà lòng Tuyết Thanh đau nhói từng hồi...Khuôn mặt khắc khoải của ba cô luôn đượm nét u buồn...Chưa một ngày hưởng được hạnh phúc đã vội lìa xa cõi đời...

Dương Phong một giây cũng không rời xa vợ...Bàn tay ôn nhu ôm trọn cơ thể nhỏ nhắn đang không ngừng nức nở....Mấy ngày nay cô đau buồn mà không ăn uống gì cả, cơ thể xanh xao yếu ớt thấy rõ...làm anh đau lòng không thôi...

-” Ba đã yên nghỉ....Anh đưa em về nhà nghỉ ngơi nhé...Em như vậy anh rất đau lòng”

Dương Phong xót xa lau nước mắt cho vợ...

-” Em muốn ở lại với ba thêm một chút nữa ”

-” Tiểu Thanh con nghe lời Tiểu Phong đi...con không nghĩ cho con cũng phải nghĩ cho bé con trong bụng...Ngoan nghe lời bà về nghỉ đi con”

Trần Nhã nhẹ nhàng khuyên ngăn...

-” Đúng vậy...con nhìn xem cả người con xanh xao vàng vọt...Con muốn cả nhà phải lo lắng cho con hay sao...Hai đứa về đi, bà sẽ ở lại đây với Trần Nhã...”

Tuyết Thanh cũng biết nếu cô kiệt sức sẽ ảnh hưởng đến con của cô...Nên miễn cưỡng gật đầu... để Dương ôm ra xe....

*****

Lúc tròn ngày giỗ giáp năm của ba Tuyết Thanh...Thì bé con nhà họ Dương cũng tròn ba tháng tuổi...Cả nhà điều về quê đông đủ....Trần Nhã và cả bà Dương thay phiên nhau tranh giành cục thịt nhỏ...Nhóc con có tên là Dương Hy...mọi nét đẹp của Dương Phong và Tuyết Thanh bé đều thừa hưởng hết còn có phần vượt trội hơn ba mẹ nữa là...Về ngoài trắng trẻo bụ bẫm,đôi mắt xoe tròn nhìn trái nhìn phải...Miệng nhỏ chòm chím thích thú cười khanh khách khi nhìn ba ba làm trò...làm người lớn trong nhà cũng phải cười theo...Yêu không tả xiết...

Từ khi ra đời...ngoại trừ trong tháng Tuyết Thanh nhận nhiệm vụ cao cả là cho con bú... Mọi việc còn lại đều do Dương Phong giành làm như thay tả cho con, ru con ngủ, khi bé con tròn một tháng, Dương Phong muốn cô phải cai sữa cho bé..Nên nhiệm vụ pha sữa anh cũng đảm nhận..Nhiều lúc cô thấy anh công việc bộn bề nhưng khi vừa về đến nhà là anh lại lao vô cứng nựng con trai.Anh còn bảo

-“Em đã cực khổ sinh con...Mọi việc còn lại hãy để anh lo...Được chăm sóc cho mẹ con em, là hạnh phúc mỗi ngày của anh” ...

Ai không biết cứ nghĩ cô là một người mẹ lười biếng..Nhưng cô thật sự rất vô tội..Con trai lúc nào cũng bị người khác giành bé..hết bà nội rồi đến ba chồng... Dù cô muốn chăm sóc con trai cũng thật sự rất khó....

Nói ra Dương Hy sinh ra là thiên thần may mắn của Dương Tĩnh..Từ khi chia tay Lan Nguyệt ông đã chuyển về sống cùng bà Dương và vợ chồng Dương Phong...

Ông yêu thương Dương Hy không thua kém gì Dương Phong..Mà bé con là sợi dây gắn kết giữa ông và Dương Phong..Tuy anh không thể hiện gì nhiều nhưng mọi người ai cũng cảm nhận được rằng anh đã dần tha thứ và buông bỏ quá khứ ngày xưa...Anh không còn lạnh nhạt với Dương Tĩnh nữa chỉ là vẫn còn ngại ngùng khi nói chuyện mà thôi..Nhưng một chút thay đổi đó cũng làm Dương Tĩnh vui mừng khôn xiết....Niềm vui nhất là bà cô đã chấp nhận chuyển lên thành phố sống cùng mọi người...

23. Chương 23: Hạnh Phúc

Khi Dương Hy vừa tròn một tuổi...Cũng chính là ngày cưới của Dương Phong và Tuyết Thanh...Mọi người trong Dương gia đều vui như mở hội..người vào người ra thay phiên trang trí lo liệu mọi thứ... Cả Dương Phong cũng bận tối mắt tối mũi..

Người sung sướng nhất có lẽ là Tuyết Thanh chẳng ai cho cô làm gì..Cả cục cưng cũng bị người khác giành mất..Nhưng có điều không biết bà Dương lấy phong tục đâu ra..trước ngày cưới bắt cô và Dương Phong không được gặp mặt..Thật là không khác gì cục hình mà...

Ngày chờ đợi cuối cùng cũng đã đến...Tuyết Thanh được trang điểm xinh đẹp,trên người mặc bộ váy cưới trắng muốt được thiết kế trên một ngàn viên pha lê...Mái tóc bới gọn gàng sau gáy..trên đầu được cài chiếc vương miện nạm bằng kim cương...khăn lưới trùm đầu dài qua váy...vô cùng lộng lẫy và kiêu sa...

Vì áo cưới của cô có đính những hạt pha lê nên cô sợ bé Dương Hy sẽ làm bé bị đau.. Đành ngậm ngùi nhìn Trần Nhã bế bé..ngồi một bên hôn lấy hôn để khắp khuôn mặt bầu bĩnh của nhóc con....đùa giỡn cùng bé...

Bé con của cô hôm nay mặc bộ vest trắng...

ngay cổ còn đeo nơ....đẹp trai vô cùng..bộ dáng không khác gì bản sao của Dương Phong...Đôi má phúng phính...trắng noãn nhìn vào chỉ muốn cắn cho vài phát mà thôi...Được mẹ hôn...bé con nhột nhạt cười khảnh khách đến nước miếng cũng chảy ra.

-” Ôi...thiệt là...Tiểu Thanh...con sang phòng Tiểu Phong...Cái thằng hết nói nổi...Nó muốn con thay đồ cho nó,nếu không nó nhất quyết không thay..Đã làm cha rồi mà...thật mất mặt quá đi thôi..Đúng là thằng cháu chết bầm mà ”

Bà Dương từ ngoài đi vào...vẻ mặt ghét bỏ tức giận thở phì phò...Bà mới vừa bị thằng cháu trai trời đánh chọc giận đấy mà...

Nhưng khi nhìn thấy cục thịt nhỏ trắng trẻo, cái miệng nhỏ đang phun nước miếng phì phèo, thì tươi cười rạng rỡ..

-” Ôi..Tiểu Hy để bà bế..nào..lớn lên con không được học tính xấu của ba con nghe hôn...”

Không biết nhóc con có hiểu gì không chỉ biết đưa cánh tay bụ bẫm...miệng cười toe toét đòi bà Dương bế...

-” Dạ..không sao..để con qua xem anh ấy một chút..”

*****

Cánh cửa mở ra...Dương Phong cứ ngỡ mình đang bắt gặp thiên sứ...Vợ anh đứng đó, váy cưới bông bành...nhìn anh mỉm cười dịu dàng, ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cả người cô như phát sáng..Dương Phong đứng dậy chân dài bước đến ôm nhanh cô vào lòng..hai người phụ cô đầu nắm váy..

liếc mắt nhìn nhau rời đi..Anh vùi cả khuôn mặt vào cổ vợ...mè neho không buông...

Tuyết Thanh bật cười...vuốt nhẹ mái tóc đã được chải chuốt cẩn thận...nhỏ giọng lên tiếng...

-” Sao giờ này còn chưa thay đồ...?”

Nói là chưa thay thật ra anh chưa mặc áo vest vào thôi...

-” Thật không biết cái phong tục quý quái gì nữa.....Anh nhớ em chết mất...”

Lời nói ngắt khúc mang chút làm nũng..

nhưng cô hiểu anh đang nói gì..Tuyết Thanh đẩy anh ra bật cười thành tiếng..lấy ngón tay điểm lên mũi anh..

-” Vì thế nên anh mới cố tình chọc giận bà nội...Phong..anh xấu tính quá đây ”

Dương Phong nắm ngón tay trắng muốt của vợ bỏ vợ miệng cắn nhẹ...

-” Ai bảo bà nội...làm anh một ngày không được gặp em...cả đêm không được ôm em anh không thể nào ngủ ngon được”

Tuyết Thanh nhón chân lên hôn vào môi anh...Khuôn mặt ửng hồng..càng thêm xinh đẹp...

-” Thưởng cho anh..Ngoan...em giúp anh thay đồ...”

Dương Phong thích thú ôm lấy eo cô..vẽ mặt vô lại bõn cợt...cạ vào chóp mũi của Tuyết Thanh...

-” Chỉ vậy thôi sao...Chẳng có tinh thần gì hết...haiz..”

Biết anh chỉ giả đồ mè nheo..

nhưng cô cũng rất phối hợp đây gọi là ” tình thú”

-” Được rồi mà..qua hôn lễ...anh muốn gì em cũng chịu ”

-” Thật”

Dương Phong hôn mạnh một cái thật kêu lên đôi môi đỏ mọng của vợ, vui vẻ như đứa trẻ được quà...

*****

Cũng giống như bao nhà tài phiệt có tiếng trong giới kinh doanh khác....Đám cưới Dương Phong được diễn ra vô cùng sang trọng và ấm áp...Khắp nơi đều được trang trí bằng hoa hồng đỏ mang hơi hướng lãng mạn vừa cổ điển, đặt biệt Dương Phong ra lệnh không cho có sự góp mặt của phóng viên để đảm bảo sự riêng tư..Tuy vậy ngoài cổng nhà thờ phóng viên không ngại trời nắng nóng bức chen lấn để săn tin....Mặc vệ sĩ ra sức bảo vệ nghiêm ngặt..

*****

Khi tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.....Giống như một cảnh tượng trong mơ, xuất hiện trong mắt cô là một giáo đường thiêng liêng màu trắng trang nghiêm, xung quanh là điều trang trí là màu đỏ của hoa hồng...Cô như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích khoác tay anh bước đi trên thảm đỏ.....

Cha đã sớm chờ ở nơi đó, trong tay người đang cầm cuốn Kinh Thánh.Khi đôi cô dâu chú rể đã đứng trước mặt cha và chúa... Sau một hồi Cha mới đọc những lời chúc phúc từ Thượng Đế ban đến cho hai người, sau đó cũng hỏi một câu hỏi mà từ xưa tới nay chưa bao giờ thay đổi trong các buổi chủ trì tại hôn lễ

Không do dự....không chần chờ

Cùng với hai giọng nói “Tôi đồng ý” đồng thời được thốt ra, trên bầu trời bắt đầu tung bay đầy những cánh hoa hồng đỏ...cùng bài hát “Everyday I love You” vang lên mọi thứ hòa quyện vào nhau....tạo ra khung cảnh lễ cưới hoàn hảo...

Dương Phong nâng bàn tay Tuyết Thanh lên, cầm lấy chiếc nhẫn mà sớm đã thuộc về Tuyết Thanh đeo vào ngón áp út cho cô....

Chiếc nhẫn kia trở thành bằng chứng cho lời thề vĩnh viễn của hai người, cầu chúc cho hai người từ nay trở về sau mãi luôn yêu thương nhau, mãi mãi không xa rời, ràng buộc lẫn nhau, vĩnh viễn là một đôi!”

Dưới khán đài ai cũng vui vẻ chúc mừng cho họ...Tiểu Dương Hy hình như cũng cảm nhận được hạnh phúc của cha mẹ...hai tay đập vào nhau miệng cười toe toét...

Tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ đến thế...

*****

Dưới ánh nắng chiều tà Tuyết Thanh mặc chiếc váy trắng dài qua gót chân, cùng Dương Phong tản bộ trên bãi cát trắng mênh mông.....Tuyết Thanh tựa đầu lên bờ vai Dương Phong thì thầm...

-” Phong...nếu lúc nhỏ chúng ta không gặp nhau...thì không biết người sánh bước bên anh bây giờ sẽ là ai?”

Bỗng trong đầu cô hiện ra khuôn mặt của Sơ Linh...Một năm trước cô ta để cùng Sơ Mạnh sang mỹ định cư...mọi thông tin về họ bây giờ cũng không ai muốn biết mà cũng chẳng ai muốn nhắc đến...

Dương Phong xoay người cô lại...nhìn sâu vào đôi mắt to tròn của vợ...

-” Sẽ không có người con gái nào khác ”

-” Vì sao?”

Tuyết Thanh cau mày hỏi lại..

-” Vì em là định mệnh của anh ”

Tuyết Thanh mỉm cười ngẩng mặt nhận nụ hôn say đắm từ anh..Ánh chiều tà kéo dài hình bóng hạnh phúc của Dương Phong nắm tay Tuyết Thanh sóng vai chậm rãi bước đi trên bãi cát trắng..

Nếu cuộc sống thật sự tồn tại số phận, thì sự bắt đầu giữa cô và anh không gọi là ” Định Mệnh ” vậy còn gọi là gì nữa...Cám ơn định mệnh đã đưa cô và anh đến bên nhau...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-den-ngay-mai>